

Petre CICHIRDAN

**RAIUL,
DUPĂ CAIN!**

(One Man Show)

**Editura INTOL-PRESS
Râmnicu Vâlcea, 2024**

« Faptul biblic se află înaintea oricărei experiențe și fapte istorice. Realitatea biblică se aut prezintă ca sens cosmogonic înaintea oricărui sistem filosofic, înaintea oricărei științe. Faptele mileniului doi și mileniului trei își au sorginea în Biblie. Marii creatori Avraam, Iacov, Iosif, Moise, David, Solomon, Isaia, Ieremia, Daniel, Zaharia au creat genericul acestei lumi materializând și idealizând în același timp însăși ființa Domnului, faptele Sale, realizând adevărata epopee a omului în această viață. Un adevărat roman.

Un dialog nevăzut dar auzit între *Vocea din ad ncuri* cu suport în Vechiul Testament, și omul mileniului III reprezentat de personajul nostru central din opera sculpturală, Toschris: bobul, sfera, chintesența, Prometeu, care nu este altcineva decât Fiul Omului reîncarnat între timpul postbelic al sec. XX și anul 2000, viețuitor în acest început de mileniu trei. (...) »

(Fragment din „Cuvintele autorului”)

ISBN 978-606-8701-43-1

RAIUL, DUPĂ CAIN!

Petre CICHIRDAN

RAIUL, DUPĂ CAIN!

(One Man Show)

Editura INTOL-PRESS
Râmnicu Vâlcea, 2024

Tehnoredactare: Simona Maria KIS
Coperti: Ana Maria LAZĂR
Corectură: Leontina CICHIRDAN

CIP nr. 11440/ 14.05.2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CICHIRDAN, PETRE

Raiul, după Cain! / Petre Cichirdan. - Râmnicu Vâlcea :
Intol Press, 2024
ISBN 978-606-8701-43-1

821.135.1

Apărut în PDF mai 2024 la Editura Intol Press în revista on line
„Cultura Ars Mundi” și în noiembrie 2024 tipărit la Rotipo Iași
(office@rotipo.ro) în 50 exemplare, Ediția 1

Copyright © 2024 Editura Intol Press din cadrul SC Intol SRL
str. Calea lui Traian 169, bl.5, sc.E, ap.3, tel(fax) 0250 736615,
tel: 0350 401 254, 0746.029.824 Reg.Comerțului J38/442/93
E-mail: cichirdan@yahoo.com

CUVINTELE AUTORULUI

Faptul biblic se află înaintea oricărei experiențe și fapte istorice. Realitatea biblică se autoprezintă ca sens cosmogonic înaintea oricărui sistem filosofic, înaintea oricărei științe. Faptele mileniului doi și mileniului trei își au sorginea în Biblie. Marii creatori Avraam, Iacov, Iosif, Moise, David, Solomon, I-saia, Ieremia, Daniel, Zaharia au creat genericul acestei lumi materializând și idealizând în același timp însăși ființa Domnului, faptele Sale, realizând adevărata epopee a omului în această viață. Un adevărat roman.

Un dialog nevăzut dar auzit între *Vocea din adâncuri* cu suport în Vechiul Testament, și omul mileniului III reprezentat de personajul nostru central din opera sculpturală, Toschris: bobul, sfera, chintesența, Prometeu, care nu este altcineva decât Fiul Omului reîncarnat între timpul postbelic al sec. XX și anul 2000, viețuitor în acest început de mileniu trei.

Raiul este aici pe pământ/ Și el este rotund/ Și are înălțimi colosale și adâncimi abisale/ Și este în același timp arid și fertil/ Este și bun este și rău/ Este și frig este și cald/ Este lumină și întuneric/ Este și ură este și iubire/ Este un tot, mai mult chiar/ Toate adunate în chipul tău și al meu/ Este o oglindă curată în această împărăție/ În care trăim împreună și la bine, și la rău. Raiul este aici pe pământ dintotdeauna. În primul ciclu al omenirii el este în același timp și drumul urmat de Cain la ieșirea din Rai, drumul urmașilor săi, și drumul urmat de cei ai lui Set până la întâlnirea lor în Arca lui Noe...

Citatul biblic se regăsește în Biblia tradusă și scrisă în 1932 de D. Cornilescu și este redat între ghilimele; iar prin scrisul italic sunt redat citatele nebiblice sau sublinierile autorului.

Conținutul versetelor lui Toschris se regăsește în cartea „Cartea cărților & Cartea vieții. Raiul este aici pe pământ. Roman”, Ed. Intol Press, Râmnicu Vâlcea, 2021.

Petre Cichirdan

RAIUL, DUPĂ CAIN!

PARTEA ÎNTÂI

VOCEA DIN ADÂNCURI: - « Geneza »... Duhul și spiritul, natura, făptuiesc.

TOSCHRIS: - Nu există nici o îndoială: Duhul, Spiritul, Energia, Natura, toate, făptuiesc! Cel care făptuiește are brațe-mâini, uragane, care pot stăpâni haosul și pot să facă ordine. Umanitatea, deși există de când a fost creat (de ce nu, inventat) cuvântul, după ce a fost creat omul, constă în fapte și nu în cuvinte; fapta, presupunând mâna, instinctul, care a precedat judecata, gândul; care fuge, fuge și duce omul în răsăr. Oamenii se împart, după cum stăpânesc gândul... Nimicul era peste tot, întunericul părea că nu se mai termină. Dar cine era duhul? Duhul care trăiește în apă și foc, și sânge; și care se hrănește cu energie și tot energie emană. Și emană scânteii și astfel se produce fierberea mare, aburul care mișcă stânca din loc și care este prima mare revoluție mondială. ...Urmează căderea cuvântului, mai ales că prin el Ioan prevede și descrie Apocalipsa. Prima mare greșală a spiritului: să finalizeze totul prin ea...pierderea de identitate a omului! Cuvântul care este plin de simbol și care își subliniază subiectivismul și, mai rău, întărește existența abstractului. Cuvântul, pe lângă că nu e fapt, semn, devine, însă, însemn. El exprimă realitatea și devine paradoxal, poate să ființeze în două stări: adevărat sau fals, sau 0 și 1 în noua matematică care a creat cibernetica și performat informatica. Divinitatea este duh, energie care creează viața. Cu cât acest duh este mai puternic - magnetic, cu atât viața se

manifestă mai puternic. Câmp magnetic între doi poli. Viața se traduce, conform lui Arthur Schopenhauer, prin voința de a trăi și aceasta nu are limite. Spunem că moartea este un fapt pozitiv, ca și nașterea, o obiectivă pereche. În toate fazele ei, viața nu poate exista fără apă. Molecula de apă se rupe și rezultă viața. De aceea în Cartea Cărților duhul divinității se mișcă peste ape...și, se simte bine în inima plină cu sânge. Dacă omul este cea mai înaltă creație a divinității acest fapt este așa datorită mâinilor și creierului și mai apoi datorită Cuvântului. Mâna ascultă de creier mai bine decât gura, iar fapta mâinilor nu se compară cu produsele abstracte sau simbolice ale gurii.

Fără lumină viață nu există...și, din întuneric, a fost trasă la suprafață...lumina! Negrul conține toate culorile. Acolo, în carte, „a zis” poate fi și „a gândit”! Scopul meu e să arăt că fapta a fost înaintea cuvântului și că acesta, cuvântul, este un produs al faptei! că experiența precede gândirea, ideea! Oricum, către cine „a zis” divinitatea „să fie lumină” și acesta/aceasta să fi auzit?...omul nu era încă creat. Oricum, iată, apar primele semne ale ciberneticii: analiza („a văzut că lumina era bună”) și mai apoi fapta („a despărțit lumina de întuneric”)!

Iată, 0 și 1, fals și adevărat, zero nu există, iar unu este un obiect material...Gândesc ordonat. Dacă divinitatea este creația omului? De ce nu? Ne împăcăm: Adam este al doilea, real, primul fiind omul virtual. Deci, omul virtual, divinitatea, a hotărât: în „ziua întâi” a fost creată sau descoperită seara și dimineața și le-a numit „noapte și zi”. Iată operațiunea de atribuire și atașare a simbolurilor, lucruri cibernetice! Creația se demonstrează prin fapte de unde rezultă caracterul uman al divinității!...fenomen virtual; divinitatea este contra curgerii naturale a timpului. Modelul creației este chiar modelul Naturii. Apoi modelul necesității și al voinței pentru existență. Omul se naște și primește duh, după care, prin creier, cel care înmagazinează faptele și simbolurile, cuvintele se dezvoltă și primesc însușirile umane: vorbă, mers, echilibru; toate acestea vin din edu-

cație și sunt în continuă mișcare, formare...prin imitare, învățare. Și, omul, nu face acest lucru decât atunci când are ochi... Imaginea ca și linia, din nou, prima! Rezultă între calități semnul (fapta) - văzul, mirosul - auzul, și vorbirea!...ultima. Pământul, mamă a vieții și aerul, tată, face parte din sistemul solar și divinitatea pare desprinsă din soare...și, sigur că da, este asociată luminii! Ziua, energia vine de la soare și noaptea vine de la pământ. Viața, cea mare și nemăsurată este o succesiune de vieți și morți, formă de transformare la scară mare; și la scară mică, de om, este succesiune de trezire și somn! Este o permanentă mișcare, o permanentă transformare moleculară și celulară. Noaptea, energia pământului vine din interiorul pământului și este consumată de viețuitoarele care dorm împreună cu omul și care în proporție colosală se întind la orizontală, captând-o! Pământul în umbra sa totală are energie invers ca aceea de la soare. În nucleul său au loc miliarde de fisiuni nucleare (ardere continuă, cuptor)! Poezie unică! Viață... Întunericul trăiește în pământ și, la suprafață trăiește în noapte și somn. El este valabil îndeosebi noaptea, când omul, în somn, primește energia atât de necesară și puternică a pământului. De aceea omul bolnav are nevoie de somn. Somnul este provocat de gravitație, și, la orizontală, el ușurează activitatea inimii și corecta alimentare cu sânge a creierului. Somnul este mai important decât lumina la copilul în creștere și de aceea acesta doarme mai mult decât este treaz; și importanța lui scade pe măsura creșterii fizice, când raportul întuneric/ lumină devine subunitar ...lumina, prin ochi, alimentând creierul. Pământul și naturalul, înaintea omului, este marea minune a vieții...Toate sunt minunate pe lumea aceasta, atomul și molecula, dar mai ales omul cu chipul și asemănarea divinității! De aici umanitatea acestor scrieri, a Cărții Cărților. De aici existența primordială a lui Adam și a Evei...Se poate trăi, poate exista viață fără procedura primordială dintre Adam și Eva? Câtă esență - pasăre măiastră - între a fi și a nu fi și între moarte și viață; și

care îl elimină pe niciodată, total, fără viață!...în fața morții fiind suficient a te căi... da, *Regretul pe lume veghează* (Poem, 1968)!... Și uite așa a fost ziua a patra. Ziua și noaptea, seara și dimineța, mirabilă și naturală alternanță, precum cea a prezenței soarelui și lunii, și care materializează timpul, dar, care, ca în cazul celor doi aștri nu se supune legii conservării și transformării. Iată, Lavoisier nu a văzut că micromateria, microbii, virușii micro-universului vor devenii balaurii macro-universului! ...Să fie! a zis Domnul. Oare? Domnul a gândit și nu a zis fiindcă cuvântul nu poate fi faptă. Și până la Ioan, care m-a botezat: Toschris! fiind o sferă cu un ochi și fără gură, toată lumea aduce laudă mâinilor, laudă acțiunii! ...Viața mișcătoarelor s-a născut în apă fiindcă acolo nu le trebuiau picioare și din apă s-au ridicat păsările... Apa și aerul sunt fluidele în care s-au născut întâi vapoarele și mai apoi avioanele. Viața s-a născut în apă de unde și faptul lui Thales că apa este element primordial...Nu numai Thales, dar oricine știe că apa este elementul primordial. Și, am văzut, scânteia nu putea să degajeze energie decât în apă. Desigur și fătul se naște și trăiește în mamă, în punga sa!...uterul ține apa până se naște fătul. Atâta apă este pe pământ, încât până de curând toți ne spuneau: - Fiți roditori și înmulțiți-vă. Înmulțirea prin divizarea oului este însăși modul de a fi al vieții și are rang îndumnezeit stând la baza creației, esenței... *Mirabila sămânță* - Blaga, *Prometeu* - Brâncuși. Îndumnezeite sunt și animalele care se reproduc, și nasc, mamiferele...păsările. Omul este ca ele și ele sunt ca omul. Omul este creat după chipul și asemănarea Lui și este creat să stăpânească peste toate animalele și peste tot ce mișcă pe pământ; chiar și peste tot ce nu mișcă... Dar, recunosc, animalele de lângă casa omului sunt sfinte! Iată, omul stăpân peste lucruri sfinte! Și totuși animalele nu au nici mâini și nici minte, iar realitatea vieții omenești este o reflexie a gândirii omenești. Poate fi și invers, gândirea se naște și crește odată cu omul, cu experiențele sale din mediul înconjurător. Ce nu cunosc, nu

există, așa se explică inventica!...căci totul există dinainte. Desigur, cum spuneam altădată în acele timpuri primordiale este posibil ca omul să-l fi creat pe Domnul, știindu-l în inimă și-n minte! Conexiune magistrală, câmp magnetic, inimă și minte, impuls și răspuns, buclă cibernetică...există Domn fără om? Ați auzit ce-a făcut, cea hotărât divinitatea? - Să facem oameni care să fie ca noi, dar să fie de două sexe! Da, chiar așa, fără androgini! Androgenul a fost poveste, dintr-o altă sferă a vieții, dintr-un alt început! El nu seamănă cu nimic. Pur și simplu când a fost creat calul a fost creată și iapa. Sau, nu vântul și fluturii, albinele, împerechează florile? Adam și Eva au fost creați înastă lume și când li s-a dezvoltat creierul au constatat că ei trebuie să trăiască, să muncească. Altceva nu; au fost creați să se înmulțească. Apoi să caute binele... Să profite de natură și să se hrănească. Natura este marele concurent al Creatorului. Natura și omul, în pereche, sunt marile frumuseți ale vieții și ei vor fi împreună tot viitorul vieții! În natură nu există păcat original. Cunoașterea și veșnicia sunt imposibil de cucerit și îndreptarea către ele constituie păcatul original. Cunoașterea și nemurirea! Adam a păcătuit că a cunoscut adevărul, atentând la pomul cunoașterii. Astăzi este invers, nu se mai poate ști adevărul, căci în raiul contemporan, pomul nemuririi s-a uscat din vina virușilor, din pricina doctorilor, politicieni creați, iar pomul adevărului a fost de foarte multă vreme tăiat cracă cu cracă de aceeași oameni dedicați corectitudinii politice...Prima mare revoluție, în ziua a șasea, divinitatea a hotărât ca omul să fie stăpân peste întreg pământul, peste tot ce mișcă în apă și adâncuri, în aer și la suprafață, peste întreaga verdeață.

*

TOSCHRIS: - Spune cartea că în a șaptea zi Creatorul s-a odihnit și a meditat, a analizat! Cutiuța magică a ciberneticii sub formă naturală există dintotdeauna și este sensul vieții raționale: acțiune - analiză - corecție. Totul se desfășoară după această schemă, chiar și hrănirea omului, prima dintre activități.

Globalizarea alimentației, o prostie, ca și globalizarea sistemului de sănătate. Odihna, însă, stă la baza vieții, reprezintă cultura și, ea, nu poate căpăta valoare fără munca dinainte. Și cum odihna nu poate exista decât în Eden, să mai vorbim de acesta. O să-i spunem, totuși, Rai. Iată, Raiul este aici, pe pământ, și nu în ceruri! Raiul poate fi și-n altă parte, dacă acolo există viață! Iată provocarea: fructul și tentația. Fructul cunoașterii binelui și răului, ușor accesibil, pom cu rădăcina în pământ; și fructul vieții și ne-morții, pom cu rădăcina în ceruri, dat al vieții aflat în afara putinței omenești. Acesta există ca ideal, omul neavând acces la el. Acesta este promis omului. Lucruri, simboluri și lucruri abstracte, mai ales. Cum sub orice casă se spune că există o târâtoare, tot așa de când s-a născut, omul s-a aflat în imperiul tentației, dorinței de a făptui, tentație strecurată în inimă după modelul șarpelui, care ca și omul, iubește soarele... Omul primordial a mâncat fructele pomilor. Iar acum fructele și ierburile înlocuiesc medicamentele. Edenul era pe pământ și în el omul putea trăi cu speranță. Speranța îi lipsește omului acum, când este obișnuit cu atâtea fructe primite pe degeaba și fără rost... occidentalii le-au ras demult de pe fața pământului. Păcatul civilizației oceanului. Această civilizație a oferit omului fructele oceanului, numai că oceanul este imens, teoretic - infinit pe sfera pământului, cuprinde abisalul care devine o spaimă la fel ca valurile imense și tsunami, și fructele sale nu oferă o alimentație omului așa cum este obișnuit el să și-o procure. Globalizarea este imposibilă datorită variației din kilometru în kilometru, din oră în oră potrivit mișcării universale, a alimentației și sănătății pe întreaga suprafață sferică a pământului! ...Edenul, o primă fază a abstractului și numele omului o primă fază a simbolismului!...omul a dat și dă nume la orice este în jurul său. Cunoașterea are sorginte simbolică. Simbolul precede cuvântul. Omul dă nume după rostul lucrului și nu are la îndemână decât simbolul. Sunetul - dicția - încearcă să simbolizeze alura și rostul obiectului. Și, iată natura

divină a femeii fiindcă ea este creată din bărbatul om - ființă creată după chipul și asemănarea Domnului. Femeia și bărbatul, împerecherea lor, devine logică universală, rost. Iată, o pereche de genul celei reprezentată cu minus și plus (-,+) care este simbolul energiei, curentului electric. Sursă a căldurii, luminii, esențială vieții, care rezultă prin ruperea coeziunii atomilor; implozie și explozie! Calea reproducerii: unire și divizare... Iș, Ișa pe limba fiilor lui Israel...bărbat și femeie în alte limbi. Parcă-i mai aproape de realitate, decât Adam și Eva...un singur trup, *Sărutul* lui Brâncuși, și Poarta Sărutului - segmentarea... Și erau goi, și de ce să le fi fost rușine, și de cine? Doar erau singuri în Rai...

*

TOSCHRIS: - Ce tentație, să fii ca Domnul! și așa au mâncat din pomul cunoașterii!...și s-au văzut goi, când li s-au deschis ochii. Iată, pe lângă prima mâncare din pom, acum apar primele haine, din frunze! Pomul e un tot pe lumea aceasta: frunze, oxigen, scândură, foc, acoperiș și hrană... Înțelegem că vorba, cuvântul, este un dar dumnezeiesc dar el se învață așa cum se învață mersul pe două picioare și ducerea mâncării la gură; o minune atât de mare, în domeniul comunicării, încât Ioan a considerat, și corect s-a pronunțat, că vorba - cuvântul este la originea vieții omului pe pământ...A spus el: „La început a fost cuvântul”! Ficțiunea și simbolul cresc. Iată, chiar de la început, Domnul și omul vorbesc, dar nu stau față în față. Domnul este creator de potențial, de unde rezultă că dacă ar sta față în față s-ar produce focul mistuitor. Eu, însă, cred că după ce l-a creat pe om, Domnul a părăsit cerurile și a intrat în ființa lui. Geniile, vitejii omenirii, sunt conștiente de acest lucru și nu au teamă de nimeni!

Și femeile...Așa-s femeile, sunt pretențioase și uită repede de unde au venit; însă femeia este simbolul creației, și, uneori, poartă chiar numele *Arta*! Dar și dacă nu este artă ea poartă fățul și alăptează noul născut. Cu alte cuvinte creează, constru-

iește. De-atâtea ori a stimulat pe creator, de cele mai multe ori, El, făcând primele minuni în fața ei. Vezi cei trei îngeri în vizită la Sara, mama lui Isaac și câte și mai câte. Dacă prin ele s-au făcut primele minuni, atunci femeile sunt primele pe calea sfințirii și asta se întâmplă în cel mai înalt grad cu Sfânta Maria, Fecioara, mamă de Domn - Mântuitor. În ce privește desenul - pictura - femeia l-a inspirat pe artist. Ea trezește emoția de nestăpânit. Femeia poartă vina păcatului primordial? doar ea îi dă fruct bărbatului, ea îi dă cel mai neprețuit fruct, îi naște urmașul! Și cât a suferit când divinitatea a blestemat șarpele: - Să te târăști toată viața! știind că urmează blestemul asupra ei...durerile facerii! Iată de unde aversiunea omului față de șarpe, a femeii în primul rând. Iată de când durerea este asociată femeii. O durere la naștere pe care Adam o întâmpină cu flori. Dar Adam a fost blestemat cel mai rău...și acest blestem parcă funcționează și astăzi, cel puțin până la începutul mileniului III. O treabă cu tâlc. Te naști, te lupți și mori - în câteva cuvinte. Ca să trăiești, spune blestemul, trebuie să trudești! Să muncești, să transpiri. Desigur, tâlcul se dezvelește imediat: muncind, creând, omul uită de ce este mai rău în lumea aceasta și poate gândi fără teamă în viitor...Vă aduceți aminte de *Gânditorul de la Hamangia*? - micuța sculptură descoperită pe teritoriul Dobrogei? Viitorul se află în chipul - alura - ei și nefrica de moarte! ...Munca are valoare terapeutică pentru suflet și minte, muncind cu râvnă și pasiune inima și gândul sunt puse la adăpost, rămân mereu curate, tinere. Munca este singura care îl scoate pe om din ideatica inutilității și finalului nefast! Mi-e greu să vă spun vouă celor care mă ascultați ce se va întâmpla cu munca în mileniul trei...când ea este complet abolită din calculul prețului de cost și de pe cântarul judecătorilor. Și obișnuindu-se cu blestemele omul și-a numit nevasta Eva! Domnul a dat, omul a primit! Însă, El era nevăzut, dar auzit. Iată o primă sfântă treime: Creatorul, bărbatul și femeia, ultimii doi reproducându-se veșnic; iată, ideea repetiției, coloană nesfâr-

șită și perechea - clepsidră - înșirată, repetată, pe axa timpului înspre infinitul pozitiv. Pluralismul este esența lucrurilor, lumii; numai El este unul și stăpânește pământul îmbrăcat în atmosferă. El înseamnă puterea, forța, energia pe care o dă omului locuind chiar în sângele său, în inimă, fiind duh, stăpânul miliardelor de celule. Omul și duhul său cunoaște binele și răul, plusul și minusul, energia...Omul nu poate exista singur, ci numai împreună!

*

TOSCHRIS: Edenul este plăcere și farmec, și nevoie, și nu are decât răsărit, nu cunoaște ziua și noaptea, nici moartea, este complet ideal...Apusul este occidental, și total material, în timp ce răsăritul este total idealist; întreaga « Geneză » până la Cain și Abel este faptică și nu poate fi exprimată în realitate... Creștinismul a însemnat o cotitură în istoria omenirii sau o a treia mare revoluție, după revoluțiile lui Cain și a lui Avraam, în timpul căruia se produce, al treilea ciclu! fapt însemnat cu „zero” pe axa timpului; trecerea de la idealism la materialism! De la ceresc la pământesc! Religia și știința punând definitiv stăpânire pe om, care devine „faber”, căci „sapiens” era, ludicul și religiosul, rămânând atașate copilăriei și bătrâneții; omul, devenind din ce în ce mai chinuit de frăție și dreptate, de comunismul iluzoriu prevăzut de Isaia; și, tot el, suferind de grava utopie a vieții ciclice pe axa timpului...Ce paradox: timpul o linie dreaptă și viața un cerc! mai mult, după comunismul de care vorbesc, în final, începe viața edenică!...în raiul din ceruri. Așa spun preoții...

*

TOSCHRIS: - Cain înseamnă „Căpătat” și Abel înseamnă „Vanitate”...Domnul trebuia să privească cu plăcere spre ambele jertfe, nu numai spre jertfa lui Abel. Cerealele și carnea sunt alimentele cele mai importante și la fel de necesare din alimentația omului. Întotdeauna kilogramul de carne este mai scump decât kilogramul de grâu...și, apoi, grâul se naște din

sudoarea omului care ară și seamănă pământul, iar carnea, din curmarea unei vieți de animal. Domnul a fost nedrept când a înclinat către Abel. Și Cain a omorât pe Abel și apoi s-a temut să nu fie omorât la rândul său. Dar cine oare poate să omoare pe Cain, când erau numai doi? o mamă și-un tată? Ci mai degrabă Eva îl va naște pe Set - Înlocuitorul... Așa, Cain va pleca din Eden și va trăi în țara numită Nod. Acolo îl va face pe Enoh al cărui nume îl va da cetății construite de el... Enoh, , deschide calea materialistă a omenirii, cu făptași care construiesc; prima cetate construită! rezultă lumea tehnologică - rezultată din mintea și mâna omului. Iată, Enoh este un prim ctitor, urbanist și inventator. Lanțul, urmașii, lui Cain aduce femeia pe prima scenă a vieții. Femeia nevestă și născătoare de copii, femeia mamă, tatăl fiind obișnuit cu o mie de femei. Da, și mame. Din care cauză fiii și fiicele se puteau însoți între ei, dar nu din aceeași mamă. Lanțul lui Cain este o primă revoluție a lumii! O lume cu mai mulți dumnezei din care se naște concurența și lupta pentru existență...Pe lanțul lui Abel-Set femeia nu există!...până la Avram. ...Ada îl naște pe Iabal și din timpul său apare lumea păstorilor, văcarilor, crescătorilor de animale...Lumea nomazilor în căutare de terenuri de pășunat și de câștiguri din vânzarea de animale. Ei au dezvoltat și civilizat lumea. Ada mai naște pe Iubal, care a fost părintele lăutarilor...al celor care cântă din alăută și caval. Unde-s păstori trebuie să existe și alăută, și caval. Lumea muzicanților. În creșterea tehnologică, alături de producători s-a dezvoltat o lume a artiștilor...Artă fără fabrică, uzină, nu există! mai ales în condițiile noilor tehnologii care măresc posibilitățile de manifestare a artei. A doua fată a lui Cain a născut pe Tubal-Cain și pe Naama - o fată. Ei sunt precursorii lumii prelucrătorilor de metale! Lumea siderurgiștilor. Suntem în neolitic. Lanțul, succesiunile de sânge, pe ramura lui Cain este fascinantă, o în-tregă și desăvârșită operă a mâinilor și minții omului! Ne-afectată de divinitate, dar lăsată liberă și apărată de divinitate. A fost bine

să fie așa? Desigur, a fost bine, la baza evoluției vieții pe pământ fiind diviziunea muncii. Dar...în mileniul trei, al creștinismului și derivatelor sale, diviziunea muncii a făcut infarct și copiii omului au început să fie mâncați de tehnologie, divinitatea și legea sa, în noul mileniu, fiind date deoparte. Știința s-a dovedit a fi în preacurvire între macro și microcosmos, cum ar spune proorocii că ar fi zis Domnul. Așa a apărut arma bacteriologică de care au profitat politicienii și oamenii bogați, ambele categorii fiind promotorii războaielor. Pe lumea aceasta nici o răutate nu rămâne nepedepsită. Invenția și inovația, deși se bazează pe idei, țin mai mult de partea materială decât de partea ideală, materializându-se prin produse noi, tehnologii, scule și dispozitive ajutătoare. Ele, invențiile și inovațiile guvernează știința și tehnologia, și mai puțin spiritualul. Domnul a fost, totuși, primul tehnolog al omenirii și, El, în compensație valorică, i-a lăsat lui Cain această colosală preocupare de dezvoltare și îmbunătățire materială a vieții pe pământ. În lumea lui Cain și a urmașilor săi, Lucifer nu și-a găsit locul, ceea ce înseamnă că nu banul, profitul, a fost mobilul dezvoltării tehnologiei, ci dorința omului de a-și crea o viață mai ușoară, și de a domina natura, de a se apăra de urgiile ei. Stau și gândesc: în Enos, fiul lui Set domnește liniștea, în Enoh, fiul lui Cain domnește teribila căutare a noului! Dar și unul și celălalt vor sfârși în aceeași barcă, a lui Noe...Dar până la potop mai este timp. Și în timpul lui Enoh și Enos oamenii erau de două feluri: oamenii Domnului și oamenii din afara Edenului cu strămoși care nu-l cunoscuseră...și aceștia aveau fete frumoase, astfel, cele mai frumoase au ajuns soțiile descendenților din divinitate. Da, hotărât lucru, esteticul, frumusețea, plăcerea sunt independente de divinitate dar sunt atrase de aceasta; de unde sintagma: *Ce este frumos și Domnului îi place* - iată umanismul divinității - fapt, pentru care la greci zeii vor lua chipurile și trăsăturile de caracter ale oamenilor. Mai rezultă că prima calitate a feminității este frumusețea sau perfecțiunea care este

dar de la divinitate, ca și talentul! Frumusețea, oricare ar fi ea, plăcerea ochiului sau a tactilului devine simț și...întărește! Simțul apare în primele zile ale sugarului. Se spune că uriașii, oamenii cu renume, eroii sunt rezultatul împreunării dintre fiii Domnului și fiicele frumoase ale oamenilor. Divinitatea prosperă odată cu omul, cu alte cuvinte progresul ține de concep-tul divinității și de faptele omului. Dar „Pământul era plin de violență” și răutatea lumii trebuia pedepsită. La Revoluția din Decembrie '89, de frică și din lipsă de program real, ci numai împotriva dictatorului, s-a strigat: fără violență! Care, repede, a devenit slogan al fricii, preluat de toți politicienii care au urmat și care mereu s-au temut de revoluții, de violență! Violența nu este pe placul divinității, și nici pe cel al puterii politice, deși focul, sabia și moartea sunt armele cu care fiii lui Israel vor că-uta dreptatea în lume și vor atribui această dreptate, Creato-rului.

*

TOSCHRIS: - Șapte, cifră sacră! În șapte zile Domnul a fă-cut lumea. Săptămâna are șapte zile. De mii de ani săptămâna are șapte zile. Apoi, sălbăticia are rolul ei, iată, câte o pereche din animalele necurate, față de șapte perechi animale curate a luat Noe cu el în Arcă; rolul lor fiind de păstrarea echilibrului în Natură. Echilibru, desigur, fiindcă răul este în cantitate mult mai mare decât binele! Omenia, inversul sălbăticiiei. Sălbăticia a fost prima, ca și dezordinea înaintea ordinii... Și cifra patru-zeci, la fel!...,Patruzeci de zile și patruzeci de nopți” a plouat și „apele au fost mari o sută cincizeci de zile.” În aceste patru-zeci de zile și patruzeci de nopți omul a salvat viața păstrân-du-i sămânța, demonstrând că este mai puternic decât natura și, chiar, prin spirit, poate să o domine. Și cum să nu fie așa, dacă omul îl are pe Dumnezeu în el! ...Iată vântul, teribilul vânt, care, dacă nu-l cunoști și nu știi să-i ții piept te răcește, și, invers, te întărește! Rostul vântului, prieten omului și corăbierului, să împerecheze pădurile, plantele. Iată pasărea sanitar, corbul, pa-

săre sfântă pentru că are în cerul ciocului o cruce (Georgiana Sârbu, „Cultura antropologică”, Fundația Culturală Română, nr. 273 din 12 mai 2010); corbul care anunță atacul final, victorios, împotriva armatelor dușmane; și care apare în Liturghierul lui Macarie de la Bistrița în 1508 și este simbol pe stema lui Neagoie Basarab; corbul, care s-a întors flămând fiindcă apele, încă, nu se retrăseseră...Corbul care peste vreo două mii de ani avea să-i aducă de mâncare proorocului Ilie, în pustie! Noe, iată, a trimis în recunoaștere două păsări, una domestică, porumbelul, și una sălbatică, corbul, aceasta din urmă având să facă carieră, după atâta istorie, pe stema statului român timp de cinci sute de ani!...cu crucea în cioc! Dar și Ramura de măslin din ciocul porumbelului arată că pacea dintre oameni și divinitate a reînviat, că potopul a încetat și apele s-au retras...Nemurirea și victoria, laurii de partea înțelepților și învingătorilor...Pacea! Porumbelul care semnifică sfințirea, duhul Domnului pogorât asupra lui Iisus cel neprihănit în botezul său din apele Iordanului! Porumbelul, simbolul libertății și păcii între popoare... Albul păcii, comunicarea între meridiane. Albul, care nu conține nici o culoare.

*

TOSCHRIS: - Da, iată supremația omului. Iată sensul vieții lui: creșterea și înmulțirea... Sângele e interzis ca hrană, sângele este viața omului, sângele este viața Domnului. ... Curcubeul, semn și însemn, simbol și nu numai, în fond, tot ce a fost cândva de luat în seamă, în timp, devine simbol. Simbolismul nu moare, iar acum, în timpul strămoșului Noe, abia a început. Acum se pun bazele religiei cel mai important sector din cultura popoarelor. Curcubeul este semnul și însemnul unei prime imperfecțiuni a relațiilor dintre divinitate și om, după furtună și urgie, dar o perfecțiune naturală, care aduce speranța și care face loc Răului lângă Bine. Apariția curcubeului, acum, pentru prima oară simbolizează că în lupta dintre bine și rău întotdeauna binele va ieși învingător. Primul ciclu Adam - Avram se

apropie de sfârșit, și viața în spiritul Domnului se reia de la Avram. Aproape două mii două sute de ani!

Când s-a reluat viața, după Potop, trecuseră de la Adam o mie șase sute cincizeci și șapte de ani. Tatăl este unic, stăpânul su-prem. Fiii nu pot vedea și judeca greșelile lui. Fiii lui Noe au fost Iafet, Sem și Ham. Dragostea de tată stă înaintea dragostei de mamă. Tatăl nu își poate blestema fiii...Noe l-a blestemat pe Ham care l-a văzut gol, dormind, și l-a arătat și celorlalți. Și, la fel ca în cazul divinității, blestemele cad peste urmașii fiilor. Cer scuze dacă mă repet. După ce copilul devine stăpân pe el, matur, dragostea mamei distruge. Acolo unde tatăl lovește, părintește, fiul se-ndreaptă, crește! ... Aud ce neamuri se trag din fiii lui Noe și rețin numele Așchenaz (urmașul lui Iafet) și Peleg (urmașul lui Sem). Urmașii lui Așchenaz au fost izgoniți de romani și au ocupat centrul și estul Europei: evreii așchenaz; iar urmașii lui Peleg ar fi pelasgii, un popor din care s-ar trage dacii (conform unor diferiți autori, internați)! Oricum, urmașii celor trei fii ai lui Noe s-au răspândit în lung și lat pe suprafața pământului... După experiența Turnului Babel, când divinitatea le-a încurcat limba „ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora!” Babel însemnând „încurcătură”; oamenii și-au dat seama că aveau o armă teribilă, luată de la Domnul. Tehnologia, mâna care gândește, care construiește. Invenția și inovația, de la început, le-au stat la dispoziție. Necazul și lipsa, greutatea, i-a îndemnat la schimbarea continuă a condițiilor de trai și de muncă. Frica față de urgia naturii. De divinitate nu le era frică căci, față de ea, scăpau cu rugăciuni, cu plânsete, cu jertfe! Așa au descoperit minunățiile deșertului: nisipul, apa, oaza, sticla, dar și rezistența proprie în lupta cu deșertăciunea, făcând din aceasta partener de viață. Deșertul este testul pentru verificarea rezistenței omului, rezistența la limita existenței! ...Limba este cea care ține o populație la un loc. Mondializarea nu este posibilă decât dacă există o singură limbă pe pământ și, desigur, o divinitate unică.

Tehnologia este singura care poate conduce la o singură limbă. Rezultă că mondializarea este un drum fără întoarcere...Iată, ea a mai existat! desigur nu la aceeași scară, planetară!...cum se prefigurează acum, dar cu n limbi. Nu cred că mondializarea poate exista cu regulile existente. Poate altele, care vor duce la o globalizare pe zone, pe emisfere, pe continente, de fapt, cum a mai fost, când se părea că pământul este plat...Odată l-am auzit pe Kis Peter, spunând că în viitor oamenii vor vorbi o singură limbă pe pământ...limba calculatorului! Eu nu am fost de acord cu el spunând că ar fi bine să fie așa, dar, în realitate, din păc ate va fi limba telefonului care se aude și nu se vede! Vai și amar de lume...

*

TOSCHRIS: - Moment zero, ciclul doi. Avram începe o nouă viață, ascultând numai de divinitate, orbește! Începe epopeea omului cu divinitatea cuibărită în inimă. Kis Peter spune că iubirea vine din cap și nu din inimă! ...Suntem în fața primei comunități condusă în numele divinului, și chiar de el însuși prin interpuși - prooroci. Conduși de Domnul oamenilor - fiii lui Israel! Domnul i-a promis lui Avram că va face din el un neam mare, foarte mare... Odată cu ieșirea din Haran și pătrunderea în Canaan a lui Avram se declanșează al doilea mileniu de existență a vieții pe ramura Adam, Abel, Set, Noe. Avram este întâistătătorul, și Sarai la fel. Dacă Eva, mamă și soție, nu a fost definită, Sarai este definită și este stearpă. Este iubita lui Avram și soră din altă mamă. Lângă tată apare noțiunea de familie, iar lângă mamă apare gradul de rudenie, de sânge. Din această familie ies toate neamurile care cred în divinitatea unică. Acum apare comunicarea dintre divinitate și om. Apare altarul, al doilea după cel construit de Noe, de mulțumire și slavă, ridicat Domnului. La Sihem, stejarul lui More, divinitatea i s-a arătat lui Avram și el i-a construit un altar. ...Natura nu iartă pe nimeni. Foametea s-a abătut asupra Canaanului și Avram și Sarai au plecat în Egipt, unde Nilul era

o adevărată comoară agricolă, dând și trei recolte pe an. Aproape de ținuturile Egiptului, Avraam i-a spus soției să se dea drept sora sa, pentru ca el să nu fie omorât de egipteni ca să-i ia nevasta! Iată o primă problemă de moralitate (dar și de criminalitate) în care Avram minte ca să nu moară. Moralitate, căci egiptenii - cei mai mari constructori și tehnologi ai timpului - apreciază gestul celor doi soți, respectă familia, și îi eliberează cu daruri și averi. Iată, adevărul înțeles pe același plan cu minciuna cu rost... De asemenea observ că sufletul este totuna cu materia corporală, iar roabele pot rezolva necesitățile fizice și spirituale ale stăpânului; Agar, suplinindu-i Sarei îndatoririle de nevastă, femeie - mamă și dăruindu-i un frate mai mare lui Isaac. Cu Sara începe epoca femeii implicate public în viața comunității.

*

TOSCHRIS: - Când ajung să-și întemeieze familii, frații, nepoții, nu pot trăi împreună, ci fiecare trebuie să-și întemeieze familia pe alt teritoriu; pot fi vecini! Munca pentru sine nu poate fi împărțită cu altul, ci numai (fiecare prin muncă, prin produsul ei) oamenii pot colabora între ei... Stăpân pe sine, cu divinitatea în nemărginit respect, Avram l-a lăsat să aleagă pe Lot, primul, când au apucat fiecare pe o altă cale. Și Lot a ales ceea ce se vedea mai frumos, apucând spre ținutul canaaniților, unde se păcătuia mult și aceasta nu era pe placul divinității. Darul Domnului pentru Avram: „Îți voi face sămânța ca pulberea pământului de mare.” Acesta este leitmotivul cărților lui Moise, cel care l-a înaripat pe Israel permanent către mișcare, căutare, către alte locuri; în ieșirile sale din damnațiune. Populațiile mișcându-se permanent în căutarea de spații vitale; dar există și populații sedentare pe care dumnezeiasca tehnologie le ține în loc. Și mișcarea și dezvoltarea în același loc constituie fundamentul - sensul - existenței omenești. Familia, tribul, comunitatea stă pe loc; cel mult se amplifică mărimdu-și

teritoriul; urmașii, însă, întotdeauna mai mulți, își caută mereu alt loc.

*

TOSCHRIS: - Numărul doisprezece apare în conflictele din Canaan, ca ani de suferință, supunere. Vor urma douăsprezece seminții care vor crea lumea cu divinitate unică; apoi după patrusprezece ani - iată cifra patrusprezece - fiii lui Dumnezeu devin luptători: suferință, credință și victorie; câștigând lupta contra împăraților care i-au atacat. ... Păcatul nu are relevanță asupra făptuitorului, ci asupra celor de un sânge cu el, astfel că păcatul devine extrem de greu, căci suferă generații... În luptele de la Dan și de la Hoba de lângă Damasc, Avram eliberează pe Lot cu tot cu femeile și averile lui. Acesta căzuse prizonier în mâinile împăraților... Acesta este primul război, de cucerire, purtat de evrei. Avraam este primul ales al Domnului. I se spunea Ebreu care însemna *omul de dincolo de Eufrat* până la Marea Mediterană. De aici numele de evreu. Avraam este primit de împăratul Sodomei și de Melhisedec împăratul Salemului cu pâine și vin după victoria asupra celor care au atentat la viața poporului său și a celor care îl susțineau. Melhisedec, preot al Domnului a binecuvântat pe Avram iar acesta „i-a dat zeciuială din toate”. Melhisedec este primul Patriarh al omenirii! Iată de când datează primirea cu pâine și sare, și zeciuiala!...daruri pentru susținere.

*

TOSCHRIS: - Sarai i-a spus lui Avram să intre la Agar, roaba ei egipteancă și să-i facă copii, căci era stearpă. Femeia deține rolul principal în procreație. Procreația nu are valoare în afara cadrului legal, căsătoria, iar femeia trebuie să fie soție! Numai, se vede, că, deși roabă, odată ce a simțit că este mai importantă, decât soția legală, Agar își sfidează stăpâna! Bunătatea oferită se întoarce în ură. Orice dar trebuie condiționat. În fond darurile nu se fac degeaba. Orice faptă are un scop, are un rost...și, nu întotdeauna, după plată și răsplată! Rămasă

însărcinată Agar se ascunde de fața stăpânei sale; însă Îngerul Domnului o găsește în deșert, lângă un izvor de apă, și îi spune să meargă înapoi, să se supună soției lui Avram, Sarai. Domnul este primul educator al omului și știința lui vine din viață, din natură. ...Agar va naște un fiu și-l va chema Ismael și urmașii lui vor fi atât de mulți încât nu vor putea fi numărați...la fel ca promisiunea oferită lui Avram. Ideea centrală a vieții omului pe pământ este reproducerea, înmulțirea, perpetuarea speciei. Din acest punct de vedere divinitatea este extrem de generoasă. În evoluția sa pe pământ, omul a crescut mereu ca număr... Ismael, arab, este primul născut. Avram este întemeietorul lumii Domnului și se află la baza celor două mari entități religioase: creștină și islamică. Avram avea optzeci și șase de ani, când Agar l-a născut pe Ismael.

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - „Nu te vei mai numi Avram; ci numele tău va fi Avraam - *Tată al unei mulțimi*”; și tot ce este parte bărbătească, din anturajul tău, să se taie împrejur, la vârsta de opt zile, rob de-al tău sau cumpărat.

TOSCHRIS: - Iată noua generație: familia și comunitatea. Avraam ideea Întreirii: tată, mamă și fiu, viață. Desigur însemnul este Tată, Duh și Fiu! Neplăcut este însemnul ca la vite: tăierea împrejur. Însă, naturalul! Dumnezeu este viu și există prin oameni!...fiind lege există și printre ei! Din marea familie pot face parte și alții, dacă se taie împrejur, fără nici un alt fel de plată sau schimb! Paternitate cumpărată. Simplu, totul este să vrei. Așa cum evreul caută piatra pe care nu o găsește, ca să lovească dușmanul; așa îl așteaptă pe Mesia de peste șase mii de ani, de exemplu. Așa este și în viață, dacă vrei să-ți meargă bine primește totul așa cum este, și nu pune întrebări care să-ți aducă necazuri. Paza bună păzește primejdia rea. E foarte bine să te bucuri de ploaie atunci când plouă sau de razele soarelui când este senin...nu să întorci și celălalt obraz, atunci când primești palma!

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Sarai!...se va chema Sara „și îți voi da fiu din ea” chiar așa, la această vârstă înaintată. Și-i vei pune numele Isaac, și el va avea urmași pe întreg pământul!

TOSCHRIS: - Dumnezeu s-a impus prin minuni și aceasta a rămas ca o regulă pentru sfințenie. Minunea, faptul care nu există în realitate, dar la care speră credinciosul fără să se întrebe dacă este posibil sau imposibil. Credința asigură cincizeci la sută din succes, și nu trebuie ca omul să abuzeze în iluzii să-și pună speranțe în minune! În minte mai bine să doarești contrariul, ca să ți se întâmple, invers. Se pare că a existat o primă discuție între Domnul și Avraam, una virtuală, în care ridicolul vârstei înaintate, o sută de ani la el și nouăzeci de ani la ea, nu este mascat...De asemenea iată, prima naștere, din pronie divină, cu două mii de ani înaintea lui Christos și a lui Ioan. E drept, și Ioan și Isaac se nasc din tați potenți...Numai Fecioara Maria nu are de-a face cu bărbat la procrearea lui Iisus. Diferența dintre cei doi frați, Ismael cu treisprezece ani mai mare decât Isaac este și de altă natură: Ismael se naște normal dintre femeie și bărbat, pe când Isaac are origine divină. Isaac este precursorul creștinilor...care conviețuiesc cu divinitatea.

*

TOSCHRIS: - Avraam ridică ochii și vede trei bărbați. Iată dimensiunea multiplă a Domnului: „Doamne”! spune el deși aceștia sunt trei. „Ochii Tăi”, deși ei sunt trei. Iată, spălătul picioarelor are sensul de remediu contra oboselii; devine gest sacru de respect și supunere. Umilință și înălțare. Cei trei nu sunt invitați în casă, ci la umbra pomului! Natura este sacră, și, nu numai că se vede, dar se simte cu inima. Casa este de prea mare intimitate, și refugiu. Intimitatea nu are ce să caute în relație obiectivă cu divinitatea. Divinitatea vrea depersonalizare, presupune eliminarea Eului, dragoste oarbă, supunere, dragoste până la sacrificiu, dragostea totală. Vai, și cât va suferi Avraam din cauza acestei iubiri oarbe...Și cei trei i-au

spus că la anul Sara îi va dăruia un fiu! Auzind, Sara i-a spus străinului „Acum, când am îmbătrânit, să mai am poftă? Domnul meu, bărbatul, de asemenea, este bătrân.”

VOCEA DIN ADÂNCURI (ușor iritată): - Avraame, de ce râde Sara? „Este oare ceva prea greu pentru Domnul?”

TOSCHRIS: - „N-am râs!” răspunde Sara rușinată. „Ba da, ai râs!” îi spune străinul... În timp ce Avraam lucrează cu inima, Sara lucrează cu mintea, cu gândul! La fel ca Eva, nevasta lui Adam. Acum apare prima viziune magică, care mai târziu va fi virtuală, științifică, tehnologică; Domnul întreit: „trei bărbați”; El este cei trei, numărul trei, care vede și aude gândurile. Domnul este și-n trup și în gând. Sau, altfel zis, Ochiul și trei unghiuri; ochiul în triunghi sau în cazul stăpânului meu, care m-a creat pe mine, care pare a fi un *Jaques Fatalistul*, dar și pictorul care a desenat în icoanele sale două profile și o față într-un chip. În timpul lui Avraam și a faptelor sale apare spălarea picioarelor, fiindcă odihna este în picioare și nu în mâini sau în gând. Picioarele cară trupul. Numai Domnul a lucrat cu mâna, cu gestul, cu imaginea... a făcut, a făptuit, a creat! Munca cu mâna este de natură divină. În mâini și în inimă îl avem pe Dumnezeu unul! Spălarea și hrana țin de sacralitate. Iată, turta - făină cu apă - și, care, cu spălarea, aratul și plantatul, sunt lucruri sacre și ele păstrează legătura dintre om, natură și divinitate: trupul, hrana și sufletul! Ce frumoasă întretinere, materialitate a cifrei trei! Avraam este pregătit să primească viitorul, respectând prezentul și profetia. Trecut, experiență, viitor. Doctrina comunistă, în mileniul trei, după Iisus, la modă, a împrumutat mult din experiențele biblice, întregul eșafodaj al Programului Partidului Comunist din țara mea fiind o proiecție a viitorului; în prezent, rămânând numai cantitatea, munca lipsită de calitatea vremelnică. Calitatea abolită de viteza prea mare a timpului. În timpul lui Avraam începe era omului, bărbatului și femeii, amândoi născuți din pământ și pentru pământ, în natura divină și pentru natura reală. De acum aflăm

că „pofa” precede creația - înmulțirea și, că, oricare ar fi vârsta există dorința, gândul, pofuirea...bărbatul, femeia, plăcerea, o altă întreire pe care nu o poate suprima nimeni!...în această treime, parte din natură, rolul central îl joacă însăși divinitatea. Se pare că în viață, planul prin trei puncte, triunghiul, reprezintă un echilibru, în care lupta cea mare este ca toate unghiurile să fie egale și la intersecția bisectoarelor să stea și să vegheze ochiul, văzul. Și ultima întreire - treime naturală - unghiurile triunghiului nu pot fi decât trei: puterea naturalului, puterea trupului și a duhului....Iată, teatru divin, femeia un prim actor al naturalului. Ea minte că nu a râs, când de fapt s-a săturat de plâns. De acum femeia va juca un rol activ, impersonal, în viața bărbatului și, dacă nu mai are bărbat, în viața familiei care precede și mai apoi constituie comunitatea. Acum Sara, chiar ea, schițează, abia în gând, poate chiar primul gând, un gest împotriva Domnului, râzând!

*

TOSCHRIS: - Avraam s-a așezat să locuiască în Gherar, țara lui Abimelec, împăratul, care a pus ochii pe Sara și a luat-o în casa lui și i-a înapoiat-o când a aflat adevărul, că era soția lui Avraam! I-a dat-o înapoi împreună cu mari daruri și cu binecuvântarea de a rămâne în Gherar - ținutul filistenilor. Iată, la înapoiere, Abimelec nu-i spune nevastei lui Avraam soție, ci soră a fratelui, așa cum fusese prezentată, și motivul pentru care a păcătuit, fiind fără vină. Cinstea și adevărul împlânzește asupritorul. Avraam era frate cu Sara numai după tată. A doua oară Avraam scapă cu mare bogăție, dăruindu-și soția asupritorului ca să scape cu fața curată, să scape cu viață...Acum se întronează legea, chiar și în țara fără de lege. Lege divină, lege naturală: femeia unui bărbat nu poate fi necinstită de nimeni! Dar și faptul că cinstea și onoarea se cumpără și se vinde. Iată viitorul prefigurat: cu bani poți cumpăra orice; banii, care au înlocuit trocul, din necesitatea înfloririi comunității, au devenit putere personală... Banul, ca desenul, va deveni putere univer-

sală; și, ca și acesta, care se va informatiza, va deveni informație, idee, forță de producție... bitcoin! Căutarea locului de viață mai bun decât locul nașterii este o caracteristică pozitivă a omului pe pământ. Așa se mișcă populațiile, se primenesc națiile, rasele, caracteristici valabile, mai ales, în societatea de mâine... Unii chiar zic: casa este acolo unde-mi este bine! Și nu se mai supără nimeni. Dar cel care vine, intră în noua lume, trebuie să o respecte până la identificare cu legea locului. Evoluția, dezvoltarea, constau în dorința sfântă de mai bine!

*

TOSCHRIS: - După ce au fost izgoniți, Agar și fiul, copilul a avut zile „a crescut, a locuit în pustiu și a ajuns vânător cu arcul”. Mai târziu mamă-sa „i-a luat nevastă din țara Egiptului”. Pe lângă sângele cald pe care îl are, o mamă poate să aibă și sânge rece... Acest lucru salvează și mama, dar și pe copilul care rămâne fără ea. Glasul copilului care plânge îl aude oricine și nu-l rabdă, dovadă că omul este sălașul Domnului. „Ma nulla non paga il pianto del bambino” spune Eugenio Montale în poezia sa. Ca să nu aibă parte de moștenire la fel cu Isaac, Avraam o eliberează pe Agar. Iată, prima eliberare de sclavie! ...Rolul familiei este să crească specia, să o răspândească. Cine gândește altfel este împotriva naturii. Mai învățăm ceva, ramura tehnologică a lui Cain, în care fapta productivă este idealul, degreveză omul de sensibilitatea ucigătoare, boală uneori, a habotniciei spirituale. Dezvoltarea ulterioară a vieții după Înălțarea lui Christos este una în care fapta spirituală cedează tot mai mult loc faptei tehnologice și productive; omul, apropiindu-se tot mai mult de rolul său în ordinea naturală, aceea de creație în propria arborescență...

Ia fiți atenți, Avraam și Abimelec! O primă conviețuire a două populații diferite pe bază de înțelegere și jurământ. Populația mai deșteaptă, mai ingenioasă, se impune. Modelul a fost preluat de Napoleon Bonaparte și aplicat populațiilor din teritoriile ocupate. El spunea soldaților să respecte locul care

nu-i al lor, să respecte populația care este rodul civilizațiilor succesive, locale, și care le oferă bogăție prin munca ei, știința ei de înflorire a teritoriului, de perpetuare a vieții...Acum, în vremea din urmă, se demonstrează, ca și atunci, că bogăția țării este populația și nu teritoriul, care, oricând poate să-și schimbe stăpânul. Statul. Acum în secolul XXI statele aproape că-și pierd rostul, acest lucru fiind cel mai grav aspect al mondializării forțate...

*

TOSCHRIS: - Avraam a luat berbecul și l-a sacrificat în locul lui Isaac. Isaac precede pe Iisus, în loc de cruce, acesta purtând în spinare lemnele care-l vor arde ca ofrandă adusă Domnului. Divinitatea în vremea aceea dădea naștere la habotnicie. Habotnicia, în religie sau politică, este valabilă și astăzi, și ea naște monștri! Domnul, când a făcut lumea, omului, nu i-a dat și minte precum mintea Sa, căci cu gândire nu se naște omul, ea se programează prin experiența de zi cu zi. Omul se naște cu duh, și fără minte, fără știință...Domnul este un învățător care se schimbă de la o zi la alta. Dacă Avraam a avut doi fii, fratele său Nahor, a avut doisprezece fii. Observăm că cei destinați pentru îndumnezeire nu procrează copii decât prin mijlocirea lui Dumnezeu. Nahor nu a avut nevoie de această mijlocire, dar nici un fiu nu este pe ramura menționată mai sus, excepție, Rebeca, fiica lui Betuel, nepoata lui Nahor, care va deveni soția lui Isaac, tatăl lui Iacov, cel mai prolific tată, care a dat naștere la cele douăsprezece seminții...

*

TOSCHRIS: - Sara a murit la o sută douăzeci și șapte de ani și Avraam i-a cumpărat loc de veci. Patru sute de siclii i-a cerut Efron pe locul de veci („un siclu egal două-zeci și două grame argint”). Adică opt mii opt sute de grame de argint. Astăzi, la doi lei gramul de argint rezultă că Avraam ar fi dat pe locul de veci, în banii de astăzi, șaptesprezece mii șase sute lei...destul de scump! Nimeni nu i-a cerut bani pentru

locul de mormânt, dar Avraam a vrut să cumpere locul ca să devină pe veci al lui. Este prima proprietate cumpărată care apare în cărți, și căreia i se declară și prețul. Proprietatea bate orice lege despre origine sau etnie și este singura valabilă, pentru că se face cu consimțământul ambelor părți, vânzător și cumpărător... Și tatăl stăpânului meu, în 1970, nu s-a lăsat și și-a cumpărat locul de veci, și și-a construit cavoul. În noua Republică, după 1944, R.P.R., el nu a avut nicio proprietate și nu putea muri fiul nimănui, dar a vrut să fie înmormântat într-un cavou de suprafață...al său! Cu douăzeci de ani în urmă toată familia, de evacuați, mânca foarte des turte de făină coapte pe plita din bucătărie...și nicidecum nu am înțeles de ce moldovenii din RSS Moldovenească aduceau în dar când veneau pe la noi, săculeți de făină!... Comerțul este sfânt și el cuprinde întreaga arie a existenței noastre! Am dat exemplul cu săculețul de făină și turta pe plită, pentru a arăta că stilul de viață al urmașilor lui Israel a influențat foarte mult stilul de viață al indigenilor, vâlceni, care i-au primit în comunitatea lor... Un ultim gând: dacă vrem Basarabia și Bucovina de Nord trebuie să le cumpărăm, da, înapoi; de la ruși și ucrainieni... cum a făcut Germania de Vest, când a cumpărat RDG-ul!

*

TOSCHRIS: - Îmi amintesc, imediat după evacuare, basarabienii veniți cu familia întreagă, un el și o ea cu copiii lor, nu concepeau să nu-i căsătorească în cadrul etniei lor. Repede, copiii, crescând, fiecare a luat în căsătorie pe cine a vrut! Avraam a trimis pe cel mai în vârstă rob la Nahor - fratele său, în Mesopotamia, să-i aducă soție lui Isaac. De cum a văzut-o pe Rebeca, bătrânul rob „i-a pus veriga în nas și brățările la mâini”...Tatăl a hotărât pe cine să ia fiul de soție, numai din neamul său! A fost pețită după faptă, singura ei avere fiind complexul de calitate proprii. A primit în dar obiecte de aur, bijuterii, pentru nas și mâini; bijuterii care puteau fi încorporate

imediat, mâinile și nasul; urechile și gâtul fiind probabil ocupate cu bijuteriile personale care reflectau personalitatea, bogăția, originea, tradiția...Aurul și argintul, amândouă veșnice, soarele și luna, au exprimat dintotdeauna bogăția necesară sufletului și trupului, puterea! Cu darurile primite Rebeca pleacă în ținutul bărbatului necunoscut, dar reprezentat cu atâta succes de înțeleptul rob al socrului, care înțelesese că femeia trebuie să fie frumoasă și să aibă bunătate în ea, daruri suficiente pentru a asigura fericirea bărbatului; pentru asigurarea viitorului familiei. Din actul de pețire al Rebecăi mai înțeleg că femeia soție trebuie să-și iubească soțul și toate celelalte lucruri pe care le iubește el și îl definesc. În zonele de influență a urmașilor lui Israel, soțiile moștenesc ceva din femeia Rebeca: sunt frumoase și își respectă total bărbatul, și copiii făcuți cu el; sunt inteligente și sunt de neîntrecut în treburile casnice, lăsându-i bărbatului, soțului, desfășurarea personală, socială, profesională, bucurându-se până la adânci bătrâneți de plăcerile pe care le oferă viața în doi, și de familie...

*

TOSCHRIS: - Un leitmotiv în istoria omenirii, fiii lui Israel, și când sunt slugi ajung mai bogați decât stăpânii. Apoi, cred că și Abimelec (împăratul filistenilor) era un bărbat adevărat. Puterea lui Israel stă și în nevestă fiindcă el nu uită niciodată că Eva este chiar ruptă din Adam. Familia rămâne până în ziua de azi, la creștini, cea mai teribilă entitate din care cauză înalții ierarhi, episcopi și arhiepiscopi, stareți, nu au voie să se căsătorească. Ei nu au voie să împartă iubirea față de Domnul, cu nimeni! Vedem că Isaac este un adevărat ctitor. În loc de altare el sapă, construind fântână după fântână...esența materială a vieții. Dar și un adevărat și prim diplomat: dacă dai, ai! sau dacă dai, primești; reușind să crească o etnie, un popor, pe un pământ care nu era al lui! Și mai observ că o primă meserie pe lângă cele mai vechi de vânător și plugar, și secerător este aceasta, de fântânar.

*

TOSCHRIS: - Împăcarea cu sine, liniștea, este cea mai căutată în timpul vieții. Trăgând cu ochiul și urechea la cel care trage să moară, și care îi este tutore și bărbat, Rebeca se răscoală! Ticluiește minciuna și întărește sintagma că viața este adevăr și minciună...Viața și soarta fiului drag, Iacov, este mai importantă decât tot cursul vieții cu iubitul ei bărbat, aflat acum la capătul puterii și fără importanță pentru cei din jur. Fără putere. Și în mintea ei prinde contur viitorul copilului și ea devine învățătorul nefiresc, însă real, al lui Iacov. Nefirească este bătrânețea în neputință. E ca o buruiană care pute și de care nu are nevoie nimeni. Și, la fel, cât de nefirească este sulemeneala, acoperirea bătrâneții sau implantarea de dinți în gura strâmbă. Strămoșii noștri, moși, sunt frumoși fiindcă au rămas în mintea noastră ca produse ale naturalului. În viitor acești bătrâni frumoși vor dispărea fiindcă nenaturalul a coborât în viața omului și, de la naștere și până la bătrânețe, va controla moartea...la fel, nenaturală! Isaac înseamnă *El râde*. Și va râde până la moarte de toți cei din jurul său. El este ludic și va rămâne un bătrân frumos. În viață trebuie să fie invers, tânărul să râdă de bătrân, ca să ajungă ca el. ...Pentru ce această moarte nenaturală? Pe care o bănuim că se va abate peste oameni?...Moartea de frică! Ce frică? Care frică? Frica de viruși, poate, atunci când se închid spitalele și se înmulțesc farmaciile.

...Da și eu am vrut să-mi iau viața când mi s-a spus să stau în casă fiindcă am șaiszeci și cinci de ani sau când mi-au pus un ministru de finanțe de douăzeci și cinci de ani, sau, când mi-au pus șef la uniunea de creație un infractor!... ah, dar câte nu mi s-au întâmplat. Și ce frumos l-a binecuvântat Isaac pe Iacov în fața unei înșelăciuni groaznice, mângâindu-i mâna îmbrăcată în blană de iepure, chiar poetic: „Iată, mirosul fiului meu/ este ca mirosul unui câmp/ pe care Domnul l-a binecuvântat. Să-ți dea Domnul rouă din cer/ Și grăsimea pământului,/ grâu și vin din

belșug! / să-ți fie supuse noroade, / și neamuri să se închine înaintea ta! / Să fii stăpânul fraților tăi / și fiii mamei tale să se închine înaintea ta! / Blestemat să fie oricine te va blestema / Și binecuvântat să fie oricine te va binecuvânta.”...Nici mama lui Ahile nu și-a binecuvântat mai bine fiul! Rebeca decide în viața familiei. Rebeca alege și decide fuga fiului, pentru că știe că uitarea este mai puternică decât regretul și, deci, uitarea stă la baza vieții. Viața nu are nevoie de memorie. Ea moare în vechea formă și renaște într-o formă nouă. În acest sens calculatorul a câștigat bătălia cu tiparul lui Gutenberg, fiindcă calculatorul creat după modelul creierului șterge însăși memoria creată de mâna omului - fapta! Calculatorul depinde de inelul magnetizat și de curentul electric. Calculatorul exploatează la maxim momentul! Un virus, într-o fracțiune de secundă te poate lăsa fără memorie! Isaac a fost primul dăruit spiritului și frate cu berbecul, iată, un animal sfânt...

*

TOSCHRIS: - În fuga sa Iacov s-a oprit într-un loc unde a adormit cu capul pe o piatră. Și a visat o scară spre ceruri. A visat că Domnul i-a spus: „Pământul pe care ești culcat ți-l voi da ție și seminței tale. Sămânța ta va fi ca pulberea pământului.” A gândit Iacov: Domnul este piatra, forța, duritatea; piatra i-a inspirat gândul Domnului coborâtor în oameni. Stânca, muntele...Magnific! dacă vei fi cu mine, Doamne, te voi răsplăti, dându-ți a zecea parte din tot ce voi primi și care vine de la Tine! A doua zeciuală după cea dată de Avraam lui Melhisedec. De data aceasta un troc între om și divinitate. Negocierea precede trocul. Iacov fuge de frică și are mereu două ținte: să-L respecte pe tatăl ceresc și pe cel pământesc, reprezentând omul practic care se prefigurează în el, întemeietorul lumii noastre! În vis i se promite sprijin și succes în tot ce va întreprinde, fiind moștenitorul lui Avraam și-al lui Isaac. Promisiunea, proiectul este în fața realizării faptice. Dacă va fi adevărat, Domnul din vis va fi Domnul lui Iacov. Deci învo-

ială, pact, contract. Se confirmă noua tendință din timpul lui Avraam: omul în viață merge și pe linia tatălui și pe lina mamei, dar neamurile există datorită mamei. Neamurile, care s-au născut în creștinism ca înlocuitor al iudaismului, lângă Dumnezeu așezându-i pe Maica Domnului și în brațele sale pe pruncul Iisus. Fiindcă El nu va reuși să se rupă la maturitate de mamă, neavând tată muritor, El va fi rupt de viață, promițând viața de apoi, chiar prin El. Cu alte cuvinte calea și adevărul nu rezidă decât în marele spirit al credinței. Numai că mileniile, cele două, scurse după anul întâi de la Înălțarea lui Iisus, ne arată ca valabil același parcurs al vieții cum au fost cele două milenii scurse după Abel și Cain. Și nu putem neglija aceste două parcursuri, adevărate paradigme de ținut cont în viață. Referitor la binele și răul împreună, fiecare având în sine și bine și rău, trebuie să vă spun că gena luminii - binele - își are rădăcina în întuneric - răul - și că nu există total zi și total noapte, din care cauză acestea au devenit simboluri; dar viața își continuă cu ele împreună drumul alături de timp; viața trăiește și ziua și noaptea; ziua, luându-și energia de la soare și noaptea luând-o de la pământ! Pentru aceea, noi, trebuie să-i iubim la fel de mult și pe Abel, și pe Cain!

*

TOSCHRIS: - Munca devansează timpul, îl face să stea în loc. Dacă există speranță, sudoarea spală trupul și sufletul. Ca să ia două neveste de la Laban, Iacov îi muncește neîntrerupt paisprezece ani. Și se alege cu două soții: Lea și Rahela, care, fiecare are câte o roabă: Zilpa și Bilha. ...Minciuna, falsul și înșelăciunea, vedem, sunt permanente în vremea lui Iacov și-a lui Isav. Iacov muncește șapte ani pentru Rahela, dar în noaptea nunții, fiind beat o primește în pat pe Lea; și așa ajunge să mai lucreze șapte ani datorită acestui truc născocit de Laban. Omul are variante în desfășurarea și socotirea gândului, ca un computer care este programat să joace șah. Da, permanent o infinitate de gânduri!

...Ce viață era în Mesopotamia! pentru Israel: paisprezece ani de muncă fizică și spirituală, și iubire între oameni, și patru neveste! legale. În viață trebuie să știi să exploatezi momentele favorabile în cinste și cu onoare, și, chiar dacă nu ceri, ți se va da! Iată, din nou, dovezi ilustre că raiul este aici, pe pământ, în a omului clipă de intensă trăire. ...Domnul dă, Domnul ia, în viață, unde este un minus există și un plus. Mai rău pentru cei care au mai multe minusuri decât plusuri. Așa și cu nevestele lui Iacov. Cea tânără și frumoasă nu e de prasilă, iar cea urâtă și bătrână, invers! Noroc cu roabele, care, uneori, țin loc de neveste. O iubită mi-a spus odată: Ce vrei? un măr bun și frumos din care a mușcat și altul sau unul fără gust din care să muști numai tu? Sămânța bună și sămânța rea stau în același sac și nu există sită pentru a le deosebi. Darurile lumii sunt ascunse și ele trebuie căutate. Întreaga experiență a vieții omului pe pământ se regăsește în această viață a lui Iacov de acum patru mii de ani! Domnul a dat plăcerea, dar nu a vrut să o asocieze frumuseții, tocmai, ca lumea să nu dispară. De aceea regii au avut neveste pentru procreație și domnișoare de onoare pentru plăcere. Plăcerea este de natură animalică iar frumusețea este de natură divină... așa se spune.

*

TOSCHRIS: - Dacă în lume iubirea este cea dintâi, atunci raiul este aici pe pământ și iadul la fel. Rahela a început să-i facă scene lui Iacov: Domnul nu-mi dă copii, atunci culcă-te cu Bilha, roaba mea, poate va naște pe genunchii mei și o să am și eu copii. Iată o adevărată descendentă din Sara, și, care, mai mult, dorește ca roaba să-i nască pe genunchi...Câtă prețuire pentru Iacov din partea soției legitime care prin acest semn al dragostei descoperă noul însemn al legalității dintre urmașii tatălui cu soții diferite! Observăm, deja, că multe din drepturile omului de-a lungul timpului milenar urmează dreptul lui Israel, antic. Această normalitate de a se împerechea bărbatul cu roaba soției, cu știrea ei, în ultimele secole ale mi-

leniului II o regăsim în familiile boierești din Valahia, care explică de ce în Oltenia așa repede s-au românizat țiganii robi de pe moșiile boierilor. De ce în familiile boierești întâlnim între urmași atâția colorați sau ziși oacheși (mamele, neveste de boieri, acestor copii din flori, având după naștere grijă de soarta lor! Dar cum, numai în Valahia?...Atitudinea Rahelei, care era nefertilă, cred, că, mai degrabă, pare a fi o luptă cu destinul, cu Domnul!...și ea precede această epopee a bărbatului de a se lupta cu divinitatea; lupta împotriva *naturii*, în apărarea drepturilor civile, încă de atunci!...de aceea am numit epoca de la Avraam încoace epocă modernă; de patru mii de ani lumea pare, în profunzimea ei, o lume neschimbată! Motiv pentru care se poate învăța din regulile ei... Drepturile familiei, drepturile femeii. Rahela trebuie să continue linia Sarei și Rebecăi.

...Au fost și sunt bărbații capi de familie, șefi, tați, dar se vede că femeile hotărăsc; din care cauză se și spune că femeia ține casa. Și Iacov i-a cerut lui Laban să-i dea ce-i al lui, nevestele și copiii, turmele, și să-l lase să plece acasă. În timpul contractului dintre stăpân și slugă totul era al stăpânului... Așa este și în cazul invențiilor. Ce se inventează în timpul muncii, într-un contract, la patron, este al patronului, ca și profitul. Patronul poate fi statul, dacă locul unde se desfășoară munca aparține statului. Numai că în cazul invenției statul trebuie să cumpere invenția de la inventator și mai apoi să o vândă la un titular...Din păcate nici în mileniul trei în România invenția nu contează nimic în calculul pensiei!...mare prostie, ca de fapt întreaga lege unică a pensiilor. Abia aștept să revină legile așa cum au fost înainte de anul două mii, legi cu adevărat europene! În ce privește invenția sau inovația în timpul lui Iacov, acesta i-a mai cerut lui Laban să ia din turmele lui „orice miel sein și pestriț și orice miel negru, și din capre tot ce este pestriț și sein. Aceasta să fie simbria mea.” Și ca să-și dovedească cinstea, i-a zis: va fi furt din averea ta orice animal, capră sau miel, de altă

culoare! În această fază, de început, Iacov știe că în turmele lui Laban animalele târcate și negre erau o minoritate... Dar el avea experiență. Făcuse unsprezece copii...și muncise la stăpân paisprezece ani! având grijă de aceste sfinte animale. „Oile zămisleau uitându-se la nuiiele și făceau miei bălțați, seini și pestriți. Și-a făcut astfel turme deosebite, pe care nu le-a împreunat cu turma lui Laban.” Laban face prima împărțeață după ideea - propunerea lui Iacov - și, care, în primele zile, săptămâni, luni, păreau defavorabile fiului lui Isaac. Despărțea oile și lăsa între tabăra sa și a lui Iacov un interval de trei zile. Iacov avea în primire pe lângă oile sale și oile lui Laban, care se vede treaba își vedea de avere prin simbriași. Trucul lui Iacov constă în faptul că oile se înfierbântau când se adăpau văzând pe fundul adăpătoarelor culoarea albă dată de nuiielele decojite pe care Iacov le pune în adăpători. Este un prim întreprinzător al lumii, știind să inoveze, inventeze, să iubească, să muncească, neașteptând de la nimeni nimic, experiența sa îndelungată și formată în mijlocul lucrătorilor fiindu-i suficientă; descoperă munca profitabilă, muncind la altul; știe că acest profit poate fi dinamic, crescând oricât! Iacov stabilește regula arendării ca primă fază a îmbogățirii. Vai de stăpânii - boierii - care au slujbași ca Iacov și... Dinu Păturică (personajul principal din romanul „Ciocoi vechi și noi” de Nicolae Filimon)! Are și caracter, nu se grăbește, așteaptă cât trebuie, chiar și câte șapte ani pentru un țel, conștient fiind că tot ce se câștigă ușor nu este de durată; este conștient că timpul lucrează în favoarea celor ca el. ...Timpul îndelungat prăpădește pe grăbit și întremează pe răbdător. Timpul este pentru Iacov feed back-ul său real. În dauna libertății proprii, care, oricum, nu folosește nimănui în lipsă de putere - bani, Iacov nu cere, și știe să-și ia singur. Iacov este un model pentru patru milenii. Este făcut să fie model și se teme de orice, numai de el însuși nu se teme! El este esența lui Israel și merită să fie așezat la începutul lumii de om modern!...

*

TOSCHRIS: - Norocul e de partea celui care și-l face. Iacov pe lângă calitățile de om al timpului său, modern, și al timpului meu, în prezent - secolul XXI - face ca istoria lumii să fie o clipă, reușind scurtarea timpului. Iacov devansează acest timp și demonstrează că viața omului este făcută în așa fel ca ea să nu existe altfel, decât între stratul de pământ și stratul de atmosferă cu un rai unic aici pe pământ. Iacov este și un bun psiholog... Omul care nu este și un bun psiholog, va pierde odată cu trecerea ireversibilă a timpului. Decisiv pentru Iacov a fost ce l-a zis Domnul: Iacove „întoarce-te în țara părinților tăi și în locul tău de naștere; și Eu voi fi cu tine”. O ho ho, ca în *Alchimistul* lui Coelho! Întoarce-te acasă omule, nu la piramide vei găsi comoara, ci la tine acasă, unde, nu ai căutat-o! Nimic nu este mai important pentru părinți și casă, decât fiul slab care pleacă în lume și se întoarce puternic acasă. Și Iacov, cu averea lui, cu nevestele și copiii, a plecat fără să-și anunțe socrul. Doar Rahela nu s-a putut despărți de idoli tatălui, Laban, pe care i-a ascuns în chiloți. După trei zile de la aflarea fugii lui Iacov și ai lui, Laban i-a ajuns dincoace de Eufrat la muntele Galaad și a strigat la Iacov: - Pentru ce ai fugit ca un hoț? „Te-aș fi lăsat să pleci în mijlocul veseliei și al cântecelor, în sunet de timpane și lăută. De ce mi-ai furat dumnezeii mei?” Și Iacov și-a căutat răspunsul în pilde. Fata devenită soție părăsește pe tatăl ei, pentru bărbatul ales, și devine mai apropiată lui, sigur, și datorită copiilor... Din copilă întreținută ea devine stăpână în noua familie. Femeia soție folosește minciuna ca instrument de trecere a unei punți! O regulă păstrată de Sara, și de Rebeca, iată, și de Rahela. Femeia, înainte de Iacov a înfruntat pe Domnul, cert fiind că, ea, este mai aproape de pământ, de realitate decât bărbatul - obligat să facă față și ca tată, și ca vânător, și ca agricultor! și ca garant spiritual, și, mai ales, fiind visător. Femeile bărbaților de pe această linie a credinței în Domnul viu și unic sunt toate din afara credinței re-

ligioase a bărbatului. Ele acceptă însă noua credință doar fiindcă aparține tatălui copiilor... Acceptă noua credință, dar au ochi și un gând ascuns și pentru credința în care s-au născut și au copilărit. Femeia se mișcă în politeism dar sunt și cazuri de regi, și popoare întregi, care oscilează între mai multe divinități. În viață este necesară conviețuirea în religii diferite, după cum sunt și neamurile. Omul nu se naște din voință proprie. În fond, de la Adam și Eva, Domnul nu-și arată puterea decât atunci când poporul său, suferă! sau păcătuiește. ...În timpul lui Iacov apar timpanul și lăuta sau existau dinainte. În aceste versete ale Cărții cârților este definit științific deșertul: „Ziua mă topeam de căldură, iar noaptea mă prăpădeam de frig ...” Laban a căutat peste tot în corturile lui Iacov, dar numai în intimitatea Rahelei nu a putut să caute, totemurile, fiindcă aceasta se afla chiar în momentul „rânduiei” femeii și nimeni nu-și imagina că nevasta lui Iacov ascunsese idolii chiar sub fustă. Rușinați, labanezii fac pace cu Iacov, mănâncă împreună și fac legământul de bună conviețuire...Iată de când ține această sărbătoare a mâncatului împreună, dineul - spunem astăzi, când se face pace. Au mai făcut și o movilă de pietre căreia i-au zis Galedb (*Movila martorului*) sau Mițpa (*Veghere*)! - În fond întreaga conduită a civilizației, comportamentului în comunitate, se întemeiază în perioada lui Iacov. Și vedem că munca, familia și credința sunt la ele acasă și poartă întregul rost al omului în viață. Cei din casa lui Avraam și a lui Haran sunt înzestrați cu arta diplomației, a înțelegerii în primul rând, și mai apoi a răzbunării. Îmi povestea maestrul meu că evreii din Lipcani, și erau foarte mulți, din Basarabia, căutau piatra mult timp înainte de a lovi cu ea! ...Orice pe lume se poate recupera, numai o prietenie pierdută, ba! de unde faptul că prietenia este cea mai bună afacere. Frate ai și dacă vrei și dacă nu vrei, depinde de altcineva; prieten, ba! Vedem, piatra sau grămada de pietre sau stâlpul în acele timpuri constituiau simbolurile unității, perenității. Eternității. Este a doua piatră pusă de Iacov.

Am văzut, prima a fost la Betel, când a visat cu capul pe ea scara la ceruri și pe Domnul care i-a dat povață și l-a asigurat că este cu el! Dacă la creștini locul unde este invocat Domnul este crucea și răscrucea, la poporul lui Israel este piatra, stâlpul! Înțelegerea era garantată doar de prezența - simbolul - divinității. Pe cuvântul divinității nu se putea minți. Când eram copil nu am jurat niciodată pe cuvântul Domnului și numai mama mă puneă să jur pe El, când voia să afle ceva. Știa că nu puteam minți. Domnul lui Iacov este unul viu, prezent tot timpul și de care se tem toate popoarele de dincolo și de dincoace de Eufrat, în timp ce dumnezeii lui Laban sunt morți, ei, doar inspiră teamă de suprafață. Ei sunt totemuri, ei s-au născut simboluri și vor muri ca simboluri. Dumnezeul lui Iacov este și cel care-l înspăimântă, și cel care-l iubește, este și cel care stăpânește cerurile și pământul, așa, ca un spirit suprem. Rămâne ca același Domn, cel unic și atotstăpânitor, să-l și întremeze...

*

TOSCHRIS: - Iacov se întoarce acasă cu tot ce are el. Și E-sau îl așteaptă nu cu pîine și sare, ci cu patru sute de luptători combatanți. Iată strategul, inteligentul, ctitorul omului modern. Ctitorul familiei, luptătoare, ca formațiune de bază în societate - comunitate. Fiul, mai ales, când ajunge puternic și se descurcă cu puteri proprii, și care revine acasă, dacă locul îi este prielnic lui și alor săi. Nici vorbă în Iacov de opoziție, de luptă sau bravare. Pacea o poți face învingând în luptă sau cumpărând-o, sau, și, cu diplomație care le cuprinde pe toate. Iacov este omul care are ce pierde dacă riscă sau cineva îi ia viața. El trăiește ca în rai sau ca la *sânul lui Avraam* cu avere foarte mare și cu patru neveste și unsprezece copii. Riscul nu este pentru oamenii fericiți și bogați, ci pentru cei nefericiți și săraci. Nu cei fericiți fac revoluția. Iacov este primul om care vrea și poate să-și cumpere pacea, și, am văzut, când e sărac muncește ca să o cumpere. Iacov, între oameni, este un prim

pacifist. Vedem acum și în mileniul III că oamenii sunt ocupați numai de bani, și asta e rău, dar este bine că în Europa nu mai sunt războaie! Desigur ne referim până în anul 1990...

În fața pericolului iminent, dovedindu-se mare strateg, Iacov împarte tribul în două, între cele două părți să fie o distanță, apoi mai pune niște robi în față ca să-l întâmpine pe Esau cu turme, daruri, și între turme și daruri să fie distanță... Primului rob i-a spus că atunci când Esau îl va întâlni să-i spună că turma este dar din partea lui Iacov pentru Esau! I-a mai spus că el, Iavov, se află în spate... Iată a creat darul în trepte pe care l-a trimis în fața părții oprite de el. O adevărată strategie de apărare în atac și de inițiere a păcii. În fond răzburarea lui Esau nu putea să existe pe animalele blânde și protectoare omului. Iar cu cât darul în valoare și timp crește, ura din inima dușmanului scade. În orice timp al vieții pe pământ, viața lui Iacov, tatăl celor douăsprezece seminții, trebuie studiată ani de-a rândul în cursul de învățământ mediu.

...În aceeași noapte împreună cu nevestele și roabele lor, și copiii, „a trecut vadul Iabocului.” Pe ele și fiii i-a culcat într-o parte și el a rămas singur. Și-a pus familia la adăpost pentru cele câteva procente de neîncredere în fratele pe care-l înșelase cu bună știință. Așa va fi odată și în zborul cu avionul, companiile de zbor nu vor lua în același aparat o familie întreagă, căci există riscul să se prăbușească și să nu mai rămână nimic din ea... „Atunci un om s-a luptat cu el până în revărsatul zorilor. Văzând că nu-l poate birui, omul l-a lovit la încheietura coapsei”. Apoi i-a zis: trebuie să plec, căci, iată, se arată zorile. Nu pleca înainte de a mă binecuvânta i-a spus Iacov și străinul l-a binecuvântat schimbându-i numele; deacum înainte Iacov se va chema Israel (*Biruatorul lui Dumnezeu sau Cel ce luptă cu Dumnezeu*); apoi Iacov a pus locului acela numele Peniel (*Fața lui Dumnezeu*); și a mai spus: L-am văzut pe Domnul la față și nu am murit, însă șchioapăt din coapsă. Așa a rămas în tradiție ca izraeliții să arunce vâna animalului de la coapsă. A-

verea de atunci era turma de boi, cea de măgari, și de oi; robii și roabele, cămilele, caprele. Strateg colosal și psiholog: își împarte în două averea, în caz de va pierde, să nu piardă totul! și pune, în plus, între tabere darurile pentru fratele pornit să se răzbune... Știe că vorba bună este cel mai de preț dar, împreună cu animalele blânde din curtea omului. Știe că timpul acționează în favoarea sa. Iacov are o gândire care acționează gradual dinspre rău înspre bine, dinspre negativ înspre pozitiv. El pășește pe axa timpului spre infinitul pozitiv. El nu lovește primul și, chiar lovit, cere binecuvântarea dușmanului când acesta este învins. Să vrei să faci pace cu cumnatul care te-a înșelat, tu rămânând puternic și bogat, și mai apoi să faci pace cu fratele pe care l-ai înșelat! Este mai mult decât o dilemă shakespeariană... Răzbunarea este și ea graduală, după prima lovitură urmează calmarea. Iacov este conștient de potențialul său altfel nu ar avea încredere în timp - stă la cumnatul său și muncește douăzeci de ani. Este încrezător și când pierde. O lecție, de economie și calcul a profitului, admirabilă: „am trecut Iordanul acesta numai cu toiagul meu, și, iată, acum fac două tabere”. Sensul creșterii și înmulțirii acumulării. Pozitiv este cel care pleacă de la zero! Și care nu face avere peste noapte, ci timp de decenii și este vesel tot timpul. Înșirarea darurilor și segmentarea lor, întâmpinarea în trepte este altă inovație - invenție demnă de toată lauda și aplicabilă în orice situație. Iacov este un dansator ideal pe scena acestei vieți în el regăsindu-se și *homo ludicus*, și *homo sapiens*, și *homo științificus* și *homo religiosus*!... demn de invidiat. Limbajul său, ruga, sunt identice cu cele ale creștinilor; de unde se explică faptul că aceștia își revendică credința religioasă de la Adam și Eva, via Noe, Avraam, Iacov... Am văzut Cartea Cărților în anul două mii doi prin fapte și semne, acum în două mii șaptesprezece o văd prin însemne! Frica de care suferea Iacov avea să dispară în clipa în care s-a luptat cu Domnul împământenit, întrupat în om. Este o primă lecție privind curajul omenesc.

Întâi au fost trei, la Avraam, apoi doi la Sodoma și Gomora, acum unul singur în lupta corp la corp. Întâi a fost chemarea, apoi avertismentul și, în sfârșit, sfințirea. Însăși lupta cu cel care te apasă, chiar și cu boala, este un semn de biruință fiindcă ai ceea ce este de cel mai mare preț: curajul! și dorința de viață, de libertate... Toate sunt și mai depline dacă ai duhul divinității în tine. Omul în timp este biruitor dacă are curaj, trăiește bine și este liber! Din această parte a vremii, mai ales prin faptele și gândirea lui Iacov, își trag seva și materialismul, și idealismul!...faptele și spiritul fiind apanajul lor, precum și unitatea de potențial a contrariilor. În viață, față de tine și față de ceilalți ești dator cu munca plină de pasiune, ca Adam, și ai datoria luptei ca în cazul lui Iacov! De aceea maestrul meu a scris pe crucifixul din lemn de tei, sculptat la șaisprezece ani și, care, și astăzi stă în cavoul familiei: *Te naști, te lupți, și mori!* Două personaje din aceeași bucată de lemn, în genunchi, îl veghează pe Domnul nostru Iisus Christos; desigur, atunci, în o mie nouă sute șaiszeci și șapte nu avea în minte noțiunea de muncă ca datorie în viață și nu a pus în sintagma sa al doilea termen: te naști, *muncești*, te lupți și mori...divinitatea lucrează prin faptele noastre bune, fiindcă divinitatea suntem chiar noi; precum natura mereu curge spre infinit lucrând pe axa timpului cu semn pozitiv, în sistem relativ; și lucrează, pedepsind necondiționat în sistem absolut! În sistem absolut, față de soare ești un nimic. Dar viața există și are o vârstă pe care mintea nu o poate cuprinde. Viața noastră are valoare în sistem relativ: șaiszeci, șaptezeci, optzeci, nouăzeci de ani...Viața omului se sfârșește necondiționat și se cuantifică prin faptele sale în sistem relativ și viața naturală în sistem absolut, adică nimic. Peniel poate fi și originea cuvântului penitență, amestec de rugăciune și iertare, regret și speranță. Pe crucea pe care s-a săvârșit Iisus Christos, un răufăcător a fost mântuit în ultimul său moment de viață, tocmai fiindcă și-a asumat acest conglomerat de sensuri ale regretului...care în lume veghează.

*

TOSCHRIS: - Și frații s-au întâlnit. Iacov a trecut în fața tuturor „și s-a aruncat cu fața la pământ de șapte ori, până ce s-a apropiat de fratele său. Esau a alergat înaintea lui; l-a îmbrățișat, i s-a aruncat pe grumaz și l-a sărutat. Și au plâns.” Apoi Iacov și-a continuat drumul și într-un loc și-a „zidit o casă și a făcut colibe pentru turme. De aceea s-a dat locului acelaia numele Sucot (Colibe).” Expresiile lui Iacov de genul „Copiii robului tău!”, preced timpurile credincioșilor; cuvintele, în principiu, ale Mântuitorului; fiecare este robul fratelui său întru aceeași credință. Fratele mai mic cade primul în genunchi. Cuvântul, doar, ajunge ca asigurare între frați! Și iată o idee progresistă, post-Potop, să-ți faci casă pentru tine, dar și pentru animalele care trăiesc cu tine lângă casă. Toate legile vieții care evoluează odată cu timpul păstrează acest principiu sfânt: dragoste între oameni și dragoste pentru animalele care îi ajută să trăiască; fiindcă toate acestea au același semn dat de divinitate. Frate este un cuvânt care va face istorie până în mileniul III, și, după! Frați, amplificat, sunt toți cei care au același Tată ca însemn divin, dar și toți cei care au același tată natural și spiritual. De aceea cuvântul Tată este cel mai frumos și respectat cuvânt din acest univers uman. Soarele ne este tată, și mamă ne este pământul.

... Ajungând la Sihem, în Canaan, Iacov cumpără ogorul pe care să-și pună cortul de la fiii lui Hamor, tatăl lui Sihem, cu o sută de chesita (*patru sute de sicli*). „Și acolo a ridicat un altar pe care l-a numit El-Elohe-Israel” (*Domnul este Dumnezeuul lui Israel*). Iată cum proprietatea se mișcă prin deplasarea de populații. Încă de la începuturi, banii au existat ca simbol prin greutatea materialului alb, și veșnic, argintul. Banul a reprezentat greutatea în argint. Nimeni nu se poate opune mișcării de populații care duce la dezvoltare regională, la primenirea rasei.

*

TOSCHRIS: - Fata lui Iacov, Dina a ieșit la plimbare să vadă și să fie văzută de oamenii Canaanului, și fiul lui Hamor, hevitul, domnitorul țării a văzut-o, a plăcut-o și s-a culcat cu ea. Sihem îl chema. Fiul și-a rugat tatăl să i-o ia de nevastă și Hamor le-a cerut-o pe Dina de nevastă pentru fiu. Le-a cerut să se încuscrească, în plus, să fie de acord să locuiască împreună, să facă negoț, să cumpere pământ și să locuiască acolo, să se căsătorească între ei. Frumos tratat și necesar pentru noii veniți. O soluție de când lumea în mișcarea obiectivă de populații, singura posibilă, sănătoasă, pentru dezvoltare: încrucișarea. Observ că propunerea vine de la acea populație care se închină idolilor, neobișnuită cu rigurile dure traiului după legea lui Israel. O populație care se ghidează doar pe legile plăcerii, generalizate în toate sectoarele vieții. ...Încă din acele timpuri proprietatea se cumpără, o lege nescrisă a mișcării proprietarului, a libertății de acțiune. Națiile dezvoltate pun accent pe chirie și proprietate, pe utilizarea ei tehnologică în timp ce națiile înapoiate sau rămase în urmă se opun vânzării de proprietate. Ele se opun legii mișcării populațiilor care duce la dezvoltare și prosperitate. Fiii lui Iacov au strigat în cor: - Cum să dăm noi pe sora noastră „unui om netăiat împrejur?” La nici patru zile de la tăiatul împrejur, absolut toți tăindu-se împrejur, au fost măcelăriți de Simeon și Levi, cei doi fii ai lui Iacov, ca răzbunare pentru necinstirea Dinei. Fiii lui Iacov s-au aruncat asupra celor morți și au jefuit cetatea. Le-au luat oile, boii și măgarii, tot ce era în cetate și ce era pe câmp; le-au luat ca pradă de război toate bogățiile, copiii și nevestele, și tot ce se găsea în case. Ce să înțelegem noi, cei din mileniul trei, după Christos!?...că pe pământ nu se poate trăi fără crime și fără înșelăciune? Așa au crescut și trăit fiii lui Israel până la urcarea și țintuirea pe cruce a fratelui lor Iisus Christos! în numele legii divine au făcut crime peste crime și doar unii s-au ales cu tot ce conținea gena ocrotită de Domnul și care au devenit creștini! De aceea cred că Pravila de la Govora, a lui Matei Basarab,

interzicea frăția creștinilor cu evreii și armenii. ...Am văzut, circumcizia era motiv de suferință, dar suficientă să intri în oștirea Domnului. Un gest inexplicabil, negru, din viața lui Iacov, care, nu a cunoscut decât după înfăptuire cele provocate de Simeon și Levi. Este de neconceput să ucizi o comunitate întreagă doar pentru o fecioară, chiar și soră să-ți fie, mai ales că Sihem se apropiase de inima ei. Acceptase religia ei. Și atunci fapta fiilor lui Iacov se cheamă crimă cu premeditare, genocid. De înțeles, de ce în vechile scrieri divinitatea se află într-o permanență laudă pentru poporul ales, dar îl pedepsește continuu, făcând din el un popor valoros dar incapabil a se stabili într-un loc. Un popor care nu se putea acomoda cu binele și, care, iată, avea în genă... șiretenia. Lucru cert, din douăsprezece, doar două din semințiile lui Iacov vor fi pe axa pozitivă a timpului, credinței, care a condus la creștinarea neamurilor și la afirmarea apostolilor neamurilor în teribila ființare a creștinismului - religie fundamentală pe întreg mapamondul! Desigur, nu trebuie uitat că în primul rând romanii au impus omenirii pe fiii lui Israel. Sigur, și grecii. Seminția lui Iuda și a lui Beniamin stau la baza lumii creștine. Vorbesc despre o lume a bogăției și păcatului, o lume a comerțului, artei, științei și tehnologiei, o lume așa cum a fost ea în primul ciclu al existenței vieții pe pământ, o lume născută din Cain în primul rând și mai apoi și din Set...Acum, în mileniul trei, după Christos, linia inițiată de Set pare a fi neglijată complet.

*

TOSCHRIS: - „În vremea aceea, Iuda a părăsit pe frații săi și a tras la un om din Adulam, numit Hira. Acolo a văzut pe fata unui Canaanit, numit Șua; a luat-o de nevastă și s-a culcat cu ea.” După un timp femeia l-a născut pe Er, apoi pe Onan, apoi pe Șela. Primul născut, Er, și-a luat-o de nevastă pe Tamar. Er a murit și a luat-o de nevastă Onan, așa fiind obiceiul. Dar Onan nu și-a ascultat tatăl și „vărsa sămânța pe pământ ori de câte ori se culca cu nevasta fratelui său”. Soarta a decis să

moară și Onan. Erau vremuri tulburi, moartea fiind pedeapsa Domnului, sămânța fiind darul cel mai de preț al omului, tată. În vremurile noastre, mileniul II d.Ch. sămânța, oul, în analogie cu atomul au fost obiecte de adorație estetică, semn și însemn: Brâncuși, Blaga, Zărnescu...poate și stăpânul meu cu...Sfera, premiată de INID, la Cluj Napoca, în deceniul nouă, secolul XX, cu al doilea mare premiu pentru lucrarea *Sculptura cibernetică!*

...Iuda a gonit-o pe Tamar de la casa lui, sperând să n-o mai întâlnească. Și nu avea de gând nici să i-o dea de nevastă lui Șela, cum era legea. Practic o trimitea la tatăl ei fără să o dezlege de cuvântul dat divinității. Dar a murit, nu după mult timp, și nevasta lui Iuda, și, Tamar deghizată în femeie de plăceri i-a cedat lui Iuda fără ca el s-o cunoască, acesta, culcându-se cu ea. Tamar a acceptat ca plată un miel promis din turma lui Iuda, ea, reținându-i toiagul și inelul, și lanțul, ca gajuri. Din nou femeia minte ca lucrarea ei să iasă bine. Tamar se înscrie cu succes pe drumul deschis de Sara, Rebeca și Rahela. „Să fie arsă.” a strigat Iuda când a aflat că Tamar a preacurvit, rămânând însărcinată. Numai că Tamar i-a arătat lucrurile ținute zălog, atunci când Iuda s-a culcat cu ea...și Iuda s-a căit! și a strigat: eu sunt mai vinovat decât ea!

...O, Tamar, frumoasă și sfântă, i-ai făcut lui Iuda doi gemeni: Pereț și Zeraha. Pereț este strămoșul lui David! Și, oameni buni, iată de când este semnalat onanismul, un mare rău și înșelătorie contra naturii și divinității. La fel, prostituția, veche de când e lumea și, ca minciuna, cu avantajele și dezavantajele ei! Dacă nu era prostituția, Iuda nu se culca cu Tamar și Pereț nu ar mai fi existat. Ce dovadă!...că viața este o interferență a binelui cu răul, că lupta contrariilor există. Adevărul și minciuna sunt în logica timpului. Prostituția, ca și minciuna este o îndeletnicire logică. Prostituția era un lux pentru omul bogat, femeia, valorând mulți bani. Este de observat că sfințenia și îndumnezeirea, urmărind în timp evoluția familiei, încă

din vremea lui Avraam, se obțin când femeia și bărbatul care se caută reciproc sunt de sânge diferit.

*

TOSCHRIS: - Nevasta lui Potifar s-a îndrăgostit de Iosif și nici una nici două i-a spus să se culce cu ea. Dar Iosif a refuzat. Cum pot eu să mă culc cu tine când tu ești nevasta lui și el a avut atâta încredere în mine? „Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?”. Dar, cred, că toată această chestiune, reținerea lui Iosif, ține de morală și de educație, de legislație - legea naturalului care nu are dublă măsură. Într-o zi femeia l-a prins de mână și l-a tras către ea, dar a rămas cu haina lui Iosif în mână. Iată, și la egipteni femeia minte. Numai că acum minciuna ei este o crimă. Ea poate fi o crimă. Și este atât de prezentă astăzi, mai ales politicienii folosind-o în cadrul sintagmei, *corect politic!* Iosif ajunge în temnița specială, a faraonului! Devenind foarte curând favoritul șefului temniței. Autopaza, autoadministrarea a fost o regulă din totdeauna în lumea închisorii, în lumea școlii; societatea egipteană, părăndu-ni-se una foarte evoluată. Vom vedea cum Iosif se dovedește foarte priceput și în treburile editoare. Desigur ne referim la perioada când fiii lui Iacov îl vând pe Iosif unor negustori din Egipt, și aceștia îl vând la rândul lor lui Potifar, mare demnitar al faraonului. Iosif tălmăcește visele. Au visat paharnicul și pitarul (în temniță și el), și Iosif le-a tălmăcit visele; au ieșit cei doi din temniță și totul s-a întâmplat cum intuiuse Iosif. Pitarul a fost omorât de faraon și paharnicul avansat. Egiptenii cunoșteau pe Domnul. Cred că ei admiteau, pentru bunul mers al societății, politeismul. Faraon era unicul stăpân - prima formațiune statală cu dregători: împărăția. Primul mesager al statului în fața divinității multiple. În jurul Egiptului existau doar organizații tribale, între care Iacov conducea, după Avraam și Isaac, poporul creat și rămas credincios Domnului. Unitate obiectivă a vieții: sănătos, deștept și

frumos. Politica lui Iosif îl așază în rândul celor dintâi și mari experți în politici comunitare, în viața publică a oricărui timp. Refuzul flirtului cu nevasta lui Potifar este o lecție de conviețuire în pace și după legea creștină, și de bună morală, și în ziua de azi! când destrăbălarea începe în chiar fruntea guvernelor - statelor!... partidelor, sindicatelor, școlilor și devine glumă publică în favoarea bărbaților... Corect politic, astăzi, Iosif ar fi considerat prost. În rest, autoconducerea, vedem bine, împlinește patru mii de ani. În societatea socialistă românească din anii șaptezeci se aplica pe scară largă în cadrul tineretului ucenic și studios. La fel și grațierea, iată de când dăinuie și pentru ce fel de fapte. Paharnicul fiind mai aproape de faraon, și cunoscându-i plăcerile, a fost grațiat fiind preferat și mai greu de înlocuit. Pitarul, în brutărie, putea fi înlocuit oricând.

*

TOSCHRIS: - Faraon a avut un vis și Iosif este scos din temniță și i-l tălmăcește. Vor fi șapte ani de belșug și șapte ani de secetă. În această vreme bună faraon să caute un om destoinic și să-l pună în „fruntea țării”. Să numească „prefecți în țară”, care să ia o cincime de grâu de la fiecare. Acum în vreme bună să pună deoparte ca peste șapte ani să aibă provizii. Iosif este alesul lui faraon. I se dă în stăpânire Egiptul. Iosif avea treizeci de ani. Înainte de foamete a avut doi copii: Manase (*Uitare*) și Efraim (*Rodire*). Manase, căci a uitat de toate necazurile, și Efraim, căci a rodit pe pământ străin. Dar a urmat foametea și Egiptul a fost inundat de negustori din toată lumea care să cumpere grâu. În viață totul este trecător. Binele va fi uitat când locul său e luat de rău, și invers. De multe ori acest lucru ne ține în viață: în speranță, când ne este rău. De multe ori, bolnavi, ni se spune că a doua zi vom fi operați, iar noi învingem durerea așteptând ziua de mâine, spunând: ce bine, mâine pe vremea asta nu vom mai fi bolnavi!...Dar poimâine e și mai bine, căci spunem: totul nu a fost decât un vis urât.

Uitarea și speranța sunt atât de esențiale vieții !... Iosif este un prim inginer - economist al lumii; în alte cazuri, și vremuri, nu există economiști, ci numai inginerii. Degeaba cunoști dacă nu știi ce să faci. I-a învățat pe egipteni să consume puțin și să pună deoparte, să facă economii. Moda proviziilor și banilor la ciorap este, a fost, foarte sănătoasă și ea a dezvoltat proprietatea și puterea individuală și o lege corectă a pensiilor și, nu ca acesta din mileniul trei, de la români, obținută prin *logaritmi*: legea unică a pensiilor... Omul nu trebuie să fie asistat de stat de la naștere până la moarte. Până în anii șaizeci, șaptezeci secolul douăzeci timpul părea ținut în loc, în frâu; apoi, după anii două mii timpul a luat-o razna și el nu mai este în concordanță cu viteza de deplasare și de gândire a omului, pare de neoprit. Egiptul a prosperat într-una din cele mai mari crize ale antichității, cum se spune, datorită unui cap de evreu! Așa se spunea și pe vremea noastră: fără un cap de evreu la Finanțe, un stat nu poate exista.

*

TOSCHRIS: - Decât să murim mai bine slujim la dușmani. Frații lui Iosif, zece, au mers în Egipt la îndemnul lui Iacov. Să cumpere grâu. Cu ei nu a mers și Beniamin fiind, încă de vârstă fragedă, cel mai mic. În vremea aceea, dar și după, piramidele din Egipt și politica lui Iosif, dar și Biblioteca din Alexandria, erau considerate minuni ale lumii. Noi considerăm minune a lumii și stela Nanai descoperită acum trei mii și ceva de ani! Și, nu trebuie uitat, evreii au dat Egiptului, lumii, unul din marii săi guvernatori.

*

TOSCHRIS: - „Au adus de mâncare lui Iosif deoparte, și fraților lui deoparte; egiptenilor, la fel, deoparte. Egiptenii nu puteau să mănânce cu evreii, fiindcă lucrul acesta pentru ei fiind o urâciune.” Iosif și-a primit frații după moda egipteană și nu le-a spus cine este. În acele vremuri Egiptul fiind centrul lumii, evreii, crescători de animale, nomazi, nu puteau fi cinstiți de

faraon și supușii săi de rang. Evreii nu contau ca popor de sine stătător, nu aveau teritoriul lor și erau priviți ca sectă tribală cu un Dumnezeu numai al lor.

*

TOSCHRIS: - Iosif nu a mai rezistat și a strigat: nu mă recunoașteți? Sunt fratele vostru pe care l-ați vândut. Aduceți-l aici pe tatăl nostru. Să se coboare în Egipt, la mine. Aici va locui „în ținutul Gosen” el și toți ai săi din toate vremurile. Oferta egipteană: împrăștierea evreilor în Gosen-ul egiptean. Până să se destăinuiească fraților, i-a trimis acasă, după ce le-a vândut grâu, și a cerut să-l vadă pe fratele lor mai mic, Benjamin; când vor veni din nou după grâu să vină și cu fratele cel mic. Iosif avea în plan să refacă întreg tribul lui Iacov, în Egipt. Era noua sa patrie, care-i cinstise inteligența și priceperea. Fără recunoașterea calităților și defectelor, între doi parteneri, nu poate fi pace și armonie. Iosif era cinstit de egipteni, deoarece el însuși reprezenta cinstea în persoană. Iată, Domnul sacrifică ca să mântuiască. Exaltarea fiului pentru tatăl său este o revelație sacră. Toată viața lui o consacră tatălui. Stare care caracterizează toate generațiile de atunci și până astăzi. Până ieri, în secolul douăzeci, mileniul doi (d. Ch.)! Constatăm și generozitatea faraonului care se bucură că țara lui crește în populație, creștere în bine cu forță de muncă. Actul pare a fi unul invers lumii moderne, pare. Pare invers actului major din anul 1944. Ca să fie salvată populația românească din Basarabia și Bucovina de nord a fost evacuată în regatul României, cele două provincii fiind smulse regatului de către URSS... Sovieticii au rămas cu degetul în gură!...cu un pământ fără populație!

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Iacove „Eu sunt Dumnezeu, Dumnezeul tatălui tău. Nu te teme să te cobori în Egipt, căci acolo te voi face să ajungi un neam mare. Eu însumi Mă voi coborî cu tine în Egipt” și de acolo tot Eu te voi scoate...

TOSCHRIS: - Iată, divinitatea este legată de oameni, de popor, la fiii lui Israel, mai mult decât la orice altă populație. Divinitatea nu poate exista fără om. Domnul lui Israel îl va însoți pe acesta în Egipt. Omul nu este legat de locul de naștere, dar aceasta este menirea sa ideală, să se întoarcă de unde a venit. Viața unui om este ca un tren într-o gară: vine ca să plece. Faraon este unul din primii întreprinzători ai lumii care vede beneficiul în oameni, în munca lor, față de astăzi când nu contează cum se fac banii; mai rău, când tehnologia îndepărtează pe om de oameni sau precum face politicul, izolând omul în masa de votanți... Până una sau alta Domnul lui Israel este Domnul celor mai mulți oameni de pe pământ!... creștinii au reușit să facă asta; cu sacrificiu. Părăsirea locului de baștină din motive de viață - principiu valabil de-a lungul întregii istorii omenești - este un dat al omului și nimeni nu-l poate îngrași. ...Iată, egiptenii nu iubeau mâncarea evreilor, dar nici creșterea de animale. Egiptenii nu iubeau munca care era pentru sclavi și neegipteni; ei iubeau desenul, artele, sulmeneala, aurul și argintul, fardul, inelele și brățările, și jocul, și dialogul cu spiritele. Cunoșteau secretele celor mai fanteziste tehnologii. Să ne gândim numai la cheia vieții lui Osiris care, chiar, este simbolul omului, pe brațul vertical al crucii fiind un cerc - oval, simbolizându-l.

*

TOSCHRIS: - O adevărată lecție de economie, viața lui Iosif în Egipt, valabilă și în mileniul III d.Ch. Când a venit în Gosen, Iacov avea o sută treizeci de ani. Iosif a vândut grâu și a adunat întregul argint din Egipt și Caanan pe care l-a dăruit lui faraon; dar argintul s-a sfârșit și egiptenii s-au adunat și au cerut pâine! Iosif le-a cerut vite în loc de argint. Le-a dat grâu în schimbul oilor, măgarilor, boilor și cailor. Dar a trecut anul și iar au venit și i-au spus că nu mai au nici argint și nici animale, nu se mai au decât pe ei înșiși și pământurile fiecăruia. Și Iosif le-a cerut pământurile și pe ei înșiși în schimbul pâinii. Și uite așa

Egiptul a ajuns proprietatea lui faraon. Poporul tot, rămas fără pământuri și animale, a fost mutat în cetăți. Așa au dispărut țărani, devenind toți cetățeni. Cetățile apărau pământurile țării, dar le și administrau și le lucrau organizat. Țărani au devenit orașeni. Preoții erau singurii care mai aveau pământuri căci în Egipt era lege ca faraon să le asigure venitul necesar traiului. Vom vedea, mai târziu, veniturile preoților și cheltuielile cu serviciul religios va fi asigurat de popor în toată lumea. Astfel apar bazele primelor democrații populare. Și Iosif le-a mai spus: astăzi v-am cumpărat și vă dau sămânță ca să semănați pământul...„La vremea roadelor, veți da a cincea parte lui faraon; iar celelalte patru părți vă vor rămâne vouă”, ca să vă întrețineți și să vă resemănați ogoarele... Legea lui Iosif este valabilă și astăzi și nu o schimbă nimeni; după care, de milenii, iată, se conduc comunitățile de oameni până către zilele noastre. Desigur, diferă procente, ele cresc în regimurile tiranice.

... „Iacov a trăit șaptesprezece ani în țara Egiptului; și zilele anilor vieții lui au fost de o sută patruzeci și șapte. Când s-a apropiat clipa morții, a chemat pe Iosif și i-a zis: - Pune, rogu-te, mâna sub coapsa mea și jură: să nu mă îngropi în Egipt. Ci când mă voi culca lângă părinții mei, să mă îngropi în mormântul lor.” Ce vremuri! Și cât de aproape de noi ni se par ele; viața omului este o călătorie pe drumuri cu și fără rost și, care, odată se oprește într-un hop când timpul stă în loc! Mai toți eroii biblici, nodali: Isaac, Iacov, Moise, spre sfârșitul vieții își cântă trecutul în fața morții, hopul peste care nu pot trece, numărându-și anii și urmașii. Iosif creează prima trezorerie din lume, idee de bancă unică și centrală. Inventează metoda de pauperizare ca metodă de întărire a statului! Germanii colectivizării. Sovietele - prefecții. Urbanismul, expresie a etatizării. Modelul lui Cain este preluat de Iosif: crearea de cetăți! Un model de societate așa cum au preconizat-o și gânditorii marxisti leniniști. Societăți, soviete, care înfloresc în Europa imediat după primul și al doilea război mondial. Modelul socia-

lismului de astăzi se regăsește în politica statală a Egiptului, sub Iosif. Pământurile clerului intangibile, lege care a rezistat până la Revoluția Franceză sau, la noi, până la Alexandru Ioan Cuza. Dacă fiii lui Israel au făcut Revoluția Franceză, înseamnă că civilizația umană a fost și este fondată pe permanentul conflict dintre evreii bogați și evreii săraci sau, mai elegant, dar tot în folosul lui Israel, între săraci și bogați. Creștinismul are în fundamentul său religios ideea că *ultimul va fi cel dintâi*. Prezentul este înaintea trecutului și viața durează o clipă, un moment. După înălțarea lui Christos la ceruri apostolul spune: trăiește clipa, prezentul, lasă bogăția în seama altuia, nu o iei cu tine acolo de unde nu te mai întorci...și problematica fără rezolvare, la fel. Robia statală sau față de un lider suprem este viitorul omenirii și soarta omului care nu poate exista, ca orice animal sălbatic, liber... Comunismul, o formă a robiei!...unică în istoria omenirii fiindcă ea este și materială și spirituală. Pentru prima dată corpul este tot una cu sufletul, cu gândul. Robia nu este o rușine. Noi toți suntem proprii noștri robi, dar cea mai frumoasă dintre toate este robia în dragoste. Am văzut filmul anilor șazizeci: *Robii!*...și câte nu au mai fost. „...ziua de azi”, aceasta este dovada contemporaneității scrierilor biblice! Cartea Cărților este rescrisă din timp în timp. Ca la Avraam, jurământul se face punând mâna „sub coapsă”! loc în care Domnul l-a lovit pe Iacov.

*

TOSCHRIS: - Bocetul, o primă formă de stare poetică...Iosif, cu toți ai lui și cu mulți egipteni au înmormântat pe Iacov în Canaan, în peștera din ogorul Macpela, după ce Iosif l-a bocit șapte zile în aria lui Atad, înainte de locul înhumării. Cananiții au dat denumire acestui loc Abel-Mițraim (*Jalea Egiptenilor*). Apoi s-a întors cu întreaga suită în Egipt și a trăit în total o sută zece ani. I-a pus să jure pe frații săi că atunci când se vor întoarce în Canaan să ia și oasele lui pentru a le pune alături de părinți. Iată de când durează sărutul dat morților la creștinii or-

todocși. Sărut dat înainte de îmbălsămare și nu după, cum se face și astăzi prin cimitirele noastre înainte de înhumare. În apariția sa istorică, bocetul a precedat poezia, și el rămâne o primă fază a ei. Auziți oameni!...Iosif este încarnarea geniului lui Adam între oameni, este un Michelangelo al formelor vii și este tot atât de deștept ca Leonardo da Vinci sau ca ...Einstein. Știu, am mai spus-o despre Iacov!

PARTEA A DOUA

VOCEA DIN ADÂNCURI: « EXODUL », bogat și sărac între piramide. Împăratul care era acum în Egipt nu cunoștea pe Iosif și el „a zis poporului său: - Iată că poporul copiilor lui Israel este mai mare și mai puternic decât noi.”

TOSCHRIS: - Încet, încet peste fiii lui Israel au fost puși conducători egipteni care i-au pus la munci grele. Din șefi peste egipteni au ajuns robi. Se temea faraon ca nu cumva evreii să se unească cu dușmanii lor și apoi să-i părăsească. Cu cât îi asuprea mai mult, cu atât evreii se înmulțeau mai tare, așa încât egiptenii „s-au scârbit de copiii lui Israel”.

...Și uite așa, moașele au orimit ordin să omoare noii născuți, băieți! Dar ele n-au ascultat ordinul lui faraon și au motivat: „Pentru că femeile evreilor nu sunt ca egiptencele; ele sunt vânjoase și nasc înainte de venirea moașei.” Vedem de când există scaun de naștere! Credem, însă, că Egiptul fiind aproape în întregime urban puteau să existe case de nașteri. Dacă nu, când nășteau cumpărau un scaun sau îl închiriau. La fel și pe moașe! Vă amintiți, Iosif aproape îi cumpărase pe egipteni mai puțin pe preoți și toți erau îndatorați la faraon, locuind în cetăți. Treabă evreiască și-n România, când, după Revoluția din '89 statul a împrăștiat populația cu apartamentele primite prin întreprinderi, de la stat!...în secolul XXI, mileniul III, România

fiind statul cu ce-i mai mulți proprietari. La fel au făcut și cu pădurile, le-au dat românilor pe acte din vremuri străvechi și aceștia le-au vândut străinilor. Pentru o mașină veche și doi trei ani de muncă la stăpân, românii au vândut pădurile și nu le-a mai rămas decât muntele. Stânca, piatra unghiulară, piatra pe care a pus capul Iacov ca să doarmă, muntele pe care Moise s-a urcat ca să vorbească cu Domnul! ...Înseamnă că tot le-a rămas ceva!

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Una din fiicele lui Levi, evreul, luă de bărbat pe un om din casa tatălui ei. Ea ramase însărcinată și născu un fiu pe care nu l-a declarat, iar după trei luni l-a abandonat între trestii, la malul râului, într-un coș de papură ca un *sicriș* uns cu lut și smoală ca o *corabie*...

TOSCHRIS: - Strămoșul omului, Noe, care a supraviețuit potopului prin arca construită de el, cu capac, și unsă cu smoală; povestea sa, pare a fi similară cu povestea nașterii lui Moise, gândindu-ne la apa dătătoare de viață... Din nou binele și răul, alături în paradigma mult mai apropiată de realitate, aceea că venim din apă și în apă ne vom întoarce, pământul fiind baza materială a izvorului; iar la popoarele din civilizația oceanului, și în mileniul trei (d. Ch.) cenușa rezultată la incinerare se aruncă între flori, dar cel mai adesea în mare. Și uite așa, fata lui faraon, venind la scăldat a zărit coșul între trestii. În el a descoperit puiul de om și și-a dat seama că este un prunc de-al fiilor lui Israel.

...După întărcare fata faraonului l-a înfiat și i-a pus numele Moise, care înseamnă *Scos*; a zis ea: „doar l-am scos din ape.” Crescând mare a văzut că evreii erau puși la cele mai grele munci. L-a ucis pe acel egiptean care îl bătea pe un frate de-al său, apoi l-a acoperit cu nisip. În altă zi a intervenit într-o sfadă dintre doi frați și i-a cerut socoteală celui vinovat. ...Și, astfel, ajungând mare Moise a devenit pentru egipteni un proscris! Un fel de haiduc, un fel de conducător și apărător pentru năpăs-

tuiți. A fost primul gest făcut în istoria umanității care consacră revoluționarul care apără drepturile săracului, drepturile celor mulți! Este modelul după care s-au ghidat Robespierre prin secolul XVIII (d.Ch)! Vezi, ortomanule, dacă ai fi trăit în condițiile de astăzi ale românilor, cel muștrat de tine putea să meargă la procuror și să te denunțe. *Ăla* erai. Din două mii treisprezece aștia de la DNA numai de asta s-au ocupat, și ce-a ieșit!?...o justiție de râsul lumii, șase ani de acuzații și încarcerări numai pe bază de denunț!...nimic serios.

...Numele lui Moise este atașat începutului, fiindcă Moise îi scoate pe fiii lui Israel din Egipt. Acum se consacră termenul de „frate” (*seamăn*) care mult mai târziu consolidează „Frăția” la masoni; iată un prim revoluționar și nu oricare, ci creștin democrat al omenirii. Și Michelangelo l-a făcut încornat!... Înțelegem că adevărul nu poate fi pus sub obroc, căci adevărul din fapta noastră se găsește în adevărul divin din inima omului și inima universului. O divinitate ca o cameră de luat vederi care ne urmărește tot timpul și care confirmă situația reală că nu ești singur niciodată. Când a aflat, faraon a căutat să-l omoare pe Moise... Ce ciudat!?...de ce faraon nu și-a pedepsit fata? Căci, doar, a încălcat legea! Însă Moise a fugit și a locuit în țara Madian. A șezut lângă o fântână. Și fetele preotului din Madian, Ietro, au venit să scoată apă dar au fost alungate de păstori. Fire dreaptă, Moise le-a adăpat turma. Drept recompensă, Ietro i-a dat lui Moise de nevastă pe fiica sa, Sefora...cu care Moise a avut un băiat, Gherșom (*Sunt străin aici*). În Egipt situația evreilor era foarte grea, iar împăratul Egiptului, care vroia să-l piardă pe Moise, murise.

*

TOSCHRIS: - Odată, Moise păștea turma lui Ietro, socrul său, ierarhul Madianului, lângă muntele Domnului, la Horeb. „Îngerul Domnului i s-a arătat într-o flacără de foc, care ieșea din mijlocul unui rug.” ...o primă teofanie! Rugul aprins. Este prima întâlnire directă și abstractă cu Domnul - focul! și când

îngerul îi cere să se descalțe căci pământul de sub tălpi, în preajma focului, este sfânt. Pământ sfânt. Și Moise și-a întors fața ca să nu moară. Am venit, spune îngerul, „să izbăvesc” pe poporul meu și „să-l scot din țara aceasta și să-l duc într-o țară unde curge lapte și miere”. În țara în care trăiesc fără credință în Mine: „canaaniții, hetiiții, amoriții, fereziții, heviții și iebușiții”. Tu Moise vei merge în Egipt, la faraon, și-l vei convinge să lase poporul Meu să plece. ...Desigur, lapte și miere curgând pe străzi nu poate fi decât în visul celui care toată ziua ară și tot ară, apoi seamănă de dimineată până seară și iar seamănă și ară, și alții vin să-i cumpere recoltele bogate și el plânge de fericirea că are bucată de pâine pe care o primește contra cost de la brutăria altuia. Pâinea Domnului din oameni. De ce oare Domnul lui Israel a dat laptele și mierea ținutului din Canaan, atâtor comunități cu alți dumnezei? Dacă necredincioșii au țări atât de bogate în care curge laptele și mierea pe stradă, oare în ce constă puterea lor? Nu cumva Cain și Abel au fost primii care au împărțit lumea în două tabere? Tabăra divinității unice care este lungă și întortocheată, plină de gânduri și idei și renunțări la prima cădere de zăpadă, și tabăra celor care suferă de dorul științei și artei, și sfintei tehnologii? și toate aceste trei stând în puterea „Gânditorului de la Hamangia” sau „Cumințeniei Pământului” sau „Sărbătoarea Primăverii” sau „Odeii Bucurei”? Da, pe ramura lui Cain s-a dezvoltat tehnologic lumea, și ramura artelor, ramuri care dau bogăția! Laptele și mierea nu pot curge de la sine, ci sunt chiar rezultatul, fructul, muncii utile a membrilor comunității, acea comunitate care nu poate exista fără lapte și miere. ...Eu sunt. Eu exist. Eu, omul cu duhul divinității în mine, eu sunt deasupra naturalului. Omul este natură primă și vie a Universului și este deasupra oricărei rațiuni. Cine nu respectă omul și nevoia sa trebuie să dispară din această natură atât de primitoare pentru ochii și inima lui. Eul, firul de iarbă care răsare și-l mănâncă oaia și măgarul...este de-

osebit de prețios; și, dacă e ținut din scurt și ascuns, eul sau firul de iarbă le rezolvă pe toate.

Evacuarea din Egipt s-a făcut prin înzestrarea cu averi cu care fiii lui Israel să poată exista în continuare în locurile destinate! Egiptenii i-au înzestrat cu argint și aur. Astfel, fiii lui Israel nu au fost refugiați, și nici emigranți, și nimeni nu le-a zis astfel, așa cum s-a întâmplat cu românii din Basarabia și Bucovina de nord evacuați în 1944 după ce în 1939 și, apoi, în 1949 au fost batjocoriți și exterminați; toți care au însemnat sămânță de român sau de apropiat!...În holocaustul românesc produs de bolșevicii acelor ani.

*

TOSCHRIS: Eu, tu și Cel de deasupra noastră, sfântă Treime avansată. Și Moise i-a spus Domnului: cum pot eu să-l conving pe Faraon? Când eu nu am nicio calitate, nici măcar voce ca lumea, nu am? Pot eu prin scamatoria asta cu toiagul care uite e și nu e șarpe? sau lepra de pe mâna băgată la sân care apare și dispare la gestul meu? ...Mi-ai spus că de voce nu am nevoie căci Vei vorbi Tu în locul meu prin fratele Aaron!? ... Suntem ca niște rotițe într-o mașină iscusită. Niciodată unul nu poate cuprinde totul și rolul nostru e bine rânduit așa cum în natură nimic nu se mișcă, nu există fără rost. Moise este primul om instruit, și instruirea omului e sfântă. Și Lenin a vrut să spună asta, numai că a spus-o într-o țară săracă și învățătura s-a întors împotriva lui. Noi i-am spus instrucție publică. Instrucția - instruirea trebuie făcută de un maestru, iar cel instruit trebuie să fie ucenic; nu merge așa cu ora ca la piață. Ca să poți să învingi trebuie să cunoști întreaga gamă de posibilități ale adversarului, să ai arme cel puțin la fel. În secolul XX toți au făcut paradă militară și s-au lăudat cu ce au avut mai performant ca să bage frica în adversar. Secolul XX a fost plin de războaie mondiale și războaie de intimidare, în lupta cu dușmanul trebuind să cunoști absolut totul despre potențialul său, în plus, se cere și inteligență, mai mult, iubire de sine, de familie, de divi-

nitatea absolută care nu se pune la îndoială. Desigur trebuie să fii capabil de sarea pământului(locul fiecăruia) care ți-e dată, iar dacă nu o ai, trebuind s-o cumperi. Afară de aceste lucruri fiecare trebuie să nu uite mai ales acum în micro și macro cosmos, că totul devine spirit și informație. 1 și 0 nu au miros...așa s-a inventat și această ultimă armă a secolului XXI, destabilizarea cu gura și imaginea video. Nici bitcoinul nu are miros și el deschide calea către alte posibilități: ludicul în lumea banilor.

*

TOSCHRIS: - Piatra ascuțită, unealta primitivă cu care fiii lui Israel se tăiau împrejur, se botezau, astăzi procedeul rămânând același, doar piatra ascuțită fiind înlocuită cu briciul de ras sau bisturiul medical. Și Moise s-a luptat cu Domnul, dar nu a fost rănit; soția, femeia, găsind soluția împăcării cu Domnul, botezându-și fiul în numele Lui. Sângele scurs este semnul înfrățirii în cazul fraților de cruce sau semnul (-) însemnul de frate și soră adevărați, din aceiași doi: tată și mamă. Gestul Seforei este unul care dănuie de patru mii de ani. Sefora este femeia pereche în actul de îndumnezeire, cu care se va ajunge pe drumul creștinizării, alături de Sara, Rebeca și Rahela; femeii care neputându-se tăia împrejur devin israelite prin alianță. De două ori Moise a rămas în viață datorită unor femei: fiica faraonului și, iată, Sefora. Tăierea împrejur a fiului lui Moise este mai sugestivă decât la Avraam, fiindcă este adusă jertfă Domnului care îl lasă în viață pe Moise. Ar rezulta de aici că fiii lui Israel tradiționali sunt urmașii lui Moise. Și starea de evreu este una declarativă prin fapta sângelui rezultat din tăierea împrejur...și este cel mai dur botez. Din nou, femeia își joacă rolul de parteneriat cu divinitatea, care, cum vedem, umbla printre oameni. Femeia este superioară bărbatului căci habotnicia este departe de sufletul ei și, acolo, unde ea rezolvă cu cuvântul sau fapta plăcută, bărbatul nu poate rezolva decât cu sabia sau cu biciul...

*

TOSCHRIS: - Prima Revoluție! Moise descoperă calea spre lumea liberă. Atât de mulți și de necesari deveniseră fiii lui Israel în Egipt încât atitudinea lor față de muncă sau de nemuncă - revoluție putea atrage după sine o catastrofă economică. „...pentru ce abateți poporul de la lucrul lui?” a spus faraon celor care agitau spiritele... „Să se dea mult de lucru oamenilor acestora, ca să aibă de lucru și să nu mai umble după năluci.” Iată munca scoate omul din năluca gândului...frazе geniale, încă de atunci, aproape de începutul lumii, când oamenii își vindeau munca precum o marfă; în care omul avea un loc de muncă cum devenea matur: militar, făurar, vânător și agricultor. Invers învățaturii lui Lenin, care vindea gratuit lumină poporului prin studiu intensiv: învățați, învățați, învățați! egiptenii fiind primii care au intuit creșterea câștigului prin intensificarea muncii orare, și nu numai atât; au descoperit, că, muncind mult, omul nu mai are timp pentru joc, visare și pentru sine. Omul ludic dispare. Fără discuții că Marx a studiat intens aceste lucruri. Omul preocupat de prezent și viitor nu are timp să facă revoluție! ...Pentru cei mulți elementul de construcție era cărămida din pământ argilos amestecat cu paie... uscată la soare, lampacii!...tehnologie a săracului care a durat până în secolul XX în civilizația opusă civilizației oceanului...tehnologie egipteană! Câtă diferență între construcția faraonică și cea personală, a poporului din cetate, din piatră, și cea a muncitorului și agricultorului din pământ galben și paie uscate. Aproximativ, ca la noi, locuințele rumânilor - dacă nu, chiar colibe în pământ! Fără această memorie din piatră, și din cetate, prin arhitectură - artă nealterabilă - omenirea ar fi fost fără memorie...*scrisă!* Fără artă omenirea ar fi fost fără memorie. Tot din timpul Egiptului antic ne-au rămas minunatele arte ale ceramicii, desenului și picturii. Deși le era bine și erau mulți, mai mulți decât egiptenii, Moise face prima revoluție din lume. Revoluția întronării Domnului, cel umblător printre

oameni și, care, constituie puterea mondială din toate timpurile; astăzi, în secolul XXI, globală! ...O revoluție ideală și care pornește, pașnic, de la asuprirea fără motivație a faraonului urmată de batjocorirea evreilor. Domnul, divinitate care înseamnă bunăstare și libertate și având orbitor în frunte pământul făgăduinței - mereu al altuia; pământul, unde curge pe stradă laptele și mierea din mâinile omului. Revoluția se face cu sacrificii și cel care o produce nu se bucură de roadele ei; cel ce lovește cu sabia va pieri de sabie. O revoluție care va dura patruzeci de ani și în care conducătorul și poporul învață să trăiască în timpul nou. Moise va reuși prin minuni să-l învingă pe faraon, pentru că minunile erau la îndemâna marilor inventatori și magilor, chiar vrăjitori! Moise avea optzeci de ani și Aaron, fratele lui avea optzeci și trei de ani. Mai aflăm că egiptenii păstrau apa în vase de lemn și vase de piatră...

*

TOSCHRIS: - De patru mii de ani tradițional este să cumperi un miel de Paști, singur sau cu vecinul. Să cumperi cât să mănânci la o masă. Stufat să fie. Simbolul funcționează de patru milenii: înainte de drum, de schimbare, de nou, fugă sau moarte să fii mâncat! De Paște trebuie să mănânci, îmbrăcat, să fii treaz... Sângele de pe tocurile ușii, cu care fiii lui Israel și-au vopsit intrările pe dinafară este semnul și însemnul vieții, odată, că elementul vital al vieții este sângele, și, a doua oară, că în acel loc este o ființă, cel puțin, care nu trebuie să moară. Doar focul poate să mistuie totul și să nu rămână urmă. Noaptea ieșirii fiilor lui Israel din Egipt este noaptea învierii poporului evreu. Singurul popor care se naște și trăiește în alt loc, care nu este legat de pământ. Patria lui este acolo unde omul se îndumnezeiește. Patria poporului fiilor lui Israel, prima, este Egiptul cu tot ce a avut el mai bun! Evreii au fost mai mulți decât egiptenii, numai că în Egipt oameni de recensământ erau doar oamenii bogați, restul erau robi, animale de muncă. De aceea fiii lui Israel fug de munca impusă, impersonală. Petre

Țuțea spunea că, dacă nu este sacerdot, evreul devine om de știință sau artist. Biblia ne dovedește că poporul lui Israel, care va deveni poporul neamurilor, nu lucrează decât cu mintea sau cu mâna când aceasta este unealta gândului. Poporul lui Dumnezeu este oastea Sa. Dumnezeu nu ucide, El pune pe altul să comită crima, și îl numește Nimicitor. Este foarte interesant că El îl creează pe om cu mâinile Sale, dar nu le folosește în uciderea sa. Regulă care rezistă până astăzi prin spălătul mâinilor la romani și urmașii lor sau la cei care îi cumpără pe călăi. Din nou, omul este pe același plan cu vitele sale în fața lui Dumnezeu, la fel ca înainte de Potop. În noaptea „jertfei de Paști”, a paisprezecea zi din prima lună a anului lor, Domnul a lovit pe toți primii născuți din fiecare casă din rândul egiptenilor și vitelor lor. În această noapte, la creștini sunt Floriile, și peste o săptămână, a Patimilor, va fi răstignit și va învia după trei zile Iisus Christos. ...Pentru ca să iasă din Egipt, poporul lui Israel a fost plătit în aur. Așa hotărâse Domnul, și, evreii rămân jefuitorii egiptenilor. Se va mai întâmpla la fel când Cyrus va ordona întoarcerea în Ierusalim a evreilor din robia babiloniană. Nemții și-au cumpărat libertatea în 1990 de la URSS, care și-a retras armata din RDG, soldații și ofițerii sovietici luându-și nevestele și copiii nemți, după ce Germania a plătit miliarde de mărci rușilor. Statul român a despăgubit pe românii basarabeni și nord bucovineni evacuați în 1944. Numai românii bucovineni și basarabeni urmași ai celor rămași în teritoriile ocupate nu au fost despăgubiți de noile state care i-au preluat: Ucraina și Republica Moldova. În schimb, dacă au dorit, guvernele le-au dat pensii mai mari dacă s-au rusificat, schimbându-și numele! Așa cum Israel a cerut despăgubiri pentru holocaustul prin care a trecut, tot așa și românii trebuie să-și caute dreptatea la comunitatea internațională. 435 de ani a stat poporul lui Israel în Egipt și au ieșit, îndreptându-se spre Canaan, șase sute de mii!

*

TOSCHRIS: - Primii artiști interpreți - în pas de marș! Moise și fiii lui Israel cântau în drumul lor spre Caanan: - „Voi cânta Domnului, căci Și-a arătat măreția:/ A năpustit în mare pe cal și pe călăreț./ Domnul este tăria mea și temeiul cântărilor mele de laudă:/ El m-a scăpat./ El este Dumnezeuul meu: pe El Îl voi lăuda;/ /Dreapta Ta, Doamne, și-a făcut vestită tăria;/ Mâna Ta cea dreaptă, Doamne, a zdrobit pe vrăjmași.” Iar Miriam (*Maria*), sora lui Moise și Aaron „a luat în mână un timpan, și toate femeile au venit după ea, cu timpane și dansând”; ea le ținea isonul fiilor lui Israel: „Cântați Domnului, căci Și-a arătat slava:/ A năpustit în mare pe cal și pe călăreț” (un refren).

Odă mâinii, odă puterii brațului drept; credem că aceasta este originea Dreptei din politică. La luptă se merge cu cântec; iată din nou poezia, cântecul, muzica corală, cântarea împreună. Lumea de atunci pare a fi lumea de acum, pe lângă ortoman și cap de Revoluție, strateg și profet, Moise este cântăreț și conduce corul! Spiritul la începutul lumii, și de atunci întotdeauna, cultura, au fost o îmbinare de muncă, luptă și poezie, toate, reale și adevărate - arte fără uniuni de creație! cum au fost denumite sindicatele din arte, la români, în 1949, odată cu Miliția și Securitatea; deatunci, rămânând la fel și în mileniul III. Miriam dansatoare și solistă, acompaniind la timpan - instrumentistă, pur artistă, prima între femei, prima între artiști și artiste. Femeia în fruntea revoluționarilor, Revoluției!...femeia care nu este încă mamă, femeia dăruindu-i-se! Femeia conducătoare a oștirii de femei, a oștirii mixte!

*

TOSCHRIS: Mana cerească - pronie cerească. În a cincisprezecea zi de la plecarea din Egipt poporul a cântit a doua oară...de foame. Domnul le-a dat ploaie cu mană cerească și ei nu au avut voie să strângă decât un omer de fiecare. - Moment! Stop cadru, iată primele elemente ale muncii în colectiv, care se vor aplica în țările cu regim popular sau sovietic. De la fiecare după puteri, la fiecare după nevoi! Desigur, idealuri, pe

care unii și astăzi și le mai imaginează. Elementele economice ale socialismului comunist sunt inovații ale organizării societății din timpul lui Moise, desigur, în cadrul urban al societății fiilor lui Israel. Omerul, prima unitate de măsură a muncii frățești cu...măsură! Patruzeci de ani cât au mers prin deșert ei nu au mâncat decât mană. „Man hu înseamnă *ce este aceeașta* ?” Mana cerească este un însemn al pronoiei cerești. *Omerul* = 2.4 litri, a zecea parte dintr-o *efă*. Lumea lui Dumnezeu este o lume a unităților de măsură. Ocolul făcut de Moise prin deșert a fost necesar pentru educarea poporului urmaș al lui Israel de a trăi în comunitate sub Legea Domnului. O lege pentru oameni, pentru umanitate. Casa Domnului nu este cerul, cerurile, ci chiar omul, inima și creierul omului. Carnea și pâinea, sângele și vinul sunt semnele divinului și ele fac legătura între spirit și material, unul fără altul neputând exista.. Domnul, un stăpân al simbolurilor, le-a dat mană cerească în loc de carne și pâine.

*

TOSCHRIS: - Moise pune bazele conducerii comunității. Venise timpul ca Domnul să coboare în popor. A venit timpul ca Moise să învețe și el: „Alege din tot poporul oameni des-toinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei; pune-i peste popor drept căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece” i-a spus Ietro, tatăl Seforei. Conducerea prin delegare de sarcini, piramidală, de jos în sus. Apare justiția de jos în sus. Iată este pus în funcție conducătorul dimpreună cu familia sa, care, astfel, are o politică mai bună de judecare a faptelor comise de membrii comunității. Poporul lui Israel trebuie condus de un bărbat cu familie și, care să nu împartă puterea cu două femei. După Isaac, Moise este primul tată - conducător și profet cu o singură soție. În acțiunea sa revoluționară, de eliberare a poporului evreu din Egipt, cea mai mare sărbătoare a evreilor, așa cum la creștini este sărbătoarea Învierii lui Iisus - în fond

tot o sărbătoare a eliberării - Moise va conduce poporul evreu alături de soția sa și cei doi copii și asta datorită învățaturii bătrânului Ietro care i-aduce în tabără soția și cei doi copii. Ca să-și ducă la bun sfârșit menirea, a înțeleș Ietro, Moise trebuia să se sprijine doar pe familie și pe șefii numiți ierarhic... Această regulă a conducătorului cu familia lângă el va fi valabilă cel puțin patru mii de ani!

*

TOSCHRIS: Aripile de vultur, întinse! „Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt.” Iată de când vulturul cu aripile întinse însoțește izbânda în luptă. Fiii lui Israel nu au ieșit din Egipt ca niște lași, ci ca învingători. Întreaga credință este o voință, cea de a învinge! Viața este voință și plăcere, voința de a trăi! Plăcere în palmele mâinilor, plăcerea împerecherii. Poporul înseamnă bărbăție. Poporul înseamnă putere. Poporul înseamnă plugarul, însămânțătorul, secerătorul, păstorul. Oștirea înseamnă poporul, armata, însăși Creatorul. Trompeta!...care dă semnalul adunării și este instrumentul care se pune la gură și în care se suflă, și apare ca semn, o prelungire a acestei guri; iată, trompă, trompetă, trâmbiță (*cornul de berbec*). O lume a semnelor, a simbolurilor și a animalelor împreună cu omul. Corbul și porumbelul lui Noe, și Vulturul, iar toiagul este cu Șarpele, care poate fi chiar omul, domolit cu Toiagul care-l ajută în veșnica suire pe muntele înalt - stâncă!...locul Domnului. Corbul este pasărea înțeleaptă, știutoare, care este trimisă în recunoaștere, când, încă, răul persistă și dacă găsește de mâncare, rămășițe de animale, rămâne acolo și nu se mai întoarce. Corbul este cercetașul, spionul, ajută în cunoaștere, omul.

*

TOSCHRIS: - Legea credinței, o lege bazată pe frică! „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău care pedepsesc nelegiuirea părin-

ților în copii, până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc.” Ce simplu este, ce te costă, de ce să nu fii împreună cu Domnul tău? De ce să nu fii aproape de cel care îți este atât de aproape? Necredința înseamnă neîncrederea în tine însuși și în oameni. ...Spaima poporului - Legea altarului. Domnul vrea „altar de pământ”; iar, dacă va fi din piatră, aceasta să nu fie cioplită „căci cu dalta, vei pângări piatra.”

Divinitatea este atât de apropiată de natural, de natură, încât trag concluzia că El este chiar natura din afara și dinăuntrul omului. Mai mult, este chiar duhul, spiritul ei.

Ziua de odihnă, a șaptea zi, este închinată sufletului și spiritului! Ca să-ți fie bine în țara în care trăiești, a ta sau a altuia, cinstește pe tatăl și pe mama ta; atunci îi vei cinsti și pe ceilalți și vei fi cinstit la rândul-ți. Frica conduce civilizația. În timpurile noastre copiilor le era frică de cruce și de biserică, de cimitir. Bau-baul copiilor era aproape egal cu Domnul. Cu preotul și călugărul. Divinitatea nu suportă profanarea, interpretarea, ea este forța naturală, interioară și exterioară și nu suportă atingere de nici un fel. Sunt semnele dogmei că despre această realitate, Adevăr și Cale, nu se întreabă! Se subînțelege. Atât omul cât și câinele trăiesc în frică, numai că animalul latră de frică iar omul iubește și construiește.

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Șaptele, cifra libertății! Acestea au fost legile pe care trebuie să le dai poporului meu, și, nu uita, „dacă vei cumpăra un rob evreu, să slujească șase ani ca rob; dar în al șaptelea să iasă slobod, el și toți ai lui, fără să plătească nimic ca despăgubire.”

TOSCHRIS: - Legea lui Moise, așa o să se numească legea, una a libertății, care va sta la baza legii Constituției Statelor Unite ale Americii! Lege despre libertate și viață. Robului să-i dai șansa de a deveni liber. Semnul cercelului într-o ureche - rob pe vecie! Acum, secolul XXI, tineretul homosexual se mândrește punând un cercel în ureche! Omul se ruinează ca

animal inteligent pe zi ce trece. Omul devine pe zi ce trece mai prost decât este. În țări ca aceasta, a noastră, Legea devine apanajul prostiei și minciunii, diplomei cumpărate; legile fiind unice, culmea, sunt paralele! Da, cum este legea pensiei, care se vrea unică. Aceasta a fost lovitura mortală dată poporului acesta în două mii trei și mai apoi în două mii cinci la recalcularea pensiei. A dat-o regele *pulimii*, care le spunea românilor că și-a făcut averea din ouă de găină! Desigur, au fost mai multe legi proaste, mortale, date de români contra românilor.

Normal ar fi ca omul să fie obligat, în societate, să nu facă ceea ce altuia nu-i place.

Nici nu-ți vine să crezi că aceste legi au fost scrise în urmă cu patru mii de ani, și că au rezolvare pentru orice fel de nelegiuire. Astăzi legea se face pe bază de denunț sau pe mărturisirile a doi martori mincinoși. Astăzi a dispărut fapta. Vedem, cum, atunci, fapta în cauză era achitată după judecată dreaptă bazată pe altă faptă adusă ca dovadă! Prime legi și cele mai dure pedepse împotriva celor care atentează conștient la viața altora, și fiilor care-și lovesc părinții.

*

TOSCHRIS: - Dreptul lui Moise, primul și cel mai avansat! Cu cât obiectul furat este mai valoros, cu atât pedeapsa materială este mai grea. Pedeapsă morală nu există. Șansa hoției, nedespăgubită, este robia! Dacă animalul furat trăiește, există, trebuie să-l returneze îndoit. Încă odată remarcăm, viața omului sărac sau bogat valorează enorm de mult fiindcă dacă este curmată se consideră abuz împotriva Domnului.

Prevăzut este și cazul în care bunurile sau banii dați în păstrare și furați trebuie returnați îndoit. ...Omenia în credința fiilor lui Israel este mai presus de orice lege. Omul este în centrul universului, fapta și cuvântul său. Teribile legi având la bază fapta și logica. Legi practice de eradicare a hoției, care devine total nerentabilă pentru hoț. Hoția poate deveni sursă de îmbogățire pentru păgubit, primind de cinci ori valoarea. Legi-

tima apărare, noaptea, este valabilă, dar este judecată când se petrece ziua. Mai există o variantă precreștină, la lumina soarelui, ziua, nu poți lua viața, care este legată sacru de lumină. Omul este ființa bipedă care cuprinde cu brațele, soarele!...în grafia japoneză, în timp ce la români omul în scrierea de mână seamănă cu o rămă (*om*). Legi bune pentru aplicarea de despăgubiri și nu ca acum când se fixează pretenții fără fond de genul cât ar fi valorat acest obiectiv păgubit în cazul în care ar fi fost produs optim... Cu alte cuvinte, acum, legiuitorul pedepsește calculând în condiții ideale așa cum nu s-a întâmplat niciodată...Asta nu este dreptate să impuți făptașului grevist suma banilor care s-ar fi câștigat dacă toți muncitorii ar fi produs la capacitatea scriptică, ideală, pe timpul grevei...și altele, și altele care astăzi fac posibile evaluări de bunuri la supra, supra valoare care să constituie un gaj bun...

Legi nescrise

ȘI TOTUȘI, BANII FAC LEGEA • VRĂJITOARELE SUNT
OMORĂTE • ZOOFILIA VECHE DE CÂND LUMEA •
PROTECȚIA SĂRACILOR • PROTECȚIA STRĂINILOR •
PROTECȚIA CONDUCĂTORULUI STATULUI

TOSCHRIS: - Legile lui Dumnezeu sunt foarte aspre când se atentează la viața de orice fel fiindcă viața este darul divin obținut cel mai greu și de cea mai înaltă valoare. Omul este ființa, unică, de cea mai înaltă moralitate. Bogat sau sărac. Există filosofie mai valabilă decât aceasta? Să iubești și să ajuți ființa umană? Să o respecti? Păi leprele ăstea când dau din gură pe micile ecrane numai de respect față de ființa umană nu dau dovadă! Spune legea, când împrumuți un om, confrate cu tine, bogat sau sărac, aliat în credința ta „să nu fii cămătar cu el”. „Dacă iei zălog haina aproapelui tău, să i-o dai înapoi înainte de apusul soarelui; căci este singura lui învelitoare.” Vă

amintiți? Ce spuneau ideologii comuniști? Cum au interzis cămătăria, afacerismul, cuvinte negre în vremea de atunci. „Să nu blestemi pe mai marele poporului tău”. Asta chiar este ieșită din comun, și, care, pare că nu are treabă cu democrația. Păi este frumos ce se întâmplă acum, când din două mii doisprezece nu fac decât să-și bată joc de conducătorul țării, conducător ales! sau cum au făcut și în două mii cinci!? cu conducătorul de atunci. În altă ordine de idei, trăim într-o lume a gustului. Prin gust poți manevra omul cum dorești. Acum prin această vrăjitorie a gustului care abundă la televizor se dă o lovitură cruntă tradiționalului și naturalului. Dumnezeu locuiește în natural. Vrăjitorul, în minciună și imoral. Necredința, cel mai mare păcat al omului supus Domnului. Pedepsele de ordin moral sunt mai aspre decât cele de ordin material căci, primele, aduc atingere spiritului. Se interzice hulirea divinității, chiar și pentru atei sau cei cu dumnezei diferiți, dar și a conducătorilor comunității. Spunem, că aceasta este adevărata biserică, o reuniune de biserici! În care conveniența, mai importantă decât existența. Ruga din biserică pentru conducătorii țării este o realitate de mult timp valabilă și impusă, de când lumea. Ce mică e lumea. Ce mic este acest parcurs de patru - cinci mii de ani. Când citim Vechiul Testament avem impresia că Platon și Aristotel sunt contemporani cu noi. Ce să mai spunem de Decebal și Traian? Acum ne dăm seama că viața este o clipă. Că prezentul este singura cale măiastră și dreaptă în trăirea vieții noastre. Altfel, mai bine să fii străin cinstit, decât indigen și hoț. Aceasta este deviza oamenilor desprinși de mediul natal și obligați să conviețuiască cu diverse alte entități. Așa se explică succesul basarabenilor și nord bucovinenilor în viața lor de evacuați ai Basarabiei și Bucovinei de nord. ...Naturalul stă înaintea artificialului. Tradiția, înaintea modernității. Înțelegem închinarea și nu jertfa, când divinitatea cere pe primul născut. Desigur, habotnicia poate să înțeleagă jertfirea, dar nu are nici un drept dacă jertfa este din afara ei! În fapt, în cazul nostru

primul născut trebuia să devină preot și asta doar în cazul lui Israel. Dar ce să mai zici de daci și romani. Daci își jertfeau copiii, omorându-i să-și îmbune divinitatea. Romanii i-au învins pe daci și le-au construit o columnă minune a lumii și, mai apoi, i-au făcut cetățeni romani, Dacia devenind provincie romană! Traian nu poate fi criminal, cum mai zic unii, căci, altfel, nu intra în folclorul tradițional de înnoire al anului...

*

TOSCHRIS: - Destabilizarea statului este cea mai puternică armă din secolul XXI. Iată cum în războaiele hibride din acest secol care abia a început se folosesc practici interzise din legislația lui Moise. „Să nu răspândești zvonuri neadevărate. Să nu faci o mărturisire mincinoasă. Să nu te iei după mulțime ca să faci rău; și la judecată să nu mărturisești trecând de partea celor mulți, ca să abați dreptatea.” Și ce curaj!..., „Să nu pârținești pe sărac la judecată”! Până și dl președinte Iliescu folosea în campaniile electorale sloganul cu sărăcia: Eu nu am nici un fel de avere. Sunt sărac și devotat țării și poporului! Popoarele, în general, sunt sărace, și, mai ales în țările foarte dezvoltate. Iar la comuniști pușcăria și sărăcia erau laude! Urmașii dl. Iliescu, majoritatea, sunt pușcăriași la domiciliu. Pușcăria și sărăcia reintră în vocabularul urmașilor, neoiliscieni. Sunt sărac dar tare-n coate și-n clonții din gură! Dreptul săracului este sacru. Săracul este poporul. Nu există popoare fără săraci și care sunt majoritari. După secolul XX se elimină săracii și muncitorii și nu există decât bogați, foarte puțini, și neosăraci - clasă de mijloc - foarte mulți! Din care cauză aceștia trebuie exterminați, parte din ei, căci sunt factori optimi de răspândire a bolilor. După gripa aviară și pesta porcină urmează gripea umană. În comunismul leninist „de la fiecare după capacitate, fiecăruia după nevoi”. Pământul, animalul de lucru, este gândit ca și omul, și unul și altul: șase ani pământul se ară și rodește, dar al șaptelea an acesta se odihnește. „Ce rămâne din rodul lui să mănânce săracii poporului tău, iar ce va mai rămâne, să mă-

nânce fiarele de pe câmp.” Odihna din a șaptea zi, a omului, este necesară și pentru odihna animalelor de lucru. La fel robul și străinul la lucru. Ce legislație!...Mărturisirea mincinoasă este cea mai cumplită armă împotriva comunității, antidemocratică, o armă în mâna diavolului! La fel apelarea la mulțime, la popor, pentru ascunderea adevărului, pentru creșterea popularității prin vorbe ticluite, știindu-se că inflamarea mulțimilor poate influența împărțirea dreptății. ...Colosală această îndatorire cetățenească, nespecifică politicului, să nu primești daruri! Și nici să dai! Sau mai degrabă să nu primești că de obicei cel care dă nu are de unde...da! sau dă cu interes. Problema străinilor care intră în comunitate prin căsătorie, înfiere, evacuare, interes de servicii este una dintre cele mai delicate și foarte importantă în primenirea compoziției umane, în structura comunității. Vedem, societățile compozite în rase umane sau populații diferite sunt cele mai dezvoltate. În astfel de societăți există o luptă a culturilor specifice în care va domina cea mai apropiată de calitatea maximă. Cel mai important într-o comunitate este să nu privezi pe nimeni de a avea dreptul la patrie. Patria este locul care te definește economic. În secolul XXI există tendința cetățenilor de a apăra o patrie cât mai mare, dacă se poate, mondială! În societatea romană străinul era recompensat cu cetățenia pentru care mai bine murea decât să o piardă, cum este și în secolele XIX, XX în Statele Unite ale Americii, unde fiecare își vorbește limba, dar o iubește mai mult pe cea oficială. ...De-a dreptul senzațională această lege a nemuncii, când, ziua a șaptea este dăruită celor care trăiesc numai din muncă, inclusiv animalelor de lângă casă și care sunt parte din familia adamică. Aceste animale împrumută din umanitatea oamenilor numai în gospodăria și familia lui Israel. Spunem din totdeauna că ele sunt sfinte, că muncesc în beneficiul proprietarului, pentru hrană, și muncesc fără să ceară nimic, poate, doar, dragoste! Carne cu lapte nu mănâncă fiul lui Israel. Carnea și laptele nu se pot intersecta. Purcelul de lapte numai bo-

ierii din povești și țigani de la Costești mănâncă! Cucerirea și stăpânirea de comunități se va face prin acțiuni obiective, respectând legile naturale și civice de natură divină. Domnul a creat un plan - hartă a ocupării Canaanului, care așază proiectul la baza acțiunii și, care, pe termen scurt și lung este baza oricărei investiții... „Să nu te închini înaintea dumnezeilor lor și să nu le slujești, ci să le distrugi în întregime și să le dărâmi stâlpii idolilor.” Aici se află originea dărâmării statuilor, aplicată după secolul XIX dar mai ales în secolul XXI, o lege care nu a putut exista în timpul dominației lui Napoleon Bonaparte care cerea respect pentru popoarele cucerite, care țineau cu hrană soldații și ofițerii francezi. Doar armata bolșevică a devastat violat și ucis în campania ei de la Odessa și până la Berlin. La fel aviația americană în al doilea război mondial și după 1990, în Iugoslavia...mai puțin devastatul și violul.

*

TOSCHRIS: Slava de pe Muntele Sinai - Artele facte. Moise și Iosua împreună cu Aaron, Nadab și Abihu, și cu șaptezeci de bătrâni au pornit spre Muntele Domnului...Vedem, din nou numărul șaptezeci, obsesia lui Ptolemeu din Alexandria; acum șaptezeci de bătrâni, un adevărat consiliu de conducere. Moise a trăit o adevărată epopee pentru a instaura dreptatea alături de credință; sau credința din care să rezulte și dreptatea. Moise a fost principalul ctitor al unei lumi noi și care există și astăzi... lumea creată în împărăția spirituală a divinității, una singură, unică. Tablele Legii, scrisul în piatră, făcând din acesta, sau acestea (scris și piatră), primele arte facte ale lui Israel. Arta mare a lumii se regăsește în artele facte care sunt mai vechi decât este credința exprimată prin cuvânt. Fapta, gestul liber sunt dinaintea cuvântului. De aceea artele constituie libertatea omului care are divinitatea în sânge. Tablele Legii erau scrise când au ajuns în mâinile lui Moise. ...Patruzecimea, focul - slava divinității; la Dumnezeu nu te puteai uita, precum la soare nu te poți uita. În lumea precreștină, ca la egipteni, Dumnezeu

era soarele. Există o continuitate, preotul în altar slujește cu fața la răsărit. La răsăritul de unde răsare soarele.

*

VOCEADIN ADÂNCURI: - „Să-Mi faceți un Locaș Sfânt, și Eu voi locui în mijlocul vostru. Să faceți un Cort și un chivot de lemn pe care să-l poleiți cu aur curat...

TOSCHRIS: - Vedem, Dumnezeu a dorit să coboare pe pământ. A vrut să aibă casa Sa. Slujitorii Săi. Iată, din nou proiectul la începutul lucrării; constatăm prezența heruvimilor pe catapeteasma ortodoxă sau în orice reprezentare a altarului. Logica altarului, locul întâlnirii omului cu divinitatea sa. De patru mii de ani are loc această supunere care dă libertate în viață, credincioșilor, fiecare închinându-se sieși. Divinitatea este în mijlocul oamenilor. Divinitatea este însăși mulțimea lor. Biserica și altarul este locul unde se întâmplă toate acestea, este instituția spirituală, fiindcă comunitatea trebuie să existe înaintea statului și fără stat ea nu poate exista. La noi în cavou tatăl meu a pus două sfeșnice cu câte trei brațe, unul de o parte și altul de cealaltă parte a candelii, pe masa de beton încastrată pe perețele dinspre răsărit. Rezultă șapte lumini - șase brațe și candela la mijloc între cele două sfeșnice. ...Iată talantul, greutatea de 36 de kg necesar construirii sfeșnicului sfânt. Din nou proiectul întocmit de altcineva decât executantul, întocmit de Domnul. Proiectul e de natură dumnezeiască, și obiectul, produsul, este de natură adamică, omenească. Spiritul, gândul și motorul, primează, este chiar spiritul divinității absolute și unică, așa cum cred eu că este universul acesta uman. De aceea se spune că artiștii sunt primii în fața divinității. Aurul „bătut” constituie marea tehnologie a începuturilor antice, a metaloplastiei, în care Constantin Lucaci a ajuns cel mai departe, cel mai sus! Iată, la sfârșitul secolului XX. Prin arta sa, metaloplastia tablei de inox, sculptorul i-a depășit și pe Icar și pe Sisif și a fost unic în acest univers, un homo faber cu alură de zeu... Într-un laborator din spațiul extraterestru, o sală de ope-

rație adaptată oamenilor, fii ai lui Israel, profesorul, scoate dintr-un corp răpit pentru experimente, din chiar inima celui conectat la aparate, un omușor cât pumnul unui copil mic...și strigă, ridicând pruncul care țipa de zor: - Iată-l pe dumnezeul oamenilor!!! Profesorul se întrebă fără retorica binecunoscută a profeților: - Oare toți oamenii de pe planeta Pământ îl au în ei, fiecare, pe acest dumnezeu, nu mai mare decât pumnul unui copil mic?... Dacă este așa, pământeni sunt imbatabili! Totul nu dură decât câteva secunde, fiindcă în laborator ca o vijelie năvăli șeful acestei secții de cercetare a vieții pământenilor și care strigă: - Bagă omulețul cât pumnul unui copil mic înapoi, coase-l înapoi și du-l rapid în sala de reanimare. Oamenii trebuie respectați chiar și în afara spațiului lor terestru indiferent de dumnezeii din ei. După acești dumnezeii oamenii se împart în buni și răi (visez? unde am citit despre această întâmplare cosmică?).

*

TOSCHRIS: - Tehnologii antice, minuni nedescifrate în mileniul III (d.Ch). Iată, Dumnezeu este și artist și inginer tehnologic. Nevoia de frumos se naște odată cu ascultarea în credință. Esteticul este primul mesager al omului, primul semn al său către divinitate. Divinitatea este de substanță spirituală și dialogul ei cu omul are loc tocmai prin aceste semne - tehnologii prin care el creează în jurul său lumea mereu mai nouă!

Iată, pătura din păr de capră, am văzut, și covoarele de in, indicate pentru construcția cortului sfânt; vedem, exista o industrie a textilelor extrem de avansată, ca și metaloplastia aurului curat, probabil, tehnologii dinaintea epocii bronzului, a fierului și a oțelului! Cum a putut omul dăltui în piatră dură tăurașii minuscule sau sculpturile-n granit!?

Catapeteasma - perdeaua între „locul sfânt” și „locul preasfânt” este de când s-a instituționalizat religia, după coborârea lui Moise de pe Muntele Sfânt. Biserica catolică n-o are. Această perdea există în atelierele de lucru ale oricărui meseriaș,

deoarece consumatorul nu trebuie să vadă cum decurge producerea, fabricația! Procesul de muncă inițial, creat de Adam este cel natural și este executat fără perdea fiindcă aratul nu poate fi secret; iar procesul creator de bunuri de consum, inclusiv artistice este executat cu perdea...o măsură cerută de secretul de fabricație. Catapeteasma, altarul, sunt cele mai terribile secrete ale tehnologiei de comunicare cu divinitatea, încetățenindu-se la oameni pedeapsa cu moartea pentru cine este curios și calcă regula interdicției de a trece și atinge fața altarului.

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - În Locașul Sfânt „Fratelui tău, Aaron, să-i faci haine sfinte, ca să-i slujească de cinste și podoabă.”

TOSCHRIS: - Cinste și podoabă. Cinstea se recunoaște prin podoabele câștigate pe merit la rangul respectiv. Podoabele și uniforma credinței fac parte din Biserică, instituția ei. De aceea până astăzi s-a practicat, păstrat, atingerea enoriașilor de hainele preoților. Atingerea enoriașului de către preot. Toate instituțiile de-a lungul timpului au împrumutat de la preoți uniforma de lucru, emblema, organizarea...Ea este semnul ordinii și disciplinei, fără de care nimic nu se poate face, și nici construirii! La creștini cele mai valoroase podoabe sunt cinstea și credința, respectul față de aurul înaintașilor...Domnul nu este îmbrăcat în podoabe, căci aurul luminii și focului este chiar în chipul său. De aceea și omul îmbrăcat simplu este mai frumos decât cel înzorzonat cu podoabe...Nu pot să nu observ, iată o cutumă de când lumea, impusă de divinitate, marele conducător pus în fruntea bucatelor își promovează mai întâi ru-dele, cele în care are încredere...Deci păcatul partidului de atâta vreme la conducerea țării, nu este prea mare, când a ținut la rang de lege a promovării, ungerii în posturi plătite de alții, nepotismul. Ori clerul, funcționarii, de-a lungul timpului au trăit pe banii statului sau ai comunității.

*

TOSCHRIS: - Taxa pentru răscumpărarea sufletului, aceeași pentru săraci și bogați. „Orice om, de la vârsta de douăzeci de ani în sus, va plăti acest dar, jumătate de siclu.” Taxa va fi folosită pentru slujba Cortului întâlnirii. O jumătate de siclu este șase grame de argint. Taxa pentru Domnul una egală pentru bogați și săraci. Principiu economic de bază utilizat sub o formă sau alta până în secolul XXI... Uniunea Europeană va aplica acest principiu al contribuției fiecăruia din comunitate, contribuția la psihoeconomia reală (psihoeconomie bazată pe modelul existențial: uzina, familia, religia și școala este prioritatea mileniului acesta spune Ștefan Dumitrescu). Nu președintele României și prim ministrul său au impus tăierea pensiilor și salariilor în două mii unsprezece, ci UE care punea la încercare seriozitatea - potențialul poporului român. În fața crizelor economice care cuprind statele nu există bogați și săraci. În politica ei, UE, la fel ca în socialismul democrat și comunist, l-a exclus pe Domnul!

De necrezut, Levi și ai săi au executat ordinul lui Moise ca pedeapsă cerută de Domnul de-a omorî trei mii de suflete pentru ca să pornească cu o nouă generație la cucerirea Canaanului. Revoluțiile se fac cu oameni fără trecut și cărora nu li se insuflă, decât speranța. În orice religie și crez viața omului pe pământ nu are nici o valoare, fapt pentru care toți fac ceea ce fac împărații și conducătorii popoarelor, ducând permanent războaie. Toți ar trebui însă să lupte și să moară pentru copiii și bătrânii lor.

Coarnele taurului sunt mortalizate în altarul Domnului. Numai dacii au avut stindard capul de lup, iar pe romani i-au cucerit germanii care, și ei, purtau coarne. Moise sculptat de Michelangelo are coarne, dar erau ca de melc, putând însemna în reprezentarea Renașterii încoronare, încornare din interior! Asta e! încornare! însemnare!

*

TOSCHRIS: - Dialogul cu Dumnezeu dă strălucire feței! Doi au primit strălucirea feței: Moise și Iisus. Moise a urcat din nou pe munte, a tăiat două table de piatră, ca primele și Domnul a scris pe ele conținutul celor dintâi, pe care Moise le sfârâmasese, și a coborât la poporul său neștiind că „fața îi strălucea fiindcă vorbise cu Domnul.” În general oamenii mari sunt stingheri. Baia de mulțime place politicianilor, care iubesc mai mult politica decât obiectul ei. Îmi povestea Constantin Zărnescu, că, odată, la mare fiind, s-a așezat la masa lui Constantin Lucaci - toți aveau bilete la mare în zone rezervate...artiști, politicienii timpului, profesori universitari, directori generali - și-l privea, și vorbea cu Lucaci cu o anume teamă; teamă să nu-l supere cu ceva! Teamă să nu fie cu mult mai prejos. Oamenii mari se exprimă liber, simplu și sincer. Minciuna și prefăcătoria, nu asigură libertatea, ci teama! Adevărul, libertatea, stăpânirea de sine dau putere!...și creația la fel.

*

TOSCHRIS: - Spirit, tehnologie, artă! Iată semnul faptei, energiei - focul! Toată săptămâna poate să fie foc, dar o zi, duminica, trebuie să te debarasezi de fapte...spune Domnul. Numai Lucaci Constantin lucra și de sărbători, și duminica. Și a trăit și muncit până la nouăzeci de ani! Și a sculptat în granit și a modelat în inox atât cât nimeni nu l-a egalat pe pământ. Mai spune Domnul că în fața faptelor mari trebuie să te debarasezi de cuvânt. Încă nu se născuse Ioan. Și, pentru construcția casei Sale a mai cerut să i se aducă daruri, dani: „aur, argint și aramă”; cum să construiești o casă pentru adunare fără bani și fără planuri și fără oameni care să citească și să execute aceste planuri...vă amintiți? Așa s-a ridicat Iosif în Egipt și a ajuns al doile după faraon! „Și au adus inele de nas, inele, cercei, brățări”. Și El a umplut pe unul din seminția lui Iuda, Bețaleel, cu toate harurile pământului: har de „înțelepciune, pricepere și știință pentru fapte bune!...pentru constrirea Cortului Întâlnirii. Atenție idealști în artă și tehnologie. Cei puși să

construiască pentru faima lumii trebuie să fie inventatori, inovatori „să nascocască planuri, să lucreze în aur, în argint și în aramă, să sape în pietre și să le lege, să lucreze lemnul cu meșteșug și să facă tot felul de lucrări meșteșugite. Și Bețaleel la chemat și pe Oholiab din seminția Dan și l-a învățat și pe el ceea ce l-a învățat Domnul la rându-i...să lucreze la „gherghef material albastru, purpuriu, stacojiu și în subțire, să facă tot felul de lucrări și nascociri de planuri.” Vedem: dania, darul sunt obligatorii pentru simțirea de bine! dar mai importante decât toate sunt spiritul, tehnologia, arta...munca, fapta, acesta este sensul vieții pe pământ. Aceasta este arta de a trăi. Până în vremurile din urmă fiii lui Israel au transformat viața din jurul lor în...artă! Dar tehnologia și arta ca îndeletniciri măiestre, desigur, și spiritul, nu sunt posibile decât atunci când este pace și toate dau prosperitate.

PARTEA A TREIA

TOSCHRIS: - « JUDECĂTORII ». Plată și răsplată. După moartea lui Iosua, neamul lui Iuda a fost nominalizat de Domnul să-i ia locul la conducerea poporului în lupta cu canaaniții.

Acesta cucerește Ierusalimul și-l trece prin foc și sabie. Apoi cucerește Gaza și Ascalonul. A cucerit muntele dar nu au putut să-i învingă pe locuitorii câmpiei căci aceștia „aveau care de fier”. Armele vorbeau încă de atunci...iată, carele de fier, canaaniții fiind adevărați urmași ai lui Cain și stăpânind bine tehnologia metalurgică. Fiii lui Iosif au cucerit Betelul (care se chema Luz) și l-au trecut prin foc și sabie, dar pe trădător l-au lăsat în viață și el a plecat la hetiti unde a zidit cetatea Luz - valabilă și astăzi! Patria este o chestiune de război, la fel și ero-

ismul. Viața este mai presus de patrie. Patria poate fi oriunde, viața îi este dată omului o singură dată. Eroismul este o chestiune politică. Unde sunt patrioți sunt și trădători. Războaiele și cuceririle se referă la orașe, cetăți, fiindcă omul de la sate este considerat animal, apt doar pentru munca pe care o depune pentru alimentarea orașului, cetății. Din acest punct de vedere, nu se justifică războaiele moderne, mai ales contra deșertului, unde se duce o luptă acerbă între viitorii stăpâni pe energiile din adâncul pământului. Războaiele moderne nu se mai justifică căci satele au dispărut și orașul, cetatea, nu se poate hrăni nici pe sine, darămite pe alții, care impun forța!

*

TOSCHRIS: - Ball și Astartele. Așa e viața în belșug, în țara unde curge laptele și mierea pe stradă!...Omul uită de cel ce nu se vede, și este drept, și îi este Lege, și umblă după cel ce zilnic i se arată sau îi este arătat de către vrăjitorii care sunt la fiecare pas, ca fiind divinitate sau nouă Lege! Ball și Astartele sunt idolii opuși Domnului și sunt îndrăgiți mai ales de femei, care nu dau prezentul și practicul pe viitor și lucrul de artă! Și pipăie cu mâna și corpul chiar ceea ce le place și este cald, și tare ca piatra și iute ca săgeata. „Oriunde mergeau, mâna Domnului era împotriva lor ca să le facă rău, cum spusese Domnul și cum le jurase Domnul”...Ca să țină Legea în mână, El le-a creat Judecătorii ca să se facă diferența între legile lui Ball și Legea fiilor lui Israel. Judecătorii au apărut ca să-i apere pe săraci și pe cei obidiți și care în general sunt cei mulți. În lumea asta, numai sărac să nu fii, căci omul sărac nu se poate bucura de plăcerile vieții! Judecătorii sunt o primă reprezentare a conducerii populare. Judecătorii sunt o primă forță în apărarea democrației. Tehnologia mai avansată, cultura la fel, a poporului cucerit a dus de cele mai multe ori la părăsirea propriei culturi, tehnologii, a cuceritorului, și trecerea la cele ale poporului cucerit. Nu întotdeauna câștigă cei mai puternici. Oricum și cuceritorii respectă legea mișcării populațiilor care

duce la mișcarea culturilor... Acum începe viața lui Israel, specifică, mereu în întrecere, bătălie, cu cineva; mereu în creștere sau în derivă. Este Israel poporul ales, dar aflat mereu și supus încercărilor. O adevărată pedeapsă, dar care l-a ținut în viață, același, patru mii de ani! Singurul popor nelegat de un pământ anume...Le-a mai rămas necucerit doar spațiul cosmic ca și acesta să ajungă sub steaua lui David!... sau cine știe? poate fiecare astronaut va avea în buzunar un cec în alb semnat de fiii lui Israel ca să deschidă conturi în spațiul interplanetar!

...Lăsând aceste neamuri alături de fiii lui Israel, ele au aceeași valoare pentru umanitate ca și Israel. De atunci a rămas moda cu veșnica pregătire militară a comunității lui Israel, fără deosebire de vârstă și de sex. Un exemplu în istoria modernă a fost poporul german condus de Hitler în care fiecare arian avea un rost în ideea de popor ales, de această dată, al germanilor, care, se știe au origine în ramura lui Iafet; mai mult, au rămas renumiți germanii de limbă idiș. Iată, ramura lui Caleb, din neamul lui Iuda, viitoarea purtătoare a Credinței. Mai constatăm că haiducia și crima față de dușmanii asupraștori era plăcută Domnului, încă de atunci, din vremea Judecătorilor...

*

TOSCHRIS: - Debora, prima femeie judecător. Israel iarăși a păcătuit, închinându-se idolilor, și după moartea lui Ehud, copiii săi au ajuns douăzeci de ani sub jugul asupraștor al lui Iabin, „împăratul Canaanului, care domnea la Hațor”. Iabin, posesor a unei tehnologii siderurgice deosebite, avea „nouă sute de care de fier”. Debora era judecător în Israel și locuia „între Rama și Betel, pe muntele lui Efraim”. Împreună cu Barac și „zece mii de oameni din copiii lui Neftali și din copiii lui Zabulon” îl învinge pe Sisera - căpetenia lui Iabin, luându-i „carele și oștile”. Sisera, deși a fugit a fost prins de Iael, și, prin ademenire în cortul ei, l-a culcat iar în timpul somnului i-a bătut un țăruiș în tâmplă! L-a ucis. Debora, prorocița, este prima femeie judecător și Iael prima femeie eroină, salvându-și

patria de sub asuprirea canaaniților. Două femei pentru eternitatea lui Israel și a lui Dumnezeu.

*

TOSCHRIS: - Debora, o primă poetă. Iată, copiii lui Israelucid și cântă. Debora crează un prim duet cu Barac, cel care îi va lua locul lui Iosua: „...Binecuvântați pe Domnul!/ Voi, care călăriți pe măgărițe albe,/ Voi, care ședeți pe covoare,/ Și voi, care umblați pe drum - cântați! ... Binecuvântată să fie între femei Iael, // Pentru ce zăbovește carul Sisera să vină?/ Pentru ce vin carele lui așa de încet?// Negreșit, au găsit pradă! Și-o împart:/ O fată, două fete de fiecare om;/ Pradă de haine vopsite pentru Sisera;/ Pradă de haine vopsite, cusute la gherghef,...” Și patruzeci de ani avură pace copiii lui Israel, un prim popor care se conduce după cuvântul divinității și are conducător un Judecător. Practic, Justiția conduce poporul. Atunci, prima putere în stat care avea deasupra sa pe Domnul! Iată, primul judecător, femeie!...și cu oastea ei, această femeie salvează comunitatea. Oastea condusă de Barac este prima armată populară: voi care călăriți „pe măgărițe albe,/ Voi, care ședeți pe covoare,/ Și voi, care umblați pe drum”. Iată de ce voi spune în mileniul III (d.Ch.) că principiul vieții, regula de trăire prin muncă, nu este școala cum i-a plăcut lui V. I. Lenin să spună, ci fabrica, familia și strada! Copiii lui Israel, un prim popor care își cântă victoria, își cântă eroii, un prim popor care își ornează stările poetice, pornirile spirituale cu muzică instrumentală de acompaniament. Lăuta! Un prim popor care-și scoate înainte, alături de Domnul, femeia și bărbatul care conviețuiesc pentru binele comun, colectiv, și care își împodobește victoria cu eroi!... eroii care dau slavă miilor de luptători pentru o cauză dreaptă. Eroilor care își riscă viața pentru binele comun.

*

TOSCHRIS: - Ghedeon, judecător. În vremea aceea fiii lui Israel semănau și cei care le erau dușmani, madianiții - cei din

Madian - și fiii răsăritului, din stânga Iordanului, le răpeau roadele pământului, rodul și animalele din ogradă: oi, boi, și măgari. Madian condus de Amalec. Și, așa, Israel timp de șapte ani a trăit ascunzându-se în „văgăunile munților, în peșteri și pe stânci întărite”. Cuvântul către Domnul a devenit singura salvare și libertate. Și Ghedeon, fiul cel mic al lui Ioas, un sărac din Manase, a fost ales de Domnul să fie conducător. Și el nu știa cale să-l salveze pe Israel! Însă Domnul i-a spus, prin înger, lui Ghedeon să dărâme altarul lui Ball și obeliscul Astartei construiți de tatăl său, apoi, să-i construiască Lui un altar. De frica tatălui Ghedeon a lucrat noaptea, a dărâmat și a construit... Noaptea este rezervată surprizelor. Foarte mulți spun, în intimitate, când oferă ceva ființei iubite: închide și deschide ochii! Lumina surprinde neplăcut întunericul. Noaptea, pentru faptele omului, trebuie minte puțină. Noaptea, albul poate fi negru și negrul poate fi alb, din care cauză este momentul prielnic al procurorilor să acuze și să-și interogheze obositor și într-un sens... victimele! Ghedeon a fost numit Ierubaal (*Apere-se Baal*). Ghedeon nu întreprinde nimic până nu are semn de la divinitate și până nu se consultă cu ea. Sunt cunoscute semnele cu lâna, pe care Domnul o udă cu rouă și tot pământul rămâne uscat, și a doua noapte lâna rămâne uscată și tot pământul se umple de rouă. Ghedeon este judecătorul care nu riscă nimic. Judecătorul nu merge decât pe mărturii și dovezi clare, sigure. Este judecata reală în care nu se amestecă nimeni. Doar Domnul. De aceea timp de o mie cinci sute de ani și mai bine se judecă cu mâna pe Biblie, în era creștinătății, în imperiul ei nemaiîntâlnit ca durată și aplicare.

*

TOSCHRIS: - Popoarele trebuie ținute sub teroare...și va fi bine. *Biruința asupra madianiților*. «Și Domnul a zis lui Ge-deon: „Poporul care îl ai cu tine este prea mult pentru Mine ca să dau pe Madian în mâinile lui, ca nu cumva Israel să se laude împotriva mea și să zică:”» ne-am mântuit singuri. Poporul lui

Gedeon era mai numeros și atunci Domnul i-a zis lui Ghedeon să plece din popor douăzeci și două de mii și să rămână zece mii.

TOSCHRIS: - Ce teribilă vorbă, formidabil, mulțimea, poporul, nu trebuie să creadă că este o forță, căci Domnul e cel ce face, cel ce dă! nu omul, nici poporul, dar considerând manipularea mulțimii care ucide fără milă, ca și Revoluția, o forță! Și, iată, să nu le arate că cei mulți sunt o forță, când se unesc, Ghedeon trimite acasă treizeci și unul de mii șapte sute de oameni, rămânând cu trei sute.

...Când s-a lăsat întunericul Domnul i-a vorbit iar lui Ghedeon: „Scoală-te și coboară-te în tabără, căci am dat-o în mâinile tale.” Cei trei sute de luptători aleși de Domnul strigau și sunau din trâmbițe - spărgeau ulcioarele, legănau făcliile în jurul taberei asediate, strigau: „Sabia Domnului și a lui Ghedeon!” Iar cei din tabără s-au înspăimântat și au început să se omoare între ei. Destabilizarea începe din nou să dea roade. Metoda a fost folosită și de Vlad Țepeș în mileniul doi al erei noi. Zgomotul, trâmbița și întunericul fac ravagii și sunt de partea atacatorilor. Acum, în secolul XXI mulțimea este ținută sub control, lucru cunoscut până și de animale, de câini (când aud sirena salvării)! cu sirena alarmă de la mașinile salvării, poliției și pompierilor...Da, se ține comunitatea sub teroare, atât am învățat după trei mii de ani de dezvoltare tehnologică. Pentru liniștea populațiilor, orașelor țării, fiecare caută să ia ochii și auzul cetățenilor provocând alarmă veșnică pe strada mare a comunității...și, mai ales și mai grav, la televizor!

*

VOCEA...: - Fiii lui Israel i-au cerut lui Ghedeon să le fie domnitor.

TOSCHRIS: - Judecătorii se îmbogățesc împărțind dreptatea dar și conducând războaie! Și fiii lui Israel i-au cerut lui, marelui judecător, să le fie, lor, Domnitor. Și Ghedeon le-a zis: numai „Domnul va domni peste voi.” Și le-a cerut, fiecăruia,

să-i dea verigile de nas pe care le-au luat ca pradă de la învinși. Iată, ismaeliții aveau la nas, toți, verigi de aur! O mie șapte sute de sicli de aur a adunat Ghedeon din verigi, afară de „lunișoare, de cerceii de aur și hainele de purpură, pe care le purtau împărații Madianului, și afară de lăntișoarele de la gâtul cămilelor lor”. Animalele împărătești purtau și ele podoabe scumpe ca ale stăpânilor... Aurul strâns de Ghedeon, adunat la casa sa din Ofra, ajunsese o „pricină de curvie pentru tot Israelul”; „o cursă pentru Ghedeon și pentru casa lui.” Madianul timp de patruzeci de ani a fost supus cât a mai durat viața lui Ghedeon. Madianul a fost smerit înaintea copiilor lui Israel și n-a ridicat capul. Ghedeon „a avut șaptezeci de fii, ieșiți din el, căci a avut mai multe neveste. Țiitoarea lui, care era la Sihem, i-a născut de asemenea un fiu, căruia i-au pus numele Abimelec.”

*

TOSCHRIS: - Civilizația lui Ball - Civilizația Oceanului. Voturi cumpărate. Abimelec a vorbit în fața mulțimii adunate și le-a zis: - Ce vreți? „șaptezeci de oameni, toți fii ai lui Ierubaal, să stăpânească peste voi, sau un singur om”? desigur și acela să fie unul dintre voi!? Ca să prindă cheag i-au dat, frații mamei lui, șaptezeci de sicli de argint cu care Abimelec a cumpărat „niște oameni fără căpătâi și neastâmpărați, care au mers după el”. A venit la Ofra în casa părintelui său, și i-a omorât pe toți cei șaptezeci frați, fiii lui Ierubaal-Ghedeon, dintre aceștia scăpând doar Iotam, cel mai mic, care a stat ascuns. Trei ani a stăpânit Abimelec...Iată povestea pe care Iotam a spus-o locuitorilor Sihemului, desigur, una cu tâlc: Copacii s-au gândit să aibă împărat și au chemat măslinul, zicându-i: - Vrei să fii împăratul nostru? - Cum să vreau, când eu am numai laude de la Dumnezeu și oameni pentru untdelemnul meu? Îmi ajunge darul meu. Copacii au chemat smochinul, dar și acesta le-a zis: - „Să-mi părăsesc eu dulceața mea și rodul meu cel minunat”? Atunci s-au adresat viței de vie, și vița de

vie le-a replicat: - „Să-mi părăsesc eu vinul, care înveselește pe Dumnezeu și pe oameni? Numai spinul le-a zis copacilor ceva și aceștia au renunțat. „Dacă, în adevăr, vreți să mă ungeți ca împărat al vostru, veniți și adăpostiți-vă sub umbra mea; altfel, să iasă un foc din spin și să mistuie cedrii Libanului.” Așa și eu vă spun vouă „dacă v-ați purtat în adevăr și cu integritate astăzi față de Ierubaal și de casa lui, Abimelec să fie bucuria voastră și voi să fiți bucuria lui!”

Abimelec a pornit război împotriva Tebețului. L-a asediat și cucerit, dar poporul s-a ascuns în turnul din centrul cetății - un turn înalt. „Abimelec a ajuns până la turn; și s-a apropiat de ușă ca să-i pună foc”. În clipa aceea o piatră de râșniță a căzut în capul lui Abimelec, aruncată de o femeie. Și nu una oarecare, ci una de pe metereze. Atunci Abimelec i-a cerut soldatului care-l însoțea să-l omoare cu sabia să nu se zică de el mai apoi „că l-a omorât o femeie.” Rușine mare pe atunci.

Iată casele de bani ale dumnezeilor se foloseau și pentru campaniile electorale ale timpului. Banii sunt luați din casa (lăcașul de cult, preotul) lui Baal. Banii n-au miros. Casa de cult, bancă a timpului. Civilizația lui Baal este precursora civilizației oceanului. Abimelec, fiu al lui Ghedeon, făcut cu a doua nevestă, nu recunoaște dreptul primului născut - în civilizația oceanului - a dezvoltării naturale - legile religioase, neavând nici o relevanță. Este posibil ca fapta lui Abimelec să se justifice prin legea naturală, că, ultimul, cel mai mic, are șansa timpului, în viitor, mai mare. Așa se explică succesul familiei lui Iacov, care înclină balanța către Iosif cel mai mic și Beniamin, nou născut. Și-n familia creștină, tatăl are o afecțiune deosebită pentru cel mai mic, asperitățile educaționale scăzând odată cu creșterea în vârstă. Cu bani, oamenii de nimic se pot ridica! Crima sprijină împărăția, chiar și împotriva fratelui, așa cum vom vedea, mai târziu, în dinastiile europene. Crima există de când lumea și ea pare să fie anticamera îmbogățirii rapide. Mai apoi, iată, vinul înveselește inima divinității. Beau

toți!...cum va zice pe le începutul mileniului II, creștin, poetul necunoscut al *Carminei Burana*. Vinul înveselește și inima Domnului, înveselește pe tiran și pe supușii lui, la fel. Vinul și pâinea înseamnă chiar sângele și carnea Mântuitorului și ea este hrana celor mântuiți. Ideea este demult. O mie cinci sute de ani înaintea lui Christos: în stela *Nanai*. ...Fără umbră, nu există odihnă, și, dacă nu există odihnă, nu există nici muncă - creație, și viața omului nu-și găsește rostul. Din nou, Brâncuși nu a avut dreptate judecându-se în raport cu Rodin. „La umbra stejarului bătrân nimic nu crește”. Da, dar stejarul bătrân ține la un loc brazda de pământ și mângâie pe cel ostenit. Pădure fără copaci bătrâni nu există. La fel și lumea noastră... Istoria acestui Abimelec ne spune că este vai de locuitori, când poporul nu este cu împăratul și, invers, tot așa. ...În timpul mileniului trei, creștin, șapte ani, după două mii doisprezece, partidul urmaș al partidului socialist democrat, nu a făcut altceva decât să dezvolte dihonii între președinte și țara sa (la fel ca în urmă cu șapte ani!), care se cheamă popor; desigur, cu mâna K.G.B.-ului românesc înființat în urma pactului semnat în secret între Stalin și Caragiale („Caragiale s-a pupat cu Stalin” - piesă de teatru scrisă de Ștefan Dumitrescu)...

*

TOSCHRIS: - Samson alesul Domnului, briciul! Păcătuind, iarăși, copiii lui Israel au ajuns din nou sub asuprirea filistenilor timp de patruzeci de ani. În Țorea, nevasta lui Maonah, care era stearpă, naște un fiu după ce un înger i-a prevăzut fătul, și, deci, acest copil va fi închinat Domnului și el va „izbăvi pe Israel din mâna filistenilor”; și „briciul nu va trece peste capul său”. Și numele lui era Samson. Iată continuă nașterile provocate de Domnul care vor culmina cu nașterea Mântuitorului din trupul Mariei (de astă dată, fecioară)! Iată, de când există moda rasului în cap. De când există briciul - de când se cunoaște oțelul! Numai cei pomiși Domnului nu se rădeau în cap!

*

TOSCHRIS: - Coborându-se la Timna, Samson a întâlnit o femeie frumoasă între femeile filistenilor și le-a cerut părinților să i-o pețască de nevastă. Simțea că nu mai poate trăi fără ea. Acesta este darul femeii care poate coborî sau înălța un bărbat. Din nou, de când este moda pețitului, ca la noi (de la Tisa pân' la Nistru)! Vedem, plăcerea înaintea legii, déjà, la copiii aleșilor. Plăcerea vine de la Domnul fiindcă plăcerea însoțește creația, de orice fel. Ea se cheamă gust, auz, văz - estetic, toate, aproape arte! Plăcerea maximă, în extaz, se naște în dragostea maximă, de orice fel. Cum „să-ți iei nevastă de la filistenii, care sunt netăiați împrejur?” Pe ea o vreau, că mi-o doresc ca apa pe care o beau de sete!...plăcerea, la tineri, este împotriva Legii! Părinții nu știau că plăcerea, iubirea de orice fel, vine de la inimă, care este casa Domnului! În fapt, Samson gândea invers: Domnul îi scosese femeia în cale ca să pună în balanță cu Israel, poporul filistenilor, care asupra pe Israel! Și Domnul l-a pus iar la încercare pe tânărul Samson: în timp ce mergea în pețit i-a scos în cale „un leu tânăr mugind”. Domnul nu se opune încălcării Legii, mai ales în arealul iubirii, dar încearcă! Pune leul în fața lui Samson ca piedică în mersul său către plăcerile iubirii! „și, fără să aibă ceva în mână, Samson a sfâșiat pe leu cum se sfâșie un ied”. A mers în continuare către femeia iubită și ea l-a plăcut! Nu după multă vreme, Samson, iarăși, a coborât spre femeie și a găsit hoitul leului plin de miere și roiuri de albine peste el. Iată, semnul și însemnul! La început a fost semnul Domnului: Leul, pentru ca mai apoi să acționeze, însemnul: albina și mierea! darurile fericirii dobândită prin iubire. La ospățul de pețire Samson le-a spus celor treizeci de invitați ai săi o ghicitoare... „Din cel ce mănâncă a ieșit ce se mănâncă, și din cel tare a ieșit dulceață.” Amenințând-o cu moartea pe soția lui Samson, unul dintre invitați caută dezlegarea ghicitorii, silind-o pe aceasta să o afle de la Samson. O ho ho, iată, prima nevastă a lui Samson, trădătoare! ca și a doua. Femeia te poate ridica și femeia te poate coborî. Și repede

„a dat copiilor poporului ei dezlegarea”. Doamne, ce dialog. „Dacă n-ai fi arat cu juncana mea, nu mi-ai fi dezlegat ghicitoarea.” i-a spus celui care a câștigat prinsoarea.

TOSCHRIS: - Samson se ține de cuvânt și îi răsplătește pe cei treizeci de invitați la pețirea lui. Merge la Escalon, ucide treizeci de oameni, le ia hainele și le dă celor care au ghicit, conform promisiunii, apoi se întoarce mânios la tatăl său. Mânia este dată de Domnul, și ea are rolul ei, trădările și jignirile, netrebuind să rămână nepedepsite... Unii chiar exagerează astăzi, când acuză în față și mai apoi așteaptă judecata, influențând-o. Auzim foarte des, în mileniul trei, *dacă nu m-a dat în judecată, înseamnă că am dreptate!* Ce ticăloșie se ascunde în acest tip de gândire. Deci, primul pas într-o anchetă jurnalistică este să dai primul cu piatra acolo unde știi că doare... Samson își părăsește nevasta care ajunge la un prieten. Samson precede pe David - cazul Batșeba. Domnul a alcătuit omul după chipul și asemănarea sa. Ce ochiului îi place și lui Domnul îi place. Înseamnă că Domnul vede prin ochii celui care-L găzduiește...

*

TOSCHRIS: - Vai tuturor, supărat pe casa nevesti și a socrului, Samson a dat foc grânelor filistenilor, atât stogurilor de snopi, cât și grâului în picioare cu ajutorul celor trei sute de vulpi cărora le-a legat cozile câte două și punând o făclie aprinsă între cozi... Drept răzbunare filistenii au omorât pe socrul și nevasta lui Samson! O crimă oribilă nevasta lui Samson fiind silită de confracții ei să dea dezlegarea ghicitorii.

Filistenii au cucerit Iuda până la Lehi. Copiii lui Israel au legat pe Samson și l-au predat filistenilor. „Atunci Duhul Domnului a venit peste el. Funiile pe care le avea la brațe s-au făcut ca niște fire de in ars în foc, și legăturile i-au căzut de pe mâini.” Apoi cu o „falcă de măgar neuscată încă”, a omorât o mie de filistenii și a început să cânte: „Cu o falcă de măgar, o grămadă, două grămezi;/ Cu o falcă de măgar am ucis o mie de

oameni.” Și, fiindu-i sete, i-a cerut Domnului apă. Douăzeci de ani a fost Samson Judecător în Israel în timpul filistenilor. Cere și ți se va da, dacă meriți, nu pe degeaba... Samson înseamnă forță și dreptate! și este erou de carte, existența sa, întreagă, putând fi subiect de roman! Dar romanul cu Samson abia acum urmează.

*

TOSCHRIS: - *Samson și Dalila* este chiar opera în trei acte pe muzica compusă de Camille Saint-Saëns. La Gaza, Samson a văzut-o pe Dalila care era „o curvă și a intrat la ea”. Filistenii au aflat și au înconjurat casa. La miezul nopții Samson „s-a sculat și a apucat porțile cetății cu amândoi stâlpii, le-a scos împreună cu zăvorul, le-a pus pe umeri și le-a dus pe vârful muntelui din fața Hebronului.” Apoi, în „valea Sorec”, a iubit-o pe Dalila. Filistenii i-au oferit Dalilei „o mie o sută de sicli de argint” numai să-le spună secretul acestei forțe uriașe. Iată vânzarea, iarăși! Arginții, mituirea femeii! ...Femeia cu trupul și gura ei, cu șoapta și cu limba, când vrea să obțină ceva, obține!...a insistat și a aflat; „l-a adormit pe genunchii ei” și a chemat un bărbier care l-a ras în cap și astfel Samson și-a pierdut puterea. Iată de ce nu cred că rasul în cap, în secolul XXI, este un gest nobil, din contră este un gest prostesc ca și tatuajul. Filistenii l-au lăsat orb, scoțându-i ambii ochi. L-au pus în lanțuri, dar după un timp părul a început să-i crească la loc. Și într-o zi, când toți erau adunați în casă, în dedesubtul căreia era Samson, „trei mii erau numai pe acoperiș - și domnitorii filistenilor erau acolo”- Samson a dărâmat cei doi stâlpi de susținere a casei, provocându-le filistenilor o pagubă nemaiîntâlnită: mai mulți morți decât tot ce omorâse el până atunci! Și-apoi Samson a murit.

*

TOSCHRIS: - Măcelul de la Ghibea, fără rost! Dar câte lucruri fără rost nu s-au văzut de când e lumea... La Mițpa s-a strâns toată adunarea copiilor lui Israel, „patru sute de mii de

oameni” capabili „să scoată sabia”. Doreau răzbunare pentru crima comisă de fiii lui Beniamin. Cum, n-ați auzit, nu știți ce crimă au făcut aceștia? Un levit cu țiitoarea lui a intrat să înnopteze în Ghibeea. Localnicii au înconjurat casa în care cei doi se aflau și „au siluit pe țiitoarea levitului până când a murit”. Atunci, el a tăiat-o bucăți și fiecare bucată a trimis-o în ținutul locuit de Israel ca să cunoască toată lumea, crima. Copiii lui Israel au cercetat cazul și au hotărât pedepsirea vinovaților. Beniamiții erau frați cu copiii lui Israel dar „n-au vrut să asculte” glasul lor. Mai mult, ei s-au adunat la Ghibeea pregătindu-se pentru luptă. S-au strâns douăzeci și șase de mii de luptători. Nu mai socotim pe cei șapte sute de locuitori ai Ghibeii, „care nu se slujeau de mâna dreaptă” toți fiind excelenți trăgători cu praștia. În două zile Beniamin a omorât patruzeci de mii din copiii lui Israel. A treia zi fiii lui Israel, folosindu-se de atacurile învățate de la Iosua (întâi retragere și mai apoi atac) au ucis patruzeci și trei de mii o sută de beniamini. Apoi copiii lui Israel au tăbărât în cetatea lui Beniamin „și i-au trecut prin ascuțișul sabiei, de la oameni până la dobitoace și tot ce au găsit”. Iată războaie de exterminare purtate între frați. În secolul XXI (d.Ch.) în gripa aviară se măcelăresc toate găinile ca să moară virusul, crimă cu premeditare și, la fel, în pesta porcină, au măcelărit toți porcii ca să dispară virusul peștei. Europa, lumea, a fost la un pas de a fi omorâți toți oamenii bătrâni și bolnavi ca să dispară virusul tâmpit, necunoscut, numit Covid 19, alegându-se într-un final calea aspră a unui sfârșit cu încetinitorul. ...Să ne mirăm că crucea către creștinism a fost purtată numai de seminția lui Iuda? Spiritul lui Israel dus către popoare? Fapt împlinit în milenii unu, doi și trei? ...Se luptau, se măcelăreau atunci și cu dușmanii, dar și între ei. Pare că Domnului lui Israel nu-i displăcea sângele curs nici pe altarele proprii, dar nici pe drumurile dintre cetăți, și chiar în interiorul lor - sânge nevinovat! Observați, principiul luptei era distrugerea completă fiindcă ei nu aveau de împărțit

decât diferendele spirituale nu și materiale de care nu duceau lipsă. Iată că bogățiile materiale nu duc la războaie așa cum duc diferendele spirituale. Ucideau tot, probabil, ca să nu aibă cine să se răzbune, cine să se scoale ca să-și răzbune morții. Distrugerea completă. Soluția finală aplicată științific se pare și în războaiele moderne de germanii lui Hitler, soluție rapidă, sau de sovieticii lui Stalin, cu încetinitorul prin muncă forțată la minus treizeci de grade. Ce carte teribilă va scrie Liviu Rebreanu: *Adam și Eva!*? în care uciderea omului pare să fie un spectacol delicios. Și, iarăși, revenind la războaie, acestea, canaanite, se constituie pentru noi astăzi ca modele naturale de evoluție prin vărsare de sânge, exterminare! Și asta, fiindcă trebuia să se ajungă la era după Christos, doar prin gena lui Abel și Set, fiii lui Adam și Eva. Și până acum le-am aplicat doar pe animale: gripa și pesta! Aceste războaie primare, canaanite erau aprinse și conduse de către Judecători. Speciile se calcă unele pe altele fără ca vreuna să-și facă vreo socoteală în afara supraviețuirii naturale. Și ajungem și în timpul nostru în care putem sublinia că socialismul comunist este marea revoluție a secolului XX. El se naște în Anglia, Germania, SUA și se dezvoltă cu brio în Rusia și țările din lumea a treia. S-a născut urmare a declanșării Primului Război Mondial, care-l confirmă și-l întărește. ...America este un lux pe care omenirea și l-a creat pe modelul natural al cererii și ofertei fără alte îngrădiri: religioase, sociale, politice, științifice. Europa, până la ultimul deceniu al secolului XX are încă o cale naturală de dezvoltare, după model american și în coexistența celor două sisteme, capitalist și socialist, după care iese din lumea naturalului și se înscrie pe o nouă cale, cea a idealismului uman, comunitar, utopic și el, chiar, a democrațiilor în contextul corectitudinii politice și a falselor revoluții. Sistemul comunist - țări conduse de partidul comunist (unic) - este cel ideal și nenatural, fiindcă conduce prin spirit și negociere socială, mascând naturalul necesar și autodeclarându-se al...ma-

selor, sufletul nației! Brâncuși spunea, insista, să ne întoarcem la natural, criticând modernismul. Brâncuși a fost antiamerican, deși America l-a făcut genial. Societatea umană nu este tot una cu naturalitatea, și nici cu natura din care a fost creată, fiindcă divinitatea care a creat omul după chipul și asemănarea sa i-a neglijat acestuia din urmă tocmai gândirea care este o formă superioară a naturii, care nu este nici pământ și nici cer sau ceruri. Este un cumul ca toate lucrurile din această lume de bine și rău. Secolul XX rupe lumea în două: o lume a conviețuirii între bine și rău, naturală, o lume a ludicului; și o lume nenaturală a civilizației tehnologice și științifice, care va cerceta cu rezultate catastrofale lumea microcosmosului...vai de noi! Sau, auzi!...schimbările climatice, totuna, precum virusul ucigaș sunt provocate de țeava de eșapament și furnalele fabricilor! Și, chiar, nu se spune nimic de schimbarea înceată a axei pământului, a treia mișcare de rotație, imperceptibilă aproape pentru sute de ani, inofensivă pentru o viață, cu atât mai puțin pentru moment!/? ...Arta înseamnă memorie și există - funcționează cu datele trecutului. Știința și tehnologia este tot memorie și funcționează cu datele viitorului. Dar să concluzionăm mai util și mai frumos pentru noi, în timpul războaielor beniamite și israelite, rasa a fost păstrată prin fecioarele, dar și femeile frumoase, răpite de la vecinii înfrânți. Iată cum sămânța raselor se mișcă și nu este influențată de tăierea împrejur, ci numai de spirit, cel prezent în religie și în arte. Principiul lui Lavoisier este unul foarte complex. Femeia rămâne piesa importantă din acest ansamblu motor al comunității care înseamnă viață! Iată, urmează „Rut”...

PARTEA A PATRA

TOSCHRIS: - « RUT ». Naomi, femeia pronie cerească. Când domneau Judecătorii a fost o foamete mare în țara lui Is-

rael. În astfel de vremuri oamenii plecau din țară către alte țări (na, neamuri - comunități, dacă considerați că țara e preamult spus). În Moab unde tehnologia era foarte dezvoltată, nu era foamete. Elimelec (*Dumnezeul meu e rege*) și soția sa Naomi (*Plăcută*) și fiii lor Mahlon și Chilion au plecat în Moab. Aici Elimenec moare și băieții săi se însoară cu fetele moabite, Orpa și Rut. Mor și cei doi băieți iar Naomi și cele două nurori se întorc în țara lui Iuda. Naomi le-a zis să se întoarcă înapoi în Moab că ea va rămâne stearpă, și nu va mai putea să nască băieți care să devină bărbații lor. Când bărbații mureau le luau locul frații în ordinea vârstei. Orpa s-a întors la mama ei, în Moab, iar Rut a rămas cu Naomi. Un prim gest de femeie supram. Naomi devine tată pentru Rut, căci dragostea de tată întărește pe când dragostea de mamă, slăbește! Iată, binele și răul de la Domnul vine, fericirea și amărăciunea, și, dacă ne gândim că Domnul e-n noi, chiar noi suntem cauza acestor stări.

*

TOSCHRIS: - Boaz, un bărbat din familia lui Elimelec era bogat - foarte bogat și el se afla pe ogor căci era vremea secerișului. Rut a venit pe ogorul său să culeagă spicele care rămăneau în urma secerătorilor. Boaz o vede și îi spune să rămână pe ogorul său, și, după ce află a cui este...ca noră a lui Naomi era rudă și cu el. Boaz îi spune să nu se mai ducă pe alt ogor, ci numai pe ale sale, să culeagă ce mai rămâne după seceriș. Rut era deosebit de harnică și până seara a adunat spicele rămase și le-a și bătut, obținând o „efă de orz”. Aceasta plus rămășițele ei de la prânz le-a dăruit, seara, Naomei. Rut este femeia generatoare de dragoste și de viață. Ea este asociată cu spicul plin de boabe... Este mai mult decât o „mirabila sămânță” cum ar spune Blaga. Organizarea comunității, atunci, pare perfectă. Este una urbană - și dictatorul României, Nicolae Ceaușescu, a vrut în ultima parte a vieții să organizeze satul românesc în acest fel - locuitorii cetății ieșeau și făceau agricultură intensivă,

împreună, în afara cetății (orașului). A vrut, dar nu a reușit, rezultând niște chiciuri urbane, precum era, până în anul o mie nouă sute optzeci și nouă, Băbeniul din Vâlcea. Legea avea grijă și de păsări și de rozătoare, precum și de ultimii sosiți neîncadrați în comunitate, care adunau ceea ce rămânea în urma secerătorilor. Doamne, de câte nu se poate vorbi despre acest episod biblic! Dar, parcă lipsește ceva. Vedem imediat cum îl împlinește Rut pe Boaz și, astfel, continuă flacăra creștinătății, care, nu trebuia să se stingă și, care, a fost pornită de la Abel...

*

TOSCHRIS: - Naomi! Soacră, și tată și mamă, cap de familie! Naomi o pregătește pe Rut pentru întâlnirea cu noul ei bărbat. Merge la Boaz, aranjată, seara, când se vântură orzul în arie, și după ce el mănâncă și bea, și doarme, să se culce în patul bărbatului la picioarele lui. ...În viață muncești, mănânci și bei, și procrezi. Esența vieții. Alimentarea și ungerea motorului zi de zi. Când eram mic am adăugat: *Te naști, te lupți și mori!*...am scris pe un crucifix din lemn de tei, după ce din lut făcusem un drac, care o îngrozise pe Babușca venită forțat din Basarabia anilor o mie nouă sute șaiszeci și cinci; încă nu știam ce înseamnă cu adevărat să trăiești, aveam paisprezece ani! Am scris asta pe crucifixul cioplit de mine ca spălare a unui păcat, făcându-l pe dracul... Femeia face primul pas în dragoste, așa este bine; fără încuviințarea ei, nu se poate face nimic. Atracția ei înseamnă totul. În niciun caz ea nu se dăruie bărbatului în timpul mâncării și băuturii. Bărbatul trebuie să fie lucid la împreunarea adevărată. Boaz s-a trezit la miezul nopții. „Cine ești tu?” „Eu sunt Rut, slujnica ta; întindeți poala hainei peste slujnica ta, căci ai drept de răscumpărare.” Domnul cu tine „fiică”! Măine „te voi răscumpăra eu” dacă nu se va găsi cineva mai tânăr să te răscumpere. O femeie, din toate timpurile, nu poate fi luată de nevestă, dacă bărbatul nu are două puteri: puterea de procreație și puterea de cumpărare (asigurare, garantare) zicem noi, de întreținere; cu alte cuvinte, dacă este fără

căpătâi! Și poporul în fața căruia Boaz și-a declarat nevasta, pe Rut, i-a răspuns: - Sămânța pe care ți-o va da El prin această tânără femeie, să-ți facă o casă asemenea casei lui Pereț, care s-a născut lui Iuda din Tamar!” Pereț a fost strămoșul lui Boaz. Iată, Rut este prorocită pe linia lui Israel ca dătătoare de viață. Ca Tamar care i l-a dat lui Iuda pe Pereț!... Sara, Rebeca, Rahela, Lea, Tamar, Rut...ce femei! Boaz a luat pe Rut și mai apoi „a intrat la ea”. Rut a născut un fiu, pe Obed; „Acesta a fost tatăl lui Isai, tatăl lui David”.

PARTEA A CINCIA

VOCEA DIN ADÂNCURI: - « CARTEA ÎNTÂI A LUI SAMUEL » Împăratul devine stăpânul poporului. Poporul a strigat spre cel ce era Judecător: - Samuele „pune un împărat peste noi să ne judece, cum au toate neamurile.”

TOSCHRIS: Desigur, ăștia nu știau ce înseamnă monarhia. Ascultă la mine Israele ce i-a spus Domnul lui Samuel despre împărăție: monarhul domnește peste oameni și el va da legi prin care vă va lua fiii să lupte în războaie, pentru el, cu trupurile lor să-i apere carul de luptă, când vrea să lupte; vă va lua pe voi și pe fiii și fiicele voastre să-i lucrați pământurile toate. Veți avea „căpetenii” puse de el, care să vă mâne de la spate, să vă păzească: una la o mie, una la cincizeci. Fetele mai ales vi le va lua să-i gătească. Desigur, pe cele mai frumoase le va lua cu ele să petreacă. Apoi cele mai bune pământuri vor fi ale lui, viile și măslinii la fel. Vor fi ale lui și slujitorilor săi. „Va lua zeciuială din rodul semințelor și viilor voastre și o va da famenilor și slujitorilor lui. Va lua pe robii și roabele voastre, cei mai buni boi și măgari ai voștri, și-i va întrebuința la lucrările lui. Va lua zeciuială din oile voastre, și voi înșivă veți

fi slugile lui.” Vai vouă, vă veți răscula împotriva lui, când nu mai veți suporta, dar nu mai aveți la cine să reclamați că ați înlocuit pe Domnul cu un împărat. Asta i-a zis Domnul robului Său, Samuel. Vă spun și eu, cu tot respectul, nu contează ce face regele sau împăratul, dacă poporului îi este puțin bine. Dacă îi este și mai bine, chiar îl va iubi și îl va venera. Și mai este ceva, poporului îi place să fie la fel cum sunt popoarele vecine, care trăiesc bine! Apariția judecătorilor a fost provocată de existența corupției și crimei în primele forme de organizare ale comunității. Așa se întâmplă când puterea este dată în mâinile celor care nu muncesc sau, nu cunosc realitatea, care nu au cultul muncii veritabile! Când munca există ca marfă, există producători, consumatori și hoți. Existența poporului ales făcea opoziție organizării statale cu împărat; de ce? pentru că poporul ales s-a născut fără loc, fără teritoriu, și abia după ce a cucerit Canaanul a simțit gustul stabilității, cetății - orașului, conducerii prin cetățeanul ales! Regalitatea bine înțeleasă este organizare sigură și trainică, chiar și în socialismului comunist din mileniul II, atunci când majoritatea popoarelor au ales orânduirea lui Lenin și Stalin. Mai ales a ultimului, care a descoperit înrobirea popoarelor prin interpuși săi...ideologii! În plus o altă mare inovație a sa, *coada de topor!* Stalin a făcut ce n-a făcut Napoleon Bonaparte: a stăpânit popoarele interzicându-le religia și oferindu-le ideologia bunăstării comune. Ciorba populară! Acum, oricât ne-am suci noi, omenirea a mers gradual spre progres și nu spre regres. Normal, doar până în anul două mii! Ne-am împăcat cu asta: ce este bine sau rău, ca apa trece... După două mii, vai de noi!

*

TOSCHRIS: - Saul, primul împărat. Semne și însemne. Poporul este mereu înșelat prin alegeri măsluite. Saul era un tânăr din Beniamin, „tânăr și frumos, mai frumos decât oricare din copiii lui Israel”. Era și înalt. Și Saul a plecat să caute măgăritele tatălui său, care se rătăciseră. Și ajunsese la Samuel, jude-

cătorul, care se pregătea să participe la o jertfă adusă Domnului. Cu o seară înainte Domnul i-a spus în vis: - Măine, la același ceas, va veni la tine Saul ca să-l ungi „căpetenie a poporului Meu, Israel.” Samuel a luat pe Saul și după ce au mâncat din jertfă au coborât acasă la Samuel, unde s-au suit pe acoperișul casei și au stat de vorbă. Aflăm că din jertfele aduse Domnului mânca și poporul, din cele care nu erau ardere de tot. Judecătorul, preotul, binecuvânta jertfa, „după care mâncau și cei invitați”. ...Există un semn, și însemn: căutarea măgărițelor; rostul hazardului controlat cu gândul! rostul gândului inteligent; rostul credinței, încrederii, rostul căutării lucrului curat, rostul căpeteniei față de cei mulți care trebuiau să fie umiliți. Aleșii ieșeau în popor călare pe măgărițe, lucru sfânt în contradicție cu calul care trăgea carul de luptă; cal și căruță semn al războiului... Și Isus fuge călare pe măgăriță! Mai notăm că spata, partea din jertfă, se cuvenea preotului. Casele aveau acoperiș drept, terase. Casa avea zidul în stradă, locul de conviețuire...semn până hăt târziu în mileniul trei (d.Ch.): casa cu ușa la trotuar, locuită de un fiu al lui Israel! Apoi Samuel a adunat poporul la Mițpa și l-a prezentat fiilor lui Israel, nu înainte de a proceda după tradiție: tragerea la sorți (deși Domnul alesese)! La sorți a ieșit așa cum a vrut Domnul...A ieșit seminția lui Beniamin. Dintre aceștia a ieșit la sorți Saul care „îi întrecea pe toți în înălțime, de la umăr în sus”. Măgărițele s-au găsit, pâinea și vinul au ajuns în mâna împăratului primit cu lăute, timpane, fluiere și cobze. Premoniție colosală pentru Apostolul Pavel, care din Saul a devenit Paul. Împăratul este alesul Domnului. Fiii lui Israel intră în rândul lumii, opțiune a poporului și nu a judecătorilor. Atunci, împăratul prefigura supraomul. Oamenii, poporul, aveau nevoie de un tătuc ca ei, dar cu calități unanim valabile și superioare. ...De la știință - tehnica ocultă - se așteptau armele ascunse, care să-l facă învingător în lupta deschisă cu dușmanul. Fiii lui Israel erau singurii care credeau în Domnul mai mult decât oricare dintre neamuri. Dar și Dom-

nul era singurul care dăruia protecție celor care îl ascultau. După acest model se construiește mai târziu doctrina comunistă care îl înlocuiește pe Domnul cu *Tovarășul* sau omul din vârful comunității. Supraomul. La fel ca religia, comunismul premergător și din timpul lui V. I. Lenin disprețuiește proprietatea privată; și, la fel ca în lumea puterii capitalului, în care religia are o a doua față care este banul, comunismul va fi religia mileniului III! cred, religios, Domnul fiind chiar acest supraom, nefiind exclus ca acesta să fie militar - războinic! Mileniul III va avea un pământ împărțit în mari feude conduse de supraoameni care se vor sluji eminentamente numai de virtuțile tehnologiei aferente momentului. Saul a zis: „Nimeni nu va fi omorât în ziua aceasta, căci astăzi Domnul a dat mântuire lui Israel”; în felul acesta Saul face diferența: separă crima războiului de fața Domnului. Este un prim pas către creștinism, când Domnul este același și pentru vii și pentru morți; și mai ales pentru morții din ambele tabere. Un prim semn cu mare însemn: măgărițele, pâinea și vinul, lucruri sfinte în lumea lui Israel, dar și în lumea lui Osiris din *Stela Nanai*...dar și adevărate arme, care făuresc pacea! Cu aceste arme Saul ajunge împărat.

*

TOSCHRIS: - Israel stăpâna muntele dar nu stăpâna tehnologia fierului. Lumea începe să se schimbe și Saul, bărbat de treizeci de ani, devine primul împărat și domnește doi ani. Deschizătorul de drumuri, fondatorul, nu are domnie lungă. Raportul de forțe între fiii lui Israel și filistenii era cam așa: Saul avea „trei mii de bărbați din Israel”, iar filistenii posedau „o mie de care și șase mii de călăreți; și poporul acesta era fără număr: ca nisipul de pe țărmul mării”! Fiii lui Israel au păcătuit în continuare împotriva Domnului. În plus meseriile liberale nu erau iubite de fiii lui Israel. Israel nu avea fierari. Filistenii îi împiedicase să învețe fierăria ca să nu aibă arme și i-a împiedicat să-și „facă săbii sau sulițe.” Când trebuiau să ascută plu-

gul, coasa și secera sau sapa, furca cu trei coarne și securea fiii lui Israel coborau la filistenii pentru aceste nevoi... Oamenii nepreocupați de tehnologie, la fel ca țărani față de arătura lor, fac copii mulți. Era timpul dominării prin cantitate, numărul mare de oameni, de luptători...care mai târziu a fost preluat și de comuniști, numai că aceștia, atemporalii față de vremea lor, au uitat de calitate. Pe vremea lui Saul, calitatea fiind condiție sinecvanon vieții, darurile naturii fiind puține, iar la greșeli oamenii, lucrătorii, plătind cu viața.

*

TOSCHRIS: - David și muzica sa terapeutică! Saul l-a plăcut mult pe David, atât de mult, încât l-a luat și l-a pus să-i poarte armele. „Și când duhul rău venea peste Saul, David lua harpa și cânta cu mâna lui; Saul răsufla atunci mai ușor, se simțea ușurat.” ...Iată, Samuel îl unge pe David împărat fără știrea lui Saul. Legea pământescă poate fi încălcată oricând, motiv pentru care Moise și Iosua au inventat „cetățile de scăpare”. David este și frumos, este și cântăreț la harpă, este și voinic și, așa, ajunge primul slujitor al împăratului Saul. Muzica instrumentală. Corzile vibrează, vibrează și aerul, și intră în rezonanță cu auzul, cu urechea, care trimite direct sunetul în sufletul omului. În auz și în ochi stă echilibrul omului. Și animalul domestic reacționează la muzică. Calul și câinele pot să danseze pe ritmul muzicii. ...Multiprofesionismul este o manifestare a caracterului multifuncțional al omului, din care rezultă că specializarea este specifică popoarelor obediente, recte cele din civilizația oceanului. Să nu râdem de provocarea românească a comunistului N. Ceaușescu care va imprima în societatea postbelică, autohtonă, până la anul de rușine 'optzeci și nouă, tipul de om *multilateral dezvoltat*. An de rușine, că, atunci, s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat. Și însemnul omului David mai are ceva de relatat: un talent nu apare niciodată singur!...artele se atrag. Artele interferează...

*

TOSCHRIS: - David și Goliat. David a dat jos platoșa, a luat toiagul de păstor și a luat din marginea râului câteva pietre, apoi, „cu praștia în mână, a înaintat împotriva filisteanului.” Goliat a strigat: „Ce! sunt câine, de vii la mine cu toiege?... Vi-no la mine, și-ți voi da carnea ta păsărilor cerului și fiarelor câmpului.” Iar David i-a replicat: „Tu vii împotriva mea cu sabie, cu sulită și cu pavăză; iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oștirilor, în Numele Dumnezeului oștirii lui Israel, pe care ai ocărât-o”. David, artist; și boxer în același timp, gura și jocul de picioare ajutându-l în lupta cu Goliat. O primă formă de rafinament și noțiune artistică, superioară: - Te voi bate fiindcă forța mea este însoțită de inteligență, formă artistică și suplețe. Praștia, o primă armă care acționează cu precizie de la distanță...așa cum și Ahile a fost omorât cu toată înzestrarea sa de război! în călcâi de o săgeată. Cu o praștie și cu o piatră, David a fost mai tare decât filisteanul; l-a trântit la pământ și l-a omorât, fără să aibă sabie în mână. Cred că fierul filistenilor avea suficient carbon și permitea călirea. Filistenii erau mai civilizați decât copiii lui Israel. Goliat face apel la curaj, demnitate și onoare, un adevărat cavaler, precum unul al lumii medievale europene. Vedem acum și un fapt economic și social din vremea lui David: scutirea de dări de plată - taxe și impozite - și fata împăratului dată de nevestă - erau cele mai importante cadouri - promisiuni - oferite eroilor, cavalerilor rătăcitori, față de mileniul trei (timpul meu de acum), când românii sunt momiți cu bani nemunșiți, europeni, sau, ca în basmele lor, cu jumătate de împărăție, cadou. Cât de aproape de lumea capitalului, societatea urbanului erau filistenii și cât de îndepărtați de realitate, needucați civic, suntem noi, astăzi! David un prim orator politic, cinstit, era doar păstor!...țăran - muncitor! Un prim act de democrație civică și libertate de cuvânt! un tribun, posibil apostol, care, însă, nu suportă sărăcia, lenea și lipsa de activitate. Vorbitorul, oratoria, nu costă bani și face parte din orice democrație. Cunoaștem și inteligența lui Saul. Pentru

apărarea drepturilor toți sunt datori chiar cu moartea. De când, se vede, că înjurătura cea mai plastică și jignitoare este legată de dumnezeul propriu (înjurăturile lui Goliat). David taie capul lui Goliat cu sabia acestuia și se întoarce la Saul impresionându-i pe toți. Permanent puterea lui Dumnezeu se demonstrează cu fapte și nu cu vorbe, care nu sunt bune la altceva decât la înșelarea inimii, înmuierea sau întărirea ei, depinde cui sunt adresate, dar tot înșelăciune se cheamă. Prin David, Michelangelo a vrut să dea o lecție de artă tuturor opozanților săi; odată, prin mărimea care este impresionantă și aproape de neconceput, atunci când se abate de la natură, și, a doua oară, vrând să demonstreze că dimensiunea - puterea - nu are nici o valoare fără inteligență. Michelangelo l-a sculptat pe David la această dimensiune vrând să răzbune eroismul puțin cunoscut la adevărata dimensiune...

*

TOSCHRIS: - Femeile aclamă pe învingători cu cântece și dansuri. După ce Saul a terminat de vorbit cu David după înfrângerea lui Goliat, „Ionatan s-a alipit de sufletul lui David, și Ionatan l-a iubit ca pe sufletul din el”. Michelangelo a cunoscut bine mărturisirea biblică!...se simte în tremurul și vibrația daltei pe pielea și vena de la mâna lui David. Toată lumea îl iubea pe David, dar ca Ionatan nu-l iubea nimeni. Acesta i-a dat lui David și hainele, și sabia, și arcul său; slujitorii lui Saul îl iubeau la fel. David a rămas în casa lui Saul. Când se întorceau după lupta cu Goliat femeile ieșiseră din ce-tățile lui Israel, „cântând și jucând, în sunetul timpanelor și lăutelor și scoțând strigăte de bucurie”: „Saul a bătut miile lui./ Iar David zecile lui de mii.” Din cauza acestui cântec, Saul a început să sufere și-a mers până acolo, încât a aruncat cu sulița spre David, în timp ce acesta cânta. Înnebunise de ură și invidie. Doamne, nu cumva acest gest precede răstignirea cu piroane? Nu. Să-l îmbuneze din nou, David a plecat cu oamenii săi și a omorât două sute de filistenii. Și Saul i-a dat fata, pe Mical, de soție.

Numele lui David ajunsese deosebit de vestit. Femeile aclamau pe David cu cântece și dansuri mai ceva decât a făcut-o Miriam pe vremea lui Moise, cu timpane și lăute. Pe artist nu poți să-l omori. Arta este de origine divină și împotriva ei nu poți decât aluneca mult mai jos decât te afli, să devii asasin. De aceea criticii literari și de artă au o menire ingrată și nu sunt decât niște maimuțoi valabili doar în campaniile electorale ale lor și ale altora, laudă să fie...

*

TOSCHRIS: - Regii și geambașii de cai caută să-i ucidă pe cei mai buni decât ei. Mical, fata lui Saul pe care David a primit-o de soție după lupta cu Goliat i-a spus soțului că Saul vrea să-i ia zilele!...și David a fugit la mentorul său, Samuel. Saul a plecat la Naiot cu gând rău pentru amândoi, dar Domnul a trimis duh bun peste ei. Și astfel s-a aruncat la pământ, începând să proorocească și el înaintea lui Samuel. A rămas vorba „Oare și Saul este între proroci?” Saul ar fi vrut să fie și împărat, și prooroc, dar lucrul acesta nu se putea întâmpla. Saul suferea că nu are puterea deplină! dictatura, în vremea aceea, nefiind posibilă; numai dictatura divinității era o realitate. De aceea comunismul a luat modelul religios pentru politica sa, eliminându-i din texte pe Domnul și pe prorocii. Totuși, să recunoaștem, un mare curaj din parte lor.

*

TOSCHRIS: - David, un ortoman la fel ca Moise, se află în fruntea răzvrătiților. La război nu se merge pentru diplome sau decorații. Ascunzându-se de Saul, David s-a salvat în „peștera Adulam”. Ajunsese un fugar căutat de împărat. „Toți cei ce se aflau în nevoie, care aveau datorii sau care erau nemulțumiți s-au strâns la el, și el a ajuns căpetenia lor”. Iată cine sunt revoluționarii! Împreună cu ei au venit și frații, și părinții, și rudele lui David. S-au strâns ca la patru sute de oameni. Și, iată, că, David cere sprijinul împăratului Moabului, la Mițpe. Mita electorală: Saul fiind împărat promite poporului pământ

și dregătorii în timp de război, știind că fără promisiuni soldații nu merg la luptă. Și totuși, dintotdeauna lumea vorbește de eroi și ei sunt pușcăriași trimiși în lina întâi sau răufăcători. Ha, ha, nu vedeți cum tinerii ucraineni, chiar și rușii de la Moscova fug de război? Dar, și mai grav, iată ce mi-a zis unul, deunăzi, care vinde în piață legume, fost maistru de mecanică fină la Hervil pe vremea comuniștilor; că el mai bine fuge din țară, decît să-l trimită pe front unul din cei care conduc acum, de douăzeci de ani! Ce-au făcut ăștia pentru mine, domnule inginer? mi-a spus el! David a venit la Nob, la Ahimelec, fiul lui Ahitub din Moab. Ahimelec i-a dat lui David provizii și sabia lui Goliat. Ce să vezi, după două milenii și jumătate Ștefan cel Mare avea să primească în dar, de la Papa Sixt al VI-lea, după bătălia de la Vaslui, o sabie fabricată la Toledo, în Spania; să mai spună cineva că Mateiaș Corvin, Vlad Țepeș și Ștefan cel Mare, nu se aveau ca frați!

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Saul i-a zis lui Ahimelec din Moab: „Pentru ce v-ați unit împotriva mea, tu și fiul lui Isai? Pentru ce i-ai dat pâine și o sabie?”

TOSCHRIS: - Oare există cineva care să stea alături de David?...i-a replicat Ahimelec.

*

TOSCHRIS: - David și Abigail. Toți s-au adunat și au plâns la moartea lui Samuel, la Rama. Apoi David s-a apropiat de Maon, unde trăia un om bogat cu trei mii de oi și o mie de capre pe care le ținea în Carmel. Nabal (*Nebun*) era numele lui și pe nevastă-sa, femeie deșteaptă și frumoasă, o chema Abigail. Nabal a refuzat să-i ajute, pe oamenii trimiși de David, cu merinde și apă. Abigail află și ia îndată „două sute de pâini, două burdufuri cu vin, cinci oi pregătite, cinci măsurii de grâu prăjit, o sută de turte de stafide și două sute de legături de smochine”, le-a pus în saci pe măgari și a plecat în întâmpina-rea lui David, fără să-și anunțe bărbatul. Aruncându-se la pământ, cu fața, i-a zis lui David: „Eu sunt de vină, domnul meu!” Nu vă puneți

mintea cu un om nebun, de ce să sufere și alții din cauza lui? Eu nu am fost de față când oamenii tăi au venit să ceară alimente... Iartă-mi îndrăzneala de a scăpa pe bărbatul meu! și de-ați dăruit din inimă ceea ce trebuia să-ți dăruiască el. Domnul din cer va vedea, va auzi, și-ți va face „o casă trainică”. În scurt timp Nabal a murit și David a luat de nevastă pe Abigail! Mai avea două neveste. Avea acum trei, și va rămâne cu două. Cât de mult are de câștigat un bărbat dacă are nevastă deșteaptă! și cât de prost a fost Nabal, împietrindu-i-se inima pentru realitatea din jurul său. Abigail știa că Cezarului trebuie să-i dai ce-i al Cezarului. Și, a doua oară David cruță pe Saul, de data aceasta nu-i ia un colț din haină, în somn, ci sulita și urciorul cu apă. Semn că și împărații sau ei mai ales, se îmbătau când se culcau, fiindcă aveau nevoie noaptea să bea apă...

*

TOSCHRIS: - Filistenii refuză alianța cu David, luptând împotriva lui Saul fără el și cei șase sute dintre apropiații săi. Nu poți trimite la luptă împotriva dușmanului, fost supuși de-ai săi. Doar nu suntem în o mie nouă sute patruzeci, d.Ch, când armata română a intrat în Basarabia să o elibereze în războiul ei sfânt, și, acolo, să lupte cu o armată formată și din frații românilor încorporați în armata sovietică în o mie nouă sute treizeci și nouă! La fel și în o mie nouă sute patruzeci și patru când va începe ofensiva armatei sovietice și va elibera Basarabia ca să rămână a rușior sovietizați. Este cel mai urât să angajezi frați să se ucidă între ei. Iată că filistenii erau mai civilizați decât sovieticii din Armata Roșie, dar și decât românii, când au fost cu două fețe, desigur, nu armata română condusă de Mareșal, care era deja arestat de rege. Vai de noi, mai ales când în Regat a intrat Regimentul Tudor Vladimirescu! Oare de ce și cu ajutorul cui, Stalin a pedepsit ostașii români și i-a făcut prizonieri de război după douăzeci și trei august o mie nouă sute patruzeci și patru?

*

TOSCHRIS: - Război sfânt dus de David. Cât filistenii au luptat împotriva lui Saul, Țiclagul căzu în mâinile amaleciților care atacaseră sudul teritoriului filistean inclusiv Țiclagul. Ei nu omorâseră pe nimeni, iată, mai civilizați decât Israel, dar luară ostatici femeile și copiii, și arseră tot (ca tătarii și turcii mai târziu). Atunci, nevoia de oameni și forță de muncă era mai mare decât nevoia de teritoriu! La fel a procedat mai târziu și Napoleon Bonaparte, și mai devreme de el, cezarii Romei. Omul și tehnologia erau mai importante. „Atunci David și poporul care era cu el au ridicat glasul și au plâns până n-au mai putut plânge”. David s-a rugat la Domnul: voi reuși eu oare să-mi salvez poporul?

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Intră în ei și-i vei învinge.

TOSCHRIS: - David a pornit după amaleciți și în cale i-a ieșit un egiptean. Iată hrana lui Israel în timpul lui David; ce a primit egipteanul de mâncare: pâine, apă, o legătură de smochine și două legături de stafide...El le-a mulțumit și le-a fost călăuză. Amaleciții o țineau tot în cheful, „bând și jucând de bucuria prăzii mari luate de la filistenii și țara lui Iuda. Două zile David a bătut la amaleciți până „n-a scăpat nici unul din ei, afară de patru sute de tineri, care au încălecat pe cămile și au fugit”. David a recuperat tot, inclusiv nevestele sale. A recuperat totul „de la mic la mare, toate oile și toți boii”. Toți ziceau: „Aceasta este prada lui David!” Războiul dus pentru recucerirea pământului, eliberarea fiilor, nevestelor și părinților, este un război sfânt. Iar pentru cei care l-au provocat este un mare păcat... Iată mâncarea timpului la poporul lui Israel: pâine, apă, smochine și stafide; ce lux! Saul se sinucide.

PARTEA A ȘASEA

VOCEA DIN ADÂNCURI: - « CARTEA A DOUA A LUI SAMUEL ». David scrie primul imn dedicat prieteniei. Acesta este imnul care-l consacără pe David poet! „Munți din Ghilboa!/
Nici rouă, nici ploaie să nu cadă pe voi!/
Să nu fie pe voi nici câmpii care să dea pârğă pentru darurile de mâncare!/
Căci acolo au fost aruncate scuturile vitejilor,/
Scutul lui Saul, ca și când n-ar fi fost uns cu untdelemn./ / De la sângele celor răniți,/
Arcul lui Ionatan nu dădea înapoi niciodată,/
Și sabia lui Saul nu se învârtea niciodată în vânt./
Saul și Ionatan, care s-au plăcut și s-au iubit în timpul vieții lor,/
N-au fost despărțiți nici la moarte,/
Erau mai ușori decât vulturii,/
Mai tari decât leii./
Fiice ale lui Israel! Plângeți pe Saul,/
Care vă îmbrăca în stacojiu și alte podoabe,/
Care vă puneă gâteli de aur pe hainele voastre!/
Cum au căzut vitejii în mijlocul luptei!/
Cum a murit Ionatan pe dealurile ta-le!/
Mă doare după tine, frate Ionatane!/
Tu erai plăcerea mea,/
Dragostea ta pentru mine era minunată:/
Mai presus de dragostea femeiască.”

TOSCHRIS: - După ce a vorbit cu Domnul, David cu cele două neveste s-a suit la Hebron. Aici a fost uns împărat „peste casa lui Iuda”, nu și peste întreg Israelul peste care uns a fost Abner, fiul lui Saul. Șapte ani și șase luni a fost David împărat peste casa lui Iuda. La Hebron David a avut șase copii.

*

TOSCHRIS: - David este uns peste tot Israelul. „Și au uns pe David împărat peste Israel.” La Hebron șapte ani și șase luni, și la Ierusalim, treizeci și doi de ani și șase luni. Patruzeci în total peste Iuda și Israel! Când David a mers împotriva Ierusalimului iebusiții de aici i-au zis: „Să nu intri aici, căci și orbii și ologii ți se vor împotrivi!” De aici și zicala: „Orbul și schiopul să nu intre în Casa Domnului.” Cetatea în care s-a așezat David s-a numit „cetatea lui David”. A repa-

rat cetatea, i-a adus îmbunătățiri - întărituri; Lumina lui David se răspândea deasupra Israelului precum cea de sub cerul fără nori. Domnul veghea asupra țării stăpânite de David! Împăratul era ales. Două condiții i se cereau: să fie viteaz și să fie unsul lui Dumnezeu. Tinerii alegeau după vitejie, bătrânii ungeau după cuvântul Domnului. Iată, tinerii și bătrânii împreună, fiecare cu rostul său. Stat bine întemeiat, nu ca statul nostru după anul două mii doisprezece (d.Ch), când tinerii...

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Din ciobănaș la oi, împărat! „Te-am luat de la pășune, de la oi, ca să fii căpetenie peste poporul Meu, peste Israel; am fost cu tine pretutindeni pe unde ai mers, am nimicuit pe toți vrăjmașii tăi dinaintea ta și ți-am făcut numele mare ca numele celor mari de pe pământ.” Când ți se va împlini sorocul, și nu vei mai fii, când vei sta întins în somnul de veci lângă părinți voi pune urmaș, împărat, os din osul tău, iar el va zidi casa numelui Meu pe veci...

TOSCHRIS: - Din cioban, împărat! Iată un adevăr creștin: și *cel din urmă va fi cel dintâi!*...un principiu pe care americanii l-au adoptat în Statele Unite și au dezvoltat noua democrație a lumii. America statelor unite a fost constituită, construită, după principiile lui Israel. ...Iată că de trei mii de ani în înălțarea omului în societate faptele sale contează și nu numele sau studiile pe care le are; desigur, la popoarele deștepte, care iubesc munca, familia și strada! Aviz celor care se ridică continuu după anul două mii pe baza titlurilor false. Nu doctoratele sunt de vină, ci aceia care au făcut legea în care munca de calitate și de valoare să nu mai aibă nici o importanță! Aud că în două mii douăzeci și trei pensiile se vor calcula ținând cont și de doctorate. Nu pot să cred, dar așa apare ministrul muncii și spune pe posturile de televiziune de știri! Eu le-am cerut nu știu de câte ori să țină

cont mai ales de invenții și inovații, și de cei mai buni cinci ani cum era odată, în anii șaptezeci, când nu erau diferențe mari de dezvoltare între Est și Vest! Da, în aceeași Europă. David îi spune Stăpâne Adonai!...Domnului. Deci omul este înstăpânit de spiritul lui Dumnezeu, care este chiar viu prin el însuși. ... Adonai, Iahve, Elohim, nu cumva se prefigurează chiar o sfântă Treime, materializată și în momentul în care Christos s-a schimbat la față fiind secondat de Moise și Ilie? O sfântă treime antică, căci noi, creștinii am adoptat-o pe cea a Tatălui, Fiului și Duhului, sau mai aproape de secolul nostru, XXI, Sfânta Familie: Tatăl, Fiul și Mama. Hai să zicem și despre cea amintită mai înainte: fabrica, familia și strada, care este cea mai adevărată. ...Cât de reală este știința creștinului ortodox care invocă la maximum prezența Maicii Domnului cu Fiul, cea mai grozavă și sacră, și omenească, stare spirituală a omului. Mama și copilul! produsul dragostei, iubirii de aproapele! Tatăl, stăpânitorul de suflet; tatăl și mama, și fiul sau fiica, sunt peste tot răspândiți în natura noastră omenească și neomenească ținând lucrurile împreună să nu se risipească! În fond și la urma urmei, oamenii nu sunt mușuroi de furnici...

*

TOSCHRIS: - Punând la conducere pe cei mai buni, David avea timp de poezie și cântat, de muzică. „David a împărțit peste Israel și făcea judecată și dreptate la tot poporul lui. Ioab, fiul Țeruiei, era mai mare peste oștire; Iosafat, fiul lui Ahilud, era mai mare peste scriitori; Țadoc, fiul lui Ahitub, și Ahimelec, fiul lui Abiatar, erau preoți; Seraia era logofăt (secretar); Benaia, fiul lui Iehoiada, era căpetenia cheretiților și a peletiiților; și fiii lui David erau mari dregători.” Iată o împărăție construită atunci, și care este modelul împărăției țariste și, mai apoi, sovietice: stânga și dreapta împăratului erau ocupate de capul oștirii și capul scriitorimii. Armata și Academia, modelul conducătorului sovietic: la moartea lui Brejnev, imediat, după

înhumare, la tribună au urcat, pentru salutul poporului în lacrimi, Andropov; în stânga sa stând mareșalul apărării și în dreapta, președintele Academiei. ...Apoi, neamurile - rudele erau ocupantele dregătoriilor, de unde curgea laptele și mierea. Decorativ, mai exista și un logofăt, puterea democratică a divanului și parlamentului dinaintea statului modern. Și când te gândești că niște nărozi la cap, care-și zic ziarști profesioniști, încalcă legea și nu le acordă drepturile de pensie suplimentară membrilor familiei mele care conduc și creează alături de mine publicațiile Intol Press-ului!...

*

TOSCHRIS: - David și Batșeba, o dragoste adevărată. Toți erau plecați la război să „pustiască țara lui Amon și să împresoare Raba”. David era în Ierusalim și într-o seară pe când se plimba pe acoperiș „a zărit de acolo o femeie care se scâldea și care era foarte frumoasă la chip”. „David a adus-o și s-a culcat cu ea. Femeia a rămas însărcinată și a trimis vorbă lui David.” Și David comite o crimă cu premeditate trimițându-l la moarte pe Urie, hetitul, bărbatul Batșebeii, căci așa o chema, care era nevasta acestuia plecat la război. După perioada doliului David a luat-o în familia sa pe Batșeba care i-a născut un fiu. Dar „fapta lui David n-a plăcut Domnului”. David se pricepea la înscenări... A vrut să-i însceneze lui Urie nașterea fiului său, dar nu a reușit. Urie a refuzat să se culce cu ea fiind războinic și nepermițându-și luxul ca în timp ce Chivotul stătea în cort, pe câmpul de luptă, iar tovarășii lui la fel, el să se desfete în patul cald și plin de fericire al frumoasei sale soții. Iubirea pentru unii este fericire, pentru alții tristețe - durere. Copilul născut de Batșeba, infidela, și făcut cu David, moare! ...„David a mângâiat pe nevasta sa, Batșeba, și a intrat la ea, și s-a culcat cu ea. Soția, de această dată, i-a născut un fiu, pe care l-a numit Solomon și care a fost iubit de Domnul”. Iată marea forță a interiorului! și lipsei regretului, nociv. Timpul trecut, și fapta, este imposibil de întors. Urie este omul aceluși timp cu o mare

noblețe sufletească. ...Dar să fim mai veseli, coroana care era pe capul împăratului cetății Raba avea un talant – treizeci și șase de kg - și David, omul cu praștia, și-a pus-o în cap cu ajutorul a doi inși, după cucerirea Rabei. Scenele de ferocitate, de război, cruzimea ostașilor, chiar ale unui rege poet sunt ieșite din comun, și asta numai ca să provoace poporului înfrânt o teamă fără margini...

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - „Trebuie negreșit să murim și vom fi ca niște ape vărsate pe pământ, care nu se mai adună. Dumnezeu nu ia viața, ci dorește ca fugarul să nu rămână izgonit dinaintea Lui.”

TOSCHRIS: - Ioab i-a povestit împăratului ce a spus Absalom, și David, când Absalom s-a întors, și-a sărutat fiul... O ho ho, când viața se stinge, se stinge și Domnul. Este cea mai avansată idee de relativism, acum trei mii de ani de la mileniul III d.Ch., înapoi. Viața privită prin prisma particularului, reperului, care te fixează în univers, viața privită prin tine însuși. Se explică iertarea păcatelor la întoarcerea feței muritorului către Domnul, așa cum s-a întâmplat cu răufăcătorul din dreapta Mântuitorului pe cruce. După optzeci de ani, omul este o epavă, trebuie să se reculegă, să fie demult la pensie, să nu mănânce pâinea celui tânăr. Așa îi zice Barzilai, prea bătrân, lui David care voia să-l ia cu el în Ierusalim: „Pot eu să mai deosebesc între bine și rău? Poate slujitorul tău să mai aibă vreun gust pentru ce mănâncă și bea? Pot eu să mai aud glasul cântăreților și cântărețelor?” ...Vedeți, coronavirusul din mileniul trei, exista și în mileniul I (î.Ch.)...

PARTEA A ȘAPTEA

TOSCHRIS: - « CARTEA ÎNTÂI A ÎMPĂRAȚILOR ». Solomon, împărat. David nu se mai putea încălzi oricâte haine

puneau slujitorii pe el. Și atunci „s-a căutat pentru domnul, împăratul, o fată fecioară; ea să stea înaintea împăratului, să-l îngrijească și să se culce la sânul său; și domnul, împăratul, se va încălzi.” Au găsit-o pe Abișag, o sunamită, frumoasă și tânără și i-au adus-o lui David. Ea i-a slujit împăratului, dar acesta nu s-a culcat cu ea. Și David l-a numit în ultima clipă pe fiul său, Solomon, împărat peste Israel - aproape două milioane de bărbați între douăzeci și cinci și cincizeci de ani.

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Umanismul înseamnă să fii om și în gânduri bune și în fapte, la fel. David i-a spus lui Solomon: „Eu plec pe calea pe care merge toată lumea. Întărește-te și fii om! Păzește poruncile Domnului Dumnezeului tău”

TOSCHRIS: - Umanismul începe să se manifeste încă din timpul lui David. Domnul sălășluiește în fiecare om! Adevărată și necesară dedublare de eul propriu este când trăiești împreună cu ceilalți. Domnul se înscrie în legea dreptului universal e în om și este pentru oameni! Adevărul este lege, nu și suficient dacă comunitatea în care viețuești este prima care nu respectă această lege universală.

*

TOSCHRIS: - Dă-mi Doamne o inimă pricepută să deosebesc binele de rău. Solomon a luat de soție pe fata Faraonului din Egipt „și a adus-o în cetatea lui David, până și-a isprăvit de zidit casa lui, casa Domnului și zidul dimprejurul Ierusalimului.” ...Cine vrea să se înalțe, trebuie mai întâi să nu dorească coborârea nimănui din jurul său. Nu-ți dori *să moară capra vecinului* și să trăiască a ta. *Nu săpa groapa altuia*. În atare condiții, Solomon se dovedește a fi un prim mare înțelept al lumii, împărat, și care dorește mai întâi prosperitatea comunității și mai apoi prosperitatea sa.

*

TOSCHRIS: - Marile investiții se fac în cooperare. Hiram, împăratul Tirului fusese foarte apropiat de David. El s-a pus la

dispoziția lui Solomon când a auzit că acesta va construi o casă pentru Domnul. Solomon va lua lemnul de cedru de la Hiram. Dacă acesta nu are destui oameni, el, Solomon, îi va trimite și oameni care să lucreze cu sidonienii. Pe oamenii lui Hiram îi va plăti tot Solomon cu cât îi va cere acesta. Un troc ideal din care toți au ieșit câștigați și în care lemnul de cedru a fost pus la adevărata lui valoare știindu-se și astăzi că dacă este bine conservat este cel mai rezistent material și cel mai nobil! Solomon a luat din Liban lemn de cedru și lemn de chiparos cât a dorit; și i-a dat lui Hiram, pe an: „douăzeci de mii de cori (un cor=240 de litri) de grâu pentru hrana casei lui și douăzeci de cori de unt-delemn curat”. Solomon a trimis în Liban oameni de corvoadă, treizeci de mii, „câte zece mii pe lună, cu schimbul; o lună erau în Liban, și două luni erau acasă.” Solomon „mai avea șaptezeci de mii de oameni care purtau poverile și optzeci de mii care tăiau pietrele în munți, afară de căpeteniile, în număr de trei mii trei sute, puse peste lucrări și însărcinate cu privegherea lucrătorilor.” Toți aceștia lucrau pentru „zidirea Casei.” Precum Iosif în Egipt, Solomon era un constructor și un gospodar desăvârșit. După patru ani de domnie și după patru sute optzeci de ani de la ieșirea din Egipt, Solomon a construit Casa Domnului, Templul! La trei mii nouăzeci și nouă ani de la Adam (480+2619). Mai puțin lungimea și lățimea (31.2m și 10.4m) Casa Domnului părea o Arcă mai scurtă și puțin mai îngustă. „Pridvorul dinaintea Templului casei avea o lungime de douăzeci de coți, în lățimea casei, și zece coți lărgime în fața casei.”

*

TOSCHRIS: - O primă definiție a lungimii cercului. Solomon „a făcut marea turnată din aramă. Avea zece coți de la o margine până la cealaltă, era rotundă de tot, înaltă de cinci coți, și de jur împrejur se putea măsura cu un fir de treizeci de coți.” Rezultă $30 = \pi \cdot 10$, sau $\pi = 3$ cu o eroare de 0.139 față de

descoperitorul egiptean din anul două mii cinci sute (î.Ch.) și față de Arhimede mai înainte cu șapte sute de ani.

*

TOSCHRIS: - Esența esențelor: gândul, fapta, Domnul! Am auzit că Solomon a adus jertfă de mulțumire Domnului „douăzeci și două de mii de boi și o sută douăzeci de mii de oi”. Nu este prea mult pentru un suflet, chiar dacă este al Domnului? Altarul de aramă din casa Domnului fiind prea mic, „a sfințit mijlocul curții, care este înaintea Casei Domnului;” Dumnezeu există în inima omului, în tot corpul, și în inima și în tot corpul animalului domestic. Toate bolile omului sunt și bolile acestui animal, tratându-se cu aceleași medicamente.

Gândul conduce mâna. Rezultă gândul bun este tot una cu fapta bună. Sarea pământului, locul natal și biserica sufletului. Rugăciunea lui Solomon este o pecete uluitoare și nemaiîntâlnită care atestă filosofia și seriozitatea legământului lui Israel care alinază esențialitatea: Gândul - Fapta - Dumnezeu. Acest trinom face din om natură superioară. O lege face această relație, care nu poate fi nici încălcată, nici respectată - răul fiind mereu alături de bine, chiar și mai mult, ci doar asumată, și care ține doar de interiorul fiecăruia. Așa se conservă și crește producția!...prin consum. Patruzeci și patru de mii de animale, boi și vaci, sacrificate în jertfa de mulțumire, se înțelege, într-o zi. Este clar că avem iarăși dovada prezenței continue a simbolului în scrierea biblică, fiind imposibil la un singur altar, tăierea și arderea, și împărțeala, a patruzeci și patru de mii de animale! Dar jertfa de mulțumire făcută de Solomon trebuia să sature un întreg popor!...așa că nici nu este foarte mult.

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Acesta, da troc! „Dar dacă vă veți abate de la Mine, voi și fiii voștri, dacă nu veți păzi poruncile Mele și legile Mele pe care vi le-am dat și dacă vă veți duce să slujiți altor dumnezei și să vă închinați înaintea lor, voi nimici pe Israel din țara pe care i-am dat-o, voi lepăda de la

Mine Casa pe care am sfințit-o Numelui Meu, și Israel va ajunge de răs și de pomină.”

TOSCHRIS: - Construcția casei Domnului și casei împăratului a durat douăzeci de ani! Solomon l-a mulțumit pe Hiram dându-i douăzeci de cetăți în țara Galileii. Damnarea popoului lui Israel, permanenta creștere și descreștere relaționată cu celelalte popoare. Liderii hotărăsc soarta popoarelor. Ne place, nu ne place, liderii hotărăsc asupra păcii mondiale. Cetatea, comunitatea, piesă de schimb mai bună decât banul, căci banului îi scade permanent valoarea, în timp ce populația, productivitatea muncii, crește mereu. Deci URSS a luat teritoriul Basarabiei, ia zis R.S.S.Moldovenească, și Regatul României a luat populația. Schimb nemaîntâlnit...În anul o mie nouă sute patruzeci și patru. I-a luat și Bucovina de nord. Și Basarabia istorică!...De ce URSS nu a gândit că mai bine să ai vecin un regat decât un stat ca Ucraina, fără trecut și fără perspectivă.

*

TOSCHRIS: - Regina de Saba și regele Solomon. Auzind de faima lui Solomon, Regina de Saba a vrut să-l cunoască, a dorit să-i pună întrebări, a vrut să se convingă că nimic din ce a auzit despre el nu este vorbă deșartă. A sosit la Solomon plină de bogății aduse ca daruri, dar cel mai mult i-a dăruit „aur și pietre scumpe. Regina a fost impresionată de arta în construcții, de „bucatele de la masa lui”, de nivelul de trai al slujitorilor împăratului, de eleganța și îmbrăcămintea slujitorilor, de „paharnicii lui, și arderile de tot pe care le aducea în Casa Domnului.” Darul în aur a fost de o sută douăzeci de talanți plus pietre scumpe. În fiecare an la Solomon ajungeau șase sute șaizeci și șase (666!) de talanți de aur, în afara aurului pe care îl primea „de la negustorii cei mari și din negoțul cu mărfuri, de la toți împărații Arabiei și de la dregătorii țării.” Să tot fi împărat precum Solomon! Un stat organizat perfect. Toți o duceau bine - un ideal pentru orice comunitate. Toată vesela lui Solomon era din aur, în timpul său, argintul neavând valoare.

Acest aur era aurul personal al său, deoarece Solomon era proprietarul corăbiilor din Tars, alături de cele ale lui Hiram. Și când te gândești că Traian Bănescu a vândut pe nimic flota țării...ce prostie a politicienilor, lui opozanți! ...Împăratul Solomon câștiga și din vizitele curioșilor care veneau să-l cunoască, toți, aducându-i și daruri. Atunci s-a născut, practic, industria turismului. Baza turismului este cultura, natura și personalitățile locale. Solomon „avea o mie patru sute de care și douăsprezece mii de călăreți, pe care i-a pus în cetățile unde își ținea carele și la Ierusalim, lângă împărat.” Solomon a fost și ecologist, alături de dragostea de animale având o dragoste specială pentru plantații (o replică reușită, în prezent, a lui Solomon, la Arhiepiscopia Râmnicului fiind ÎPS Varsanufie). A plantat în Ierusalim tot „atâția cedrii cât smochinii din Egipt”. Civilizația unui neam: credința, filosofia, locuința - arhitectura, strada, alimentația, serviciile - politicile, moda... Civilizația dădea dimensiunea supunerii și asigurarea puterii celui care conducea, avea puterea. Darurile asigurau dimensiunea prieteniei, alianței, păcii...Încă din timpul lui Solomon exista moda închirierii navelor maritime și comerțul lor sub pavilioane străine, contând doar taxele, impozitele și lupta pentru dominație în toate domeniile. Comerțul, din totdeauna a fost rege...O lume a colaborării și dezvoltării. Observăm, germeii civilizației oceanului bazată în primul rând pe transportul pe mare, comerț, și construcția de cetăți și unelte prelucrătoare, în mod sigur și de armament. Ne aflăm cu trei mii de ani înainte de adevăratele acte de import export. Solomon cumpăra de la cine știa să facă arme și avea cai, care de luptă și cai. Cumpăra pentru el și pentru alții, din împrejurul său, și care aveau drum spre vânzător prin teritoriul său. Echilibru total ce se menține și în ziua de astăzi, un produs tehnologic greu, costând, desigur în argint (siclu, 12g), un car de luptă = 7.2 kg Ag și un cal = 1.8 kg de argint. Rezultă: produsul fabricat era de patru ori mai scump decât animalul care îl pune în mișcare. Reginei de

Saba i se poate aplica dictonul *vini vedi vici!* A câștigat, prin această vizită, mai mult decât ar fi învățat în orice mare universitate, ca și noi, cei de astăzi...În țările superavansate cunoașterea Vechiului Testament poate ține loc de orice diplomă de licență...

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Solomon, un împărat tarat de iubire. Roboam, fiul său, rege. În iubire, în afara fetei lui Faraon, Solomon a fost „târât” de femei „moabite, amonite, edomite, sidoniene, hetite” pe care Domnul le interzisesese relațiilor cu bărbații lui Israel. A avut soții „șapte sute de crăieșe împărătești și trei sute de țiitoare”; și când a ajuns bătrân „inima nu i-a fost în totul a Domnului Dumnezeuului său, cum fusese inima tatălui său, David.” I-a mai spus Domnul: - După ce nu vei mai fi „voi rupe împărăția de la tine și o voi da slujitorului tău”; și voi lăsa, doar o parte din ea, fiului tău și asta numai din respect pentru tatăl tău și robul meu...David! Îi voi lăsa Ierusalimul, „pe care l-am ales” dintr-un început să fie al casei lui Iuda.

TOSCHRIS: - Ieroboam, „slujitorul lui Solomon”, fiul lui Nebat, era un bărbat puternic și cunoscut, din Efraim, și el primi de la împărat dregătoria privigherii peste slugile „din casa lui Iosif”. Solomon a prins ură pe Ieroboam fiindcă auzise cuvântul Domnului care, prin prorocul Ahia, din Șilo, aflase că Domnul îi dădea împărăția peste Israel lui Ieroboam. Și acesta a fugit în Egipt, unde a locuit până la trecerea în eternitate a lui Solomon. Solomon a fost împărat patruzeci de ani. După el a urmat fiul său Roboam. După Solomon, zece seminții erau ale lui Ieroboam, alta era la răsărit de Iordan, a lui Ruben; și alta, a lui Iuda, era a lui Roboam.

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Roboam! „Dacă vei îndatora astăzi pe poporul acesta, dacă le faci ce cer și dacă le vei răspunde cu vorbe binevoitoare, îți vor sluji pe vecie.” Dar s-a

întâmpat ceea ce nu credea nimeni durând patru sute de ani: tinerii intră pe scena istoriei și Israel părăsește pe vecie Casa lui David.

TOSCHRIS: - Iată condiția unei domnii, pe vecie! Numai că Roboam adună tinerii și se sfătuiește cu ei. El, la rândul său fiind tânăr. Acesta a fost primul pas greșit făcut de un conducător în această istorie a omenirii: încredințarea unor tineri a actului de conducere a comunității, care conține copii, tineri, adulți și bătrâni. *Găina bătrână face zeama bună*, dar numai atât!...și-ar fi zis tinerii, dând experiența de-o parte și privind îndeosebi prezentul, clipa momentană. Scopul acestor guvernanți care ne conduc în secolul XXI, nu este altul decât să ne extermine, pe noi, cei născuți între o mie nouă sute patruzeci și 'șaizeci, care am supt la sânul interbelic sau imediat, postbelic. I-a spus Roboam poporului: „Tatăl meu v-a îngreuiat jugul, dar eu vi-l voi face și mai greu; tatăl meu v-a bătut cu bice, dar eu vă voi bate cu scorpioni.” ...Când Adoram, cel responsabil cu birurile, a mers către popor, acesta l-a ucis cu pietre!...da, poporul care l-a aclamat la început. Poporul n-a mai plătit birurile, sărăcind visteria. Simțind că se pregătește o revoltă generală împăratul a fugit din Ierusalim. „Astfel s-a dezlipit Israel de casa lui David până în ziua de azi”. Ieroboam se întoarce din Egipt și poporul îl pune împărat peste tot Israelul. Iată de când se manifestă în lume...democrația populară!

*

TOSCHRIS: - Ahab și Izabela. Măcel a urmat în timpul și după domniile lui Roboam și Ieroboam. „Ahab, fiul lui Omri, a început să domnească peste Israel în al treizeci și optulea an al lui Asa, împăratul lui Iuda.” Ahab a fost rege douăzeci și doi de ani și a condus Israelul din Samaria. Ahab nu a ascultat nici o clipă de Domnul, fiind din acest punct de vedere cel mai necredincios domnitor, campion absolut în neascultare. A luat de nevastă pe Izabela, fata împăratului sidonienilor.

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Proorocul Ilie produce minunea învierii. Ilie îi spune lui Ahab: „Viu este Domnul Dumnezeu al cărui slujitor sunt, că în anii aceștia nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât după cuvântul meu.” Și Domnul îl sfătuiește pe Ilie să se ascundă în pustiu la marginea unui pârâu unde va fi hrănit de corbi...corbii utili, nu numai ca sanitari. Când apa pârâului a secat, Domnul i-a spus să plece în Sidon, la Sarepta, unde era o văduvă care avea să-l hrănească.

TOSCHRIS: - „Și multă vreme a avut ce să mănânce, ea și familia ei, desigur, și Ilie. După aceea, fiul femeii s-a îmbolnăvit. Și boala lui a fost atât de cumplită, încât n-a mai rămas suflare în el.”...Posibil, Covid nouăsprezece!? Și atunci Domnul a produs minunea prin Ilie. Acesta s-a „întins de trei ori peste copil” și a rugat pe Domnul să vină la văduvă în casă, la copilul ei și să-i aducă înapoi sufletul, să-i bată inima din nou. Și Domnul a venit și copilul a înviat. ...Iată simbioza între sfânt și corb, și unul și altul spălând pământul curat și natural al divinității. Corbul va deveni simbolul sănătății comunității. De aici înainte minunea va fi dovada sfințeniei!

*

TOSCHRIS: - Ilie înjunghe patru sute cicizeci! de proroci ai lui Baal. Domnul a trimis pe Ilie să negocieze cu Ahab credința în El și i-a dat puterea aducerii ploii pe pământ. Era criză de alimente în Samaria și a fost chemat Obadia, „mai marele casei lui”. Obadia ascunsese proorocii Domnului, atunci când Izabela l-a pus pe Ahab să omoare toți proorocii Domnului. Și Ilie i-a zis lui Ahab să adune la muntele Carmel pe cei patru sute cincizeci de proroci ai lui Baal și pe „cei patru sute de proroci ai Astartei, care mănâncă la masa Izabelei.” Și acum Domnul să facă dreptate. Să de-a foc rugului lui Ilie și Ball să dea foc rugului lui Ahab. Acela să fie adevăratul Dumnezeu” care va da foc rugului său!

...Și proorocii lui Ahab strigau din ce în ce mai tare, dar nu-auzea nimeni! Strigau și după obicei se tăiau la nivelul pielii

„cu săbiile și cu sulițele, până ce a curs sânge pe ei”. Plaga lumii de astăzi și dintotdeauna a fost habotnicia... De atâta strigături păreau ieșiți din minți. Atunci miracolul s-a produs, când Ilie a strigat către popor să se apropie și el s-a apropiat. Rugul tău era înălțat pe douăsprezece pietre, după numărul semințiilor lui Iacov și ai pus bucățile de carne deasupra. A făcut un canal în jurul rugului și a pus poporul ca din patru părți să arunce peste altar de trei ori cu apă din „patru vedre”. Apa s-a scurs în canal. „Atunci a căzut foc de la Domnul și a mistuit arderea de tot, lemnele, pietrele și pământul, și a supt și apa care era în șanț”. Iată, prima descriere a fenomenului că focul se naște din apă, că oxigenul din apă întreține arderea! Apoi Ilie i-a înjunghiat pe toți, patru sute cincizeci! de proroci. Și a venit o ploaie, potop! Ahab a pornit carul său către Izreel iar în fața lui alerga Ilie. O scenă panoramică cu starul prooroc în frunte.

PARTEA A OPTA

TOSCHRIS: - « CARTEA A DOUA A ÎMPĂRAȚILOR »
Împărații lui Iuda. La doisprezece ani, copil fiind, Manase este ales împărat. El a domnit cincizeci și cinci de ani la Ierusalim. „El a zidit din nou înălțimile pe care le dărâmasese tatăl său, Ezechia, a ridicat altare lui Baal, a făcut un idol al Astartei, cum făcuse Ahab, împăratul lui Israel. Dar, iată, Manase a avut o domnie foarte lungă. Amon avea douăzeci și doi de ani și a domnit, ca și tatăl său - rău pentru Domnul, doi ani la Ierusalim. Iosia avea opt ani când a ajuns împărat și a domnit treizeci și unu de ani. Ioahaz avea douăzeci și trei de ani și a domnit trei luni la Ierusalim!

*

TOSCHRIS: - Prima deportare în Babilon, sunt luați în robie zece mii. Douăzeci și cinci de ani avea Ioiachim când a primit coroana de împărat și el conducea cu mama sa Zebuda. Ca și predecesorii săi a făcut ceea ce este mai rău în fața Domnului. El a condus în Ierusalim unsprezece ani. Când a venit Nebucadnețar, împăratul Babilonului, Ioiachim s-a supus acestuia trei ani, după care s-a răsculat. Împotriva sa vin armate de caldeeni, de sirieni, moabiți și amoniți și îl răpun. Îi urmează Ioiachin, de optisprezece ani și care domnește trei luni cu mama sa Nehușta. Și el a făcut în fața Domnului ce este mai rău. Domnul îi dă pe mâna lui Nabucadențar, împăratul Babilonului în al optulea an al domniei acestuia. Împăratul Babilonului a luat pe lângă ostatici „toate vistieriile Casei Domnului și vistieriile casei împăratului”; a distrus Templul și „a dus în robie tot Ierusalimul, toate căpeteniile și toți oamenii viteji, în număr de zece mii, cu toți teslarii și fierarii: n-a mai rămas decât poporul sărac al țării.” Într-o prădăciune doar săracii rămân pe loc, restul sunt luați robi. Bogații știu să facă bani și orice popor de războinici are nevoie de oameni bogați! ...A strămutat pe Ioiachin în Babilon; „și a dus robi din Ierusalim la Babilon, pe mama împăratului, pe soțiile împăratului și pe famenii lui...pe toți războinicii, în număr de șapte mii, și pe teslari și fierari, în număr de o mie, toți numai oameni viteji și buni pentru război.” Zedechia a fost pus împărat la Ierusalim în locul lui Ioiachin. „Zedechia avea douăzeci și unu de ani când a ajuns împărat și a domnit unsprezece ani la Ierusalim” pe mama sa o cheama „Hamutal, fata lui Ieremia, din Libna”...„El a făcut ce este rău înaintea Domnului, întocmai cum făcuse Ioiachin”. Zedechia se ridică împotriva împăratului Babilonului.

*

TOSCHRIS: - Zedechia și iar Ioiachin. Babilonul trimite războinicii asupra Ierusalimului în „anul al nouălea al domniei lui Zedechia, în a zecea zi a lunii a zecea”. A asediat Ierusalimul

„până la al unsprezecelea an al împăratului Zedechia”. Zedechia și ai lui scapă din asediu, dar este prins în câmpiile Ierihonului. „Fiii lui Zedechia au fost înjunghiați în fața lui; apoi lui Zedechia i-au scos ochii, l-au legat cu lanțuri de aramă și l-au dus la Babilon”. Iată, lanțuri de aramă! A urmat (anul al nouăsprezecelea al lui Nabucadnețar) distrugerea Ierusalimului și inclusiv „stâlpii de aramă din Casa Domnului, temeliiile, marea de aramă care era în Casa Domnului” ducând în Babilon arama... Și nemții în Primul Război Mondial au luat metalele pe bază de cupru, din monumente, și le-au dus în Germania. „În al treizeci și șaptelea an al robiei lui Ioiachin, împăratul lui Iuda, în a douăzeci și șaptea zi a lunii a douăsprezecea, Evil - Merodac, împăratul Babilonului, în cel dintâi an al domniei lui, a înălțat capul lui Ioiachin, împăratul lui Iuda, și l-a scos din temniță, i-a vorbit cu bunătate și a pus scaunul lui de domnie mai presus de scaunul de domnie al împăraților care erau cu el la Babilon.”

PARTEA A NOUA

TOSCHRIS: - « CARTEA ÎNTÂI A CRONICILOR » Să divagăm puțin; cred, diferența dintre credinciosul habotnic și cel nehabotnic constă în faptul că al doilea gândește și interpretează textul biblic, față de primul, ca atare, și nu interpune nimic între el și text, primește egal tot ce i se oferă. Omul are ca tentă a vieții sale nesupunerea care dă variabilitate și dezvoltare - îmbunătățirea vieții. Nedumerirea mea asupra adevărului este de esență eseniană, care este una a interpretării și căutării adevărului în scrierea Cărții, inclusiv în faptele care se întâmplă zi de zi... O altă nedumerire pe care o relaționez cu realitatea Cărții este, de ce în cei douăzeci și șase de ani care urmează Revoluției din Decembrie '89, a fost posibil, fiindcă nu

numai că a fost, dar, încă, mai este ca secolul XX, ultimul cronologic în dezvoltarea lumii, să existe sub influența comunismului?!...și el să fie atât de repede răsturnat!? Constat, iarăși o esență eseniană: undeva scrie în *Manuscrisele de la Qumron*, Hab, I - 4: că *Legea este fără de putere* din moment ce există cei care se leapădă de lege și sunt bine!?...sau *Dreptatea nu se vede căci cel rău învinge pe cel bun* - Habacuc 1-4. Tot în aceste documente, eseniene, în sec. I î.e.n apare Dascălul dreptății și Omul minciunii care îl răpune pe primul, desigur, pedepsit în final de Domnul. Iată, legat tot de această carte, lucrurile bune sunt mai puține decât lucrurile rele, tocmai ca să existe dezvoltare. Săracii trebuie să fie mai mulți decât bogații pentru ca să existe idealul, consumul!...să mai dorești! este esențialul! Orice trebuie să facă omul, numai cercetarea viitorului, nu!

*

TOSCHRIS: - Ne întoarcem la David să mai spunem ceea ce nu am spus. David, un adevărat părinte. Domnul a hotărât că nu David va construi templul, Casa Domnului, ci Solomon fiul lui David și atunci acesta a început să strângă materiale pentru vremea când îi va trebui lui Solomon. „A pregătit fier din belșug pentru cuiele de la balamalele ușilor și pentru scoabe, și mai mult bronz decât se putea cântării”...deci, *năzdrăvanul și golanul* lui Arghezi, cel din poezia *Cuiul*, a existat înaintea lui David, când s-a inventat cuiul. Pentru casa pe care o va construi Solomon, David a adunat „o sută de mii de talanți de aur, un milion de talanți de argint și o mulțime de aramă și de fier care nu se poate cântări, căci este foarte mult; am pregătit, de asemenea, lemne și pietre”. De aici va rămâne o regulă : Tatăl creează baza și fiul continuă. Într-o viață nu se poate face totul, dar fiecare își face casa lui. Prima ajutorare, din istorie, a fiilor...David pare a fi un creștin ortodox care se gândește mai mult la fiu decât la sine însuși. Se pare că el

întemeiază în continuare familia, proces început cu mult succes de Avraam, de Isac și de Iacov.

*

TOSCHRIS: - David creează statul. Când i-au slăbit puterile, David l-a numit pe Solomon împărat peste poporul lui Israel. I-a numărat pe leviți, „de la vârsta de treizeci de ani în sus”, bărbați, și „i-a găsit în număr de treizeci și opt de mii. Douăzeci și patru de mii dintre ei să vegheze asupra slujbelor din Casa Domnului, șase mii să fie dregători și judecători, patru mii să fie portari, și patru mii să fie însărcinați să laude pe Domnul cu instrumentele pe care le-am făcut ca să-L preamărim.” Iată, în cazul fiilor lui Levi - preoților - aceștia erau „folosiți în slujba Casei Domnului, de la vârsta de treizeci de ani în sus”. Alături de „fiii lui Aaron, ei aveau să îngrijească de curți și de odăi, de curățarea tuturor lucrurilor sfinte, de împlinirea slujbei în Casa lui Dumnezeu”. Leviții, rangul II după preoți. Apoi preoții, douăzeci și patru de cete. Apoi cântăreții - douăzeci și patru de cete. Ușierii templului și vistiernicii, căpeteniile oștirii. Supraveghetorii împăratului - magaziile sale și depozitele sale din cetăți, sate, turnuri...aceasta era comunitatea activă, statul...fără oștire.

*

TOSCHRIS: - Esența lucrurilor: „Înainte de Ta noi suntem niște străini și locuitori, ca toți părinții noștri. Zilele noastre pe pământ sunt ca umbra și fără nicio nădejde.” ...un adevărat poem, desigur! Firea materială a omului care există cât există și soarele, și doar cu nădejde! Iată, din nou încredere, convingere, speranță...nădejde!

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Steaua lui David și Coloana infinită.

TOSCHRIS: - În steaua lui David, dacă se trage de vârfuri, pe verticală, cele două triunghiuri isoscele devin romb, și, dacă,

invers, cele două triunghiuri se comprimă pe verticală, devine clepsidră, X...

PARTEA A ZECEA

TOSCHRIS: - « CARTEA A DOUA A CRONICILOR »
Proiectant și tehnolog - omul factotum! „Solomon a numărat șaptezeci de mii de oameni, ca să ducă poverile, optzeci de mii, ca să taie pietre pe munte, și trei mii șase sute, ca să-i privegheze”. Iată legile producției, de creare și asigurare a materiei prime și materialelor; aprovizionarea și transportul, manopera, respectarea disciplinei tehnologice - de factură divină și din totdeauna făptuită de mâna omului! Se pare că în mileniul trei robotica și programarea numerică, va schimba cursul omenirii, mâna și gândul omului vor rămâne de natura ludicului. Natura adamică a omului se pierde între gândurile sale nesăbuite! Și iată mai departe descrierea unei lumi valabile până mai ieri... Hiram îi scrie lui Solomon: „Îți trimit un om meșter și priceput, pe Hiram-Abi, fiul unei femei dintre fetele lui Dan și al unui tată tirian. El este meșter pentru lucrările în aur, în argint, în aramă și în fier, în piatră și în lemn, în materii vopsite în purpură și în albastru, în materii de vison și cârmâz, și pentru orice fel de săpături și lucruri meșteșugite care i se dau de făcut. El va lucra cu oamenii tăi iscusiți și cu oamenii iscusiți ai domnului meu David, tatăl tău.” Vedem importanța șefului direct implicat, meșterul multilateral instruit. Vom vedea exemplul Americii mileniului II (d.Ch) în care tinerii sunt învățați că un om nu poate muncii, bine, mai mult de zece ani într-un domeniu. Însă, la fabrica de avioane de luptă din orașul de baștină al tinereții mele, un elvețian venit să pună în funcțiune patru utilaje colosale, cu comandă numerică, importate din

țara lui, poreclit de noi Woody pentru că era mărunț și perseverent, și lucra singur - a văzut cineva două ciocănituri pe același trunchi? - de unul singur a instalat și pus în funcțiune, cu probe cu tot, inclusiv instruirea tehnologilor programatori, cele patru mașini de frezat cu comandă numerică. Elvețianul, în ciuda specializării excesive din industrie, era un „factotum”! ...Oameni rari, prin care marii producători își păstrează secretele de fabricație la utilajele pe care le exportă. În producție, documentația tehnologică este secretă, și ea conține ordinea operațiilor, fazelor și mânuirilor...tehnologie occidentală! care anunță robotica. Acești specialiști, superspecialiști, împreună cu inventatorii și inovatorii, trebuie ținuti pe palme și perne de aur și nu cum îi țin unii, în mileniul III care devin năpăstuiți datorită legii unice a pensiilor, din care se elimină valoarea inovației, invenției, împreună cu legea salarizării bazată numai pe studii, diplome, prefăcătorie, abnegație - slugă-reală, numărarea orelor suplimentare și măsluirea lor. Vezi Doamne, care crează adevărata contributivitate! care devine lege la pensionare... Dar, cum a fost posibil să se scrie, atunci, o asemenea Carte a cărților valabilă și în mileniul III din era noastră? Dar, nu cumva în mileniul III începe dezechilibrul dintre adevărat și fals? dintre relațiile de producție și forțele de producție? Mai sunt aceste relații, legi, care să exprime comunitatea? Să observăm că nici o formulă a trecutului nu mai este valabilă?...formula de calcul a valorii sau a prețului? Valoarea totală egală cu valoarea materialului și cea a transportului, plus valoarea manoperei, plus regia, plus amortizările, plus profitul? Chiar se va da omenirea peste cap? Da, nu mi-e frică să spun asta că văd ce se întâmplă în mileniul III!...să ai energie de la natură și să te joci pe piață cu prețul ei după bunul plac al unor buzunare...Să construiești PIB-uri din vânzarea către populație a căldurii și apei potabile, a energiei electrice produse global și prin muncă patriotică. Vai, dar câte nu sunt părănd că Domnul a dispărut complet și nasul politicianilor prezenți în toate sec-

toarele vieții, aflați în luptă electorală unii cu alții, crește continuu și depășește un metru! ...Și priviți sau ascultați ce dialog are loc între Hiram și Solomon: „Acum, domnul meu să trimită slujitorilor tăi grâul, orzul, untdelemnul și vinul de care a vorbit.” Cele pe care le-am convenit la semnarea contractului. Omul era respectat după modelul respectului divinității - om făcut după chipul și asemănarea sa, iată, „domnul meu”?! Cât de bine s-a conservat această civilizație, trei mii de ani, parte a omenirii asemeni unui imperiu, cel creștin și iudaic, musulman, de mărime unică și care din punct de vedere al perimării obiective a călcat în picioare timpul! și nu cred că aceasta se va schimba, decât, dacă, ea va dispărea. Aveau dreptate cei care spuneau că munca fizică, în viitor, va dispărea! Dar de ce grăbesc cei din secolul XXI lucrurile? Chiar în halul ăsta, informația, care este mai mult fals decât adevărat, a ajuns să inverseze rosturile lucrurilor, echilibrului și ordinii? Nu cred că omenirea nu se îndreaptă spre comunism! Cel care a fost deja a nuanțat numai întrucâtva lucrurile: cel german și britanic la început și, mai apoi, cel sovietic, francez și italian, sau, iată-l pe cel chinezesc... Observăm, la dialogul dintre cei doi, originea investiției! Plata în avans, întreținerea care asigură veșnicia produsului (sigur, obiectiv, limitată)! Economia țării mele, care a căzut complet, chiar dispărând, nu a știut niciodată în construcțiile ei să țină cont de valoarea calității, întreținerii, asigurarea fiabilității, calculul vieții produsului! Iată, Solomon și Hiram gândesc contractul pe termen lung... Datorită apucăturilor moderniste, care neglijează complet conservatorismul, timpul de proiectare a devenit mai mare decât timpul de execuție și viață al produsului!...așa încât această activitate de proiectare aproape că a dispărut! Reduceți fraților timpul de visare cu ochii deschiși căci de aceea aveți calculatoare și sisteme informatice integrate. Nu înlocuiți calculatorul cu telefonul mobil! Și nu vă grăbiți să distrugeți prea timpuriu creionul, hartia, guma, de ce nu, roaba și lopata! Nu vă grăbiți să ajungeți bă-

trâni... Doamne, această chemare seamănă cu un strigăt în noapte. Seamănă cu un urlat prelung al unui lup singuratic...al unui lup bătrân. Seamănă cu purtatul de mască al unui copil de țăran încuiat în casă și, care, are un tată și-o mamă plecați pe ogor, desigur și cu tractor, cu mască pe gură și nas căci, în lume, nu mai este sigur și curat nici aerul de dimineață, pe care ei, bogații lumii l-au stricat! Aerul planetei...br! S-a stricat cu furnalul siderurgic vechi din vremea lui Cain și cu țeava de eșapare de la automobil! Trebuie, din dialogul lor să observăm cooperarea! și nu obligarea, biciul...cnutul, tunul, tancul! Mai spune Hiram „și noi vom tăia lemne din Liban atât cât vei avea nevoie; ți le vom trimite pe mare în plute până la Iafu, și de acolo tu le vei sui la Ierusalim.” Extraordinar, ce lume, ce lume! în timpul lui Hiram...iată germeii sintagmei moderne aplicată în comerțul exterior, contract „franco destinat” pe jumătate, până la graniță. Această idee, idei, arată că lumea modernă acționează după aceleași legi de bază ca în lumea antică! pe care cei din mileniul III, din preajma noastră, se pare că nu le mai cunosc. Interesant, în istorie au rămas cei care au proiectat și nu cei care au executat. Numai la moderna bibliotecă din orașul meu natal va fi invers: arhitectul nici măcar nu se cunoaște! Mare păcat, cu o așa teribilistă cupolă care ea singură s-a autocreat având cel mai mare vitraliu din lume! Avraam, Iacov, Moise, David, vizionari și proiectanți! desigur, și executanți... Munca de proiectare este muncă de creație și este mai importantă decât execuția. Munca de proiectare tehnologică este la fel de importantă căci cu ea s-au realizat aceste construcții, minuni și produse complexe, fără manoperă fizică, prin comanda numerică, dar ea este destinată să rămână un secret. Așa, istoria, nu ne prezintă adevărul integral din lipsă de documente. În comunism, unde munca fizică, manopera, ca în Cartea Cărților, faptele, munca de execuție este mai importantă decât munca de concepție, în fabrici și uzine, proiectanții vor mătura strada adiacentă stabilimentului în batjocura locuitori-

lor leneși. Comunismul a preluat în oglindă religia, negându-l pe Domnul, punându-l în loc pe șeful politic suprem, cu alte cuvinte a preluat partea ei satanică, de muncă și ascultare... Atenție! se poate ca în mileniul trei Satan să fie dat din nou afară, de pe pământ și nu din cer, și în locul lui să vie unicul și realul nostru Dumnezeu...

PARTEA A UNSPREZECEA

VOCEA DIN ADÂNCURI: - « EZRA » „Porunca lui Cyrus - întoarcerea din robie”. Cyrus, al Babilonului a dat următorul ordin: toți cei care sunt din neamul fiilor lui Israel să se întoarcă în Iuda la Ierusalim să reconstruiască Casa Domnului. „Oriunde locuiesc rămășițe din poporul Domnului, oamenii din locul acela să le dea argint, aur, avere și vite, pe lângă daruri de bunăvoie, pentru Casa lui Dumnezeu”!

TOSCHRIS: - Au fost înapoiate „uneltele Casei Domnului” precum și tot ce era din aur și argint, obiecte în număr de „cinci mii patru sute”. Aurul și argintul a fost scos din Babilon „prin Mitredat, vistiernicul”, și ele au fost predate împăratului lui Iuda, Zorobabel. Se relua totul de la capăt în Ierusalim. Seamănă cu o evacuare înapoi, în vechiul și străbunul loc...și asta se face plătindu-i, fiindcă nu au fost refugiați. Să plătească cei care s-au folosit de ei! și nu ca domnul Barbu cel de pe strada Matei Basarab care îi spunea unei verișoare de-a mea referitor la legea despăgubirii basarabenilor și nord bucovinenilor: cine a pus-o să vină în Regat?...ce porc! Biata de ea să leșine în stradă. Auzi, Regat, când Regat s-a chemat și Basarabia!... Așa și cu desființarea mănăstirilor în 'cincizeci și nouă, la Bistrița, în procesul verbal de desființare - reducerea numă-

rului de mânăstiri, căci, cultul, nu a fost desființat niciodată în țara românească și în nici o altă țară - trebuiau să înapoieze nu se știa peste câtă vreme (s-a întâmplat în 'optzeci și patru) ce confiscaseră atunci, odată cu plecarea armatei sovietice, 'cincizeci și nouă. Ce ți-e și cu lumea asta! Nici propagandiștii comuniști nu au fost siguri de eternitatea principiilor lor. Cine te-a pus cucoană să vii în Regat? Care va să zică este urât ce-a spus dl. Barbu verișoarei mele, dar ce ne facem cu conducerea asta nouă din UZPR, care a modificat statutul, în două mii nouăsprezece, și a băgat articole de rușine: președintele ales să fie numit pe viață, iar în uniune să intre cine vrea, nefiind o condiție să crezi ziare, să lucrezi la ziar sau să colaborezi. Iar, când cineva și-a arătat nemulțumirea i s-a spus în scris: nu este obligatoriu să fii membru al uniunii!...chiar așa, după treizeci de ani în Uniune, poți să te retragi, dacă nu-ți convine!...

*

TOSCHRIS: - Fiii lui Israel se întorc în Palestina. Aceștia sunt cei pe care Nebucadențar i-a luat robi în Babilon și care s-au întors, după anii de robie, în Iuda și Ierusalim: „Ei au venit cu Zorobabel, Iosua, Neemia, Seraia, Reelaia, Mardoheu, Bilșan, Mispar, Bigvai, Rehum, Baana”. „Numărul bărbaților din poporul lui Israel: toată adunarea era de patruzeci și două de mii trei sute șazeci de inși, afară de robii și roabele lor - în număr de șapte mii trei sute treizeci și șapte. Între ei se aflau două sute de cântăreți și cântărețe. Aveau șapte sute treizeci și șase de cai, două sute patruzeci și cinci de catâri, patru sute treizeci și cinci de cămile și șase mii șapte sute douăzeci de măgari. Unii capi de familie, la venirea lor la Casa Domnului în Ierusalim, au adus daruri de bunăvoie pentru Casa lui Dumnezeu, ca s-o așeze din nou pe locul unde fusese.” Patruzeci și cinci de ani de robie. 607 î.Hr. - prima evacuare, în Babilon (Nabucodonosor) și 538 î.Hr sub Cirus, repatrierea.

*

TOSCHRIS: - Templul construit din nou. După Cyrus a venit împărat Darius și acesta a verificat documentele lui Cyrus cu înapoierea averilor. „Și bătrânii iudeilor au zidit cu izbândă, după prorociile prorocului Hagai și ale lui Zaharia, fiul lui Ido; au zidit și au isprăvit, după porunca Dumnezeului lui Israel și după porunca lui Cyrus, lui Darius și lui Artaxerxe, împăratul perșilor.” Legea era respectată cu sfințenie. Fără lege, nu există civilizație. Reconstruirea Templului, după robia în Babilon, repunerea în ordine a vieții spirituale și economice, este un model în istoria civilizațiilor. Reîncetățenirea fiilor lui Israel, reconstruirea Templului pun bazele unei noi istorii a omenirii, istoria civilizației umane având la bază dreptul civil, statul cetățenilor. Până la reconstrucția Templului vorbim de protoistorie și preistorie.

*

TOSCHRIS: - Atunci puteau conduce țara și cărturarii! Ezra, fiul lui Seraia, a venit la conducere în timpul lui Artaxerxe - împăratul perșilor. Ezra era un învățat, cărturar, în Legea lui Moise. Ezra a primit de la Artaxerxe tot ce-i ceruse. Când fiii lui Israel au plecat în Palestina, cu Ezra, Artaxerxe era în anul șapte al domniei. Iată, pe scurt conținutul scrisorii care legifera plecarea evreilor: „Artaxerxe, împăratul împăraților, către Ezra, preotul și cărturarul iscusit în Legea Dumnezeului cerurilor... Am dat poruncă să se lase să plece aceia din poporul lui Israel, din preoții și din leviții lui care se află în împărăția mea și care vor să plece cu tine la Ierusalim. Tu ești trimis să duci argintul și aurul pe care împăratul și sfetnicii săi l-au dăruit cu dragă inimă Domnului lui Israel, a cărui locuință este la Ierusalim. Eu, împăratul Artaxerxe, dau poruncă tuturor vistiernicilor de dincolo de Râu să dea îndată lui Ezra, tot ce vă va cere, până la o sută de talanți de argint, o sută de cori de grâu, o sută de bați de vin, o sută de bați de untdelemn și sare câtă va vrea. ...Vă facem cunoscut că nu puteți pune nici bir, nici dare, nici vamă de trecere peste niciunul din preoți, din leviți, din cântăreți, din

ușieri, din slujitorii Templului și din slujitorii acestei case a Domnului. Și tu, Ezra, pune judecători și dregători care să facă dreptate la tot poporul de dincolo de Râu ...” Iată, o societate dragă Domnului, nu poate exista fără o justiție dreaptă, prima condiție a statului puternic și modern. Fără averea comună: a împăratului, a clerului și a poporului. Mai mult, lucrurile închinete acestui țel comun celor trei categorii, de la începutul începutului, nu se impozitează!! Vedem, renașterea nației lui Israel era dorită și de dușmani, de imperatori, puterea religiei lor fiind recunoscută și fiind, chiar, un model. Ca și astăzi, Ierusalimul fiind respectat de toată lumea, la fel ca poporul evreu! În mileniul III se va schimba istoria: negrii devin albi, și albi devin negri. Se mai adaugă tatuajul, cerceii și sârma în nas! Dar asta este o altă problemă.

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Păcatul asumat de Ezra. Așa se căia Ezra când a aflat ce ordin a dat Domnul: - Ah, Doamne, cât mă căiesc, „când am auzit lucrul acesta, mi-am sfâșiat hainele și mantaua, mi-am smuls părul din cap și perii din barbă”.

TOSCHRIS: - Și totuși, a putut, el, Ezra, cărturarul și conducătorul fiilor lui Israel întorși din Babilon, să gonească din Iuda și Ierusalim nevestele și copiii de alt neam ale evreilor care s-au împreunat cu ele pe timpul robiei!?

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Striga Ezra să-l audă toată lumea: - Recunosc, o faptă groaznică pentru mine, pentru evrei, pentru nevestele lor și copiii lor, dar dictată de justiția lui Dumnezeu. Legea e lege și nu-i tocmeală.

TOSCHRIS: - Așa este în istorie. Nu există bine fără rău. Așa ca să știți cu toții, Ezra s-a leapădat de soție și de fiii și fiicele sale pentru a păstra pe urmașii lui Iacov alături de Domnul. Un lucru înfiorător, unic în istorie...Dar, există ceva mai înfiorător, decât să accepți ca sub ochii mamei tale preacurate să te lași bătut în cuie, pe o cruce, pentru ca prezicerea Tatălui

să se confirme, să-și convingă semenii că cea mai mare realizare în viață este dragostea și înțelegerea între oameni?

PARTEA A DOUĂSPREZECEA

VOCEA...: - « NEEMIA » Neemia în fața Ierusalimului distrus. Acestea sunt cuvintele lui Neemia: Doamne Dumnezeule suntem atât de păcătoși, am greșit atât de mult față de ascultarea Ta, Ți-am nesocotit atât de mult vorbele bune, întemeietoare, dar ca să existăm în continuare „adu-Ți aminte de cuvintele acestea pe care le-ai dat robului Tău Moise să le spună: - Când veți păcătui, vă voi risipi printre popoare; dar, dacă vă veți întoarce la Mine și dacă veți păzi poruncile Mele vă voi aduna și vă voi aduce iarăși în locul pe care l-am ales ca să locuiască Numele Meu acolo”.

TOSCHRIS: - Ce s-ar întâmpla în această lume, cu omul, dacă nu ar exista uitarea!?...până și Domnul știe să uite, când spune, după ce ai păcătuit: „dar, dacă vă veți întoarce la Mine” oriunde ați fi vă voi repune acolo unde trebuie să strălucească numele meu!...tot deasupra lumii. Acesta este ca un leitmotiv specific relației fiilor lui Israel cu Domnul. Condiția este să vrei, să speri, să nădăjduiești, să-l ai în tine pe Dumnezeu.

*

TOSCHRIS: - Neemia și prima mare revoluție a muncii. Ce stat creaseră perșii în zonă, iată, favoritul împăratului, Neemia, avea nevoie de aprobare de la împărat să taie lemne pentru refacerea porții cetății și casei personale! Iată ce criteriu pentru o astfel de aprobare: „căci mâna cea bună a Dumnezeului meu era peste mine”. Ajuns la Ierusalim, Neemia, după o cercetare de trei zile, se adresează poporului: „Vedeți starea nenorocită în care suntem! Ierusalimul este dărâmat, și porțile sunt arse de

foc. Veniți să zidim iarăși zidul Ierusalimului și să nu mai fim de ocară!”, ocară lumii! Ocară lumii mai gravă decât foamea, robia! Păcat mai mare ca acesta nu cred că există: „să necăjești pe cei care zidesc.” O, ho, ho, cei ce zidesc nu pot fi batjocoriți! De aici dreptatea cu munca silnică depusă ca pedeapsă, singura care poate aduce beneficii și iertare! Munca de zidire nu poate fi batjocorită, cum se întâmplă, acum, în mileniul III, când nu ești ascultat, dacă lauzi munca, dacă critici legea care exclude munca și valoarea ei în devenirea umană. Vezi legea pensiilor, unică care s-a recalculat pentru toată lumea în două mii cinci! batjocorirea manoperei în favoarea doctoratului și masteratului, titlurilor fără acoperire. Se aude că doctoratele vor fi luate în calculul pensiei!...despre invenții și inovații, nimic! Dumnezeu apără mâna care zidește, împotriva mâinii care lovește!...în Ucraina, deocamdată nimic. Cea mai complexă însușire a omului este rezistența. Rezistența în fața a tot ce i se opune, chiar și a aerului care îi lovește fața, când trebuie să se deplaseze, învingând frecarea din tălpi, deși merge pe un plan perfect drept și orizontal. Rezistența împotriva bolilor, legilor care-l îngrădesc continuu pe om, rezistența împotriva muncii obligatorie sau a robiei; căderea, înecul etc. O rezistență care se cucerește zi de zi de la naștere și până la moarte. Rezistența chiar împotriva soartei, fatidicului. Această rezistență este dar din partea naturii, a divinului din inimă, dar mai ales pentru cel pregătit să o aibă. Domnul cuibărit în inimă, și care este potențial - forță centripetă - magnetism, forță a gravitației și care nu cuprinde gândul și nici cuvântul. Domnul care există în orice este viu și are formă concretă, compactă. Neemia, ctitor, cărturar, om de știință și luptător!

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Ascultați ce spune Neemia: „Am zidit zidul, care a fost isprăvit pretutindeni până la jumătate din înălțimea lui.” Dar mai esențial este că „poporul lucrează cu inimă.”

TOSCHRIS: - „Dar Sanbalat, Tobia, arabii, amoniții și asdodienii” sufereau cumplit că spărturile încep să se astupe și zidurile cetății apar iar falnice! Și ca să nu vină și să întrerupă munca poporului de refacere a caselor proprii, de refacere a zidurilor cetății, au păzit locuitorii Ierusalimului zi și noapte prin muncă obștească, cu rândul, au făcut de strajă...Of, Doamne, așa am făcut și noi la Revoluția din '89, când rînd pe rînd păzeam noaptea intrarea în blocul de locuințe, tot așa precum toți cetățenii care-și păzeau noaptea locuințele, să nu vină teroriștii să ne omoare în propriile case, așa cum făcuseră cei din Armata Roșie în 'treizeci și nouă cu românii din Bucovina de nord, deportându-i în Siberia fără motiv și violându-le locuințele!... Atunci, în timpul lui Neemia, această muncă de apărare era tot o formă de muncă patriotică! Ce revoluție, lupta e o muncă! „De aceea am pus în locurile dinapoia zidului poporul, pe familii, i-am așezat pe toți cu săbiile, sulițele și arcurile lor.” Așa am construit zidul, refăcut porțile, o jumătate din popor construia, și „cealaltă jumătate era înarmată cu sulițe, cu scuturi, cu arcuri și cu platoșe” apărând pe cei care munceau. Așa am reconstruit Ierusalimul: „cu o mână lucrând, iar cu alta ținând arma.” Ce revoluție, extraordinară!...într-o mână să ții lopata și în cealaltă spada! Și când te gîndești că unii au imaginat și, chiar, au ordonat, după a doua conflagrație mondială că săbiile trebuie transformate în pluguri. Cred că ăștia au fost neam cu fiii lui Israel! ...Ajunseseră ca și la apă să meargă cu armele după ei. Nici o diferență cu ziua de astăzi, mileniul III, când vecinul întors din Israel îmi spunea că și atunci când mergea la toaletă nu știa dacă mai iasă din ea! Munca, producția trebuie apărute cu arma în mână nu cu...politica! Numai că muncitorii care au arme sunt un pericol. Marx a știut asta și de aceea a spus: - *Proletari din toată lumea, uniți-vă!* Și schimbați lumea! Dar din secolul I mileniul trei, muncitorimea a fost desființată complet și cei contra guvernare au devenit neomar-xiști. Chiar și cu mâinile goale, muncitorimea este un

real pericol pentru democrația precară!... Darămite pentru o clasă de mijloc care, chiar, nu știe ce este munca. Roboții înlocuiesc muncitorii! Și, până la uniformizare totală, în țările din estul Europei a fost adusă civilizația oceanului. Și acum e acum!... dar mai bine să revenim la ce s-a întâmplat atunci. Neemia este un prim comandant la o armată populară de muncitori! Iată cu două mii cinci sute de ani înainte de decembrie 'optzeci și nouă, când muncitorii și inginerii care formau gărzile patriotice au fost trimiși în stradă să apere cuceririle unui popor condus de comuniști. Însă cu fiii lui Israel nu-i de glumit. Muncitorii sunt oameni din popor - în general - și, deci, cu oamenii din popor nu e de glumit; lucru pe care l-am constatat la mai toate revoluțiile mari ale lumii. În general în viitoarele societăți socialiste cu regim comunist, și cu armată populară, secera și ciocanul sunt ținute în mână și arma este pe umăr. Armata de apărare, populară sau nepopulară, este absolut necesară oricărui timp, chiar și atunci când pe pământ va fi o singură familie de oameni, pace prelungită! Da, armata de apărare este necesară, căci, nu o dată, natura s-a răzburat pe oameni!

*

TOSCHRIS: - După ce s-a refăcut zidul și s-au montat ușile lor, au intrat în funcție „ușierii, cântăreții și leviții”. Neemia a dat ordin „lui Hanania, căpetenia cetății Ierusalimului”: - „Să nu se deschidă porțile Ierusalimului înainte de căldura soarelui, și ușile să fie închise cu încuietorile, în fața voastră. Locuitorii Ierusalimului să facă de strajă, fiecare la locul lui, înaintea casei lui.” Vedem că, încă de atunci căpetenia spirituală, politică, este deasupra căpeteniei executive. Așadar planul, proiectul se află înaintea producerii obiectului. Ne amintim de Iosif în Egipt și ne dăm seama cât de proști am fost noi în o mie nouă sute nouăzeci să înjurăm inginerii, să le diminuăm rolul, sau, după anul două mii să le recalculăm pensiile, batjocorindu-i...căci pentru ceilalți am inventat epoleții - gradele superioare - doctoratele și...pensiile speciale. Invențiile și inovațiile au

fost desființate complet. O permanentă stare de război, de apărare. Iată de când evreii fac în timpul liber stagiul militar, bărbați și femei.

PARTEA A TREISPREZECEA

TOSCHRIS: « ESTERA » Estera și Mardoheu: eroii lui Israel. Pe vremea perșilor, aceia care stăpâneau prin Ahașveroș un teritoriu cuprins astăzi între India și Etiopia, o sută douăzeci și șapte de ținuturi, spunem astăzi state, și care avea capitala la Susa, împăratul a adunat pe mai marii săi la o petrecere care a durat o jumătate de an. Scopul petrecerii era ca toți să vadă „slava minunată a mărimii lui”. Nu pot să mă abțin și să nu spun, căci spune asta chiar cartea din care vorbim, să mă minunez: ce fast și strălucire a fost în lumea cu mulți dumnezei, ca mai deunăzi în lumea civilizată a oceanului, cu tehnologii avansate și cu nenumărate proprietăți în colonii! Șapte zile a durat ospățul final oferit după cele șase luni de reuniune informativă, trebuind să menționez că moda unei împărății, de atunci și de acum era și este că, permanent, împăratul dă și niciodată nu primește; mă rog, asta trebuie să știe poporul, pentru ca împăratul să fie adulat. În ziua a șaptea, „când inima împăratului era veselă de vin” a chemat pe soția sa Vasti să o arate tuturor cât este de frumoasă. Împărăteasa însă l-a refuzat și împăratul s-a supărat. Împăratul a vorbit cu înțelepții, căci așa se puneau la cale înaltele treburi: înaintea tuturor celor ce cunoșteau legile și dreptul. Iată de când legea și dreptul obligau pe împărați la conduită egală și dreaptă pentru fiecare... Aproape că vorbim de o anume democrație. În urma refuzului, împăratul a ales la Susa pe cea mai tânără fecioară, și frumoasă,

s-o înlocuiască pe împărăteasa Vasti, pe Estera, o fată săracă, fără mamă și fără tată, dar „frumoasă la trup și la față și care era în grija lui Mardoheu, un iudeu din Susa, fiul lui Iair din Benjamin”. Un an fără două luni a fost Estera pregătită „în casa femeilor împăratului” și apoi a fost adusă în casa acestuia ca s-o înlocuiască pe Vasti. În timpul ospățului dat în onoarea noii împărătese, Mardoheu află de uneltirea celor doi fameni, Bigtan și Tereș, împotriva împăratului, îi spune Esterei și aceasta îl atenționează pe Ahașveroș. Tutorele Esterei era un bărbat mândru, lucru care i-a atras ura noului numit mai mare peste toți supușii împăratului, Haman. Acesta obține de la împărat un document scris, prin care „toți iudeii care se aflau în toată împărăția lui Ahașveroș” să fie nimiciviți și să li se prade averile; contra schimb Haman dăruind visteriei împăratului „zece mii de talanți de argint”. Iată corupția la ea acasă, veche de când e lumea, Haman, oferindu-i împăratului o mită uluitoare... Împăratul îi mai dăruise lui Haman un inel de-al său cu pecete. Iată ștampila, pecetea în inelul primului om în stat. Semnul însemnând putere, nemaifiind necesar în afacerile proprii cuvântul, martorul, judecătorul. Estera face în așa fel ca să iasă la iveală planurile ucigașe ale lui Haman care cade spânzurat chiar în spânzurătoarea pregătită pentru Mardoheu; Estera, oferind o primă lecție de diplomație. Mânia împăratului a luat sfârșit. Iudeii sunt adulați de iudei și ceilalți, restul populației care a uneltit împotriva lor sunt cuprinși de groază. Împăratul le dă mână liberă, emițând scrisori în întreaga împărăție prin care iudeii „pot să se adune și să-și apere viața, să nimicească, să omoare și să piardă, împreună cu pruncii și femeile lor, pe toți aceia din fiecare popor și din fiecare ținut care ar lua armele să-i lovească, și să le prade averile.” Susa tresălta de bucurie când Mardoheu ieși de la împărat plin de strălucire. Iată un prim răzvrătit în piața publică care a cerut dreptate dar nu a protestat împotriva monarhului, ci împotriva slujbașilor săi, corupți. Să nu uităm că Haman și-a cumpărat simpatia

împăratului cu zece mii de talanți de arginți...desigur, rău pentru amândoi! pentru cel care dă și cel care primește! Și, cheia întregii problematice evreiești: „mulți dintre popoarele țării s-au făcut iudei, căci frica de iudei căzuse peste ei.” Evreii și-au câștigat libertatea nu numai fizică, dar și spirituală, religioasă, unica valabilă și durabilă și aducătoare de pace. Iată, prima demonstrație că iudaismul este în primul rând asumat, iar peste câteva secole și creștinismul fiind asumat și promovat tot de iudei... Lupta lui Mardoheu și a Esterei în fruntea iudeilor este o adevărată revoluție! O luptă de eliberare. În Susa au ucis cinci sute de oameni „și au înjunghiat pe cei zece fii ai lui Haman, vrăjmașul iudeilor. Dar n-au pus mâna pe averile lor.” Așa le-a ordonat Domnul! Vedem din nou diplomația Esterei, care prin cererea de spânzurare a fiilor lui Haman a vrut să mărească frica poporului neevreu, dar și să stârpească din rădăcină orice posibilitate de revenire la putere a partizanilor lui Haman. Răzbunarea continuă, „Iudeii care se aflau în Susa s-au strâns din nou în a paisprezecea zi a lunii Adar și au ucis trei sute de oameni. Dar n-au pus mâna pe averile lor.” În afara capitalei Susa fiii lui Israel „s-au strâns și și-au apărat viața. Au ucis șaptezeci și cinci de mii din cei ce le erau vrăjmași. Dar n-au pus mâna pe averile lor”. Apoi au făcut ospăț de bucurie. „De aceea iudeii de la țară, care locuiesc în cetăți fără ziduri, au făcut din ziua a paisprezecea a lunii Adar o zi de bucurie, de ospăț și de sărbătoare, în care își trimit daruri unii altora.” Această sărbătoare s-a numit Purim fiindcă Haman aruncase sorțul - Pur - exterminării lor și este închinată reginei Estera care a ordonat uciderea familiei lui Haman cam la un secol după întoarcerea evreilor din Babilon. Purimul precede Paștele de la creștini și Hanuca, cealaltă mare sărbătoare a evreilor, precede Nașterea Domnului...Ambele sărbători evreiești sunt expresii ale luptei lor de eliberare...

PARTEA A PAISPREZECEA

VOCEA DIN ADÂNCURI: - « ISAIA » Decăderea din împărăția lui Iuda. Timpul fiilor lui Israel cel mai decăzut. Iată ce spune Domnul: „Am hrănit și am crescut niște copii, dar ei s-au răsculat împotriva Mea. Vai, neam păcătos, popor încărcat de fărâdelegi, sămânță de nelegiuți, copii stricați! Tot capul este bolnav, și toată inima suferă de moarte!”

TOSCHRIS: - Dacă capul este bolnav, inima nu poate decât să sufere. Dar nu ea suferă, ci omul. Iubirea vine din cap și nu din inimă, scria nu demult Kis Peter... Țara necondusă bine, dacă nu are cap cu minte sănătoasă nu poate decât să sufere. Ia să vedem, în mileniul III d.Ch. cine conduce țara noastră? Ei zic că poporul, căci el alege; Parlamentul conduce țara, un parlament de șase sute în loc de trei sute de aleși! Cu toții niște tâmpiți din moment ce le-a trebuit douăzeci de ani să facă o lege a pensiilor și încă n-au făcut-o... Dar poporul nostru nu e poporul lui Israel, el este poporul care vine din biruitorul popor al comunismului nemuritor!...Și încă nu s-au hotărât: este sau nu popor creștin, crede sau nu crede în Domnul? căci tot mai des vorbesc de marele Burebista și Decebal și nu suflă o vorbă de Traian, și-l cred golan...un intrus în Dacia și la Vatican. Au fiecare, încă, ascuns în casă idolii cu secera și ciocanul la piept, căci, fără grâu și cuie în gard nu se poate trăi, chiar dacă mai nou, grâul și ciocanul se cumpără de la alții! Iar secera a ruginit, băgată la apă!

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Iată ce le-a spus Domnul fiilor lui Israel: „Țara vă este pustiită, cetățile vă sunt arse de foc, străinii vă mănâncă ogoarele sub ochii voștri, pustiesc și nimicesc ca niște sălbatici.”

TOSCHRIS: - Străinii ca străinii, dar mai proști sunt oamenii locului, neamul, că-i întreabă pe străini dacă să mai cultive meri și pruni! Dacă să mai crească găini. Vai de roșiile noastre,

căci ei au pierdut de mult sămânțele lor, de când au plecat de acasă ca să cucerească Americile și Asia, pentru carne de tun. Acum nu mai au nici pere nici mere, nici aer, nici apă, nici pământ bun.

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Spune Domnul: „Nu mai aduceți daruri de mâncare nefolositoare, căci Mi-e scârbă de tămâie! Nu vreau lumi noi, Sabate și adunări de sărbătoare, nu pot să văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea!”

TOSCHRIS: - Așa sunt și credincioșii noștri, merg la biserică și fac slujbe electorale și sunt atei - luați aminte urmași de atei!

VOCEA DIN ADÂNCURI: - „Vai, cetatea aceea credincioasă, cum a ajuns o curvă! Era plină de judecată, dreptatea locuia în ea, și acum e plină de ucigași! Argintul tău s-a prefăcut în zgură, și vinul tău cel ales a fost amestecat cu apă. Mai marii tăi sunt răzvrățiți și părtași cu hoții, toți iubesc mita și aleargă după plată; orfanului nu-i fac dreptate, și pricina văduvei n-ajunge până la ei.”

TOSCHRIS: - O șleahță de derbedei, când pun mâna pe cetate greu cineva mai dă de capătul ei vreodată, și greu mai găsește punctul de unde trebuie să înceapă dreptatea. Poporul este dat de o parte, de acolo unde este treabă, mâna sa de lucru este ieftină și hoții vând materia primă adusă din altă parte la prețul de acolo. Hoții fac legile și numesc șefii, zbirii sunt de-ai noștri și sunt cozi de topor, și judecătorii sunt tot de-ai lor. Banii tăi nu au nici o valoare iar banii lor sunt la mare căutare. Secolul XXI a început în țara noastră cum a început secolul lui Israel, prebabilonian...

*

TOSCHRIS: - „Din săbiile lor își vor făuri fiare de plug”. Holocaust a existat și la evrei și la români. Așa cum se îngrămădesc astăzi, la începutul mileniului III! da, astăzi când cei mai mulți îi înjură pe fiii lui Israel, după cum bate vântul; astăzi când întreaga lume le sărbătorește holocaustul, deși în nea-

mul românesc au pierit batjocoriți românii, și ei în număr foarte mare, din Bucovina și Basarabia, odată cu semnarea pactului între Ribbentrop și Molotov, dar și în o mie nouă sute patruzeci și patru și în 'patruzeci și nouă. Mamă și ce le-au făcut intelectualilor, legionarilor și chiaburilor, după o mie nouă sute patruzeci și cinci, o mie nouă sute patruzeci și șapte... Dreptul de astăzi și creștinismul își au originea în dreptul lui Israel, al lui Moise și al lui David și al Domnului lor, chit că are trei nume: Elohim, Adonai, Iehova! tot o Treime, chiar mai tare.

VOCEA DIN ADÂNCURI: - „El va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un mare număr de popoare; așa încât din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulțile lor cosoare; niciun popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia și nu vor mai învăța să facă războaie.”

TOSCHRIS: - Globalizarea, îndeplinirea promisiunilor Domnului date lui Avraam și Iacov... Încă din primii ani postbelici a apărut lucrarea sculptorului sovietic, *Noi transformăm Săbiile în Pluguri*. Acum nu sunt decât ani de cumițire a popoarelor nealiniat. Mai este puțin și se termină și cu acestea. La mine, în Orașul de Carton, a existat în parcul Maxim Gorki o lucrare cu numele acesta (unii îmi spun că era doar un poster, mă rog, fie și așa!), unde a fost statuia lui I. G. Duca, pe care au dat-o jos noii conducători, ca să nu zic liderii muncitorilor și țăranilor, după o mie nouă sute șaiszeci; acum, în mileniul trei, la început, a fost montată statuia lui George Țârnea pe care au ridicat-o urmașii liderilor muncitorilor și țăranilor. ...În 'cincizeci și șapte sovieticii au făcut o astfel de statuie, *Noi transformăm săbiile*... la ONU și care este și acum în picioare! probabil, rușii, făcând atunci mai multe replici... Da, domnule Isaia de la dumneata au pornit în vânturile vremii ideile creștine care preced socialismul și întăresc comunismul; iată ce va să însemne coborârea Domnului pe pământ! Creștinism, capitalism, socialism și comunism, așa, ca să fim tot în isme! Și să nu ne mire chestia aceasta foarte tare; în 1990 se pare că do-

reau unii să înființeze în Europa: Uniunea Republicilor Socialiste Europene!? În mileniul III cred că le-a venit timpul...

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Dezastrul politicii tinerilor odrasle. „Le voi da băieți drept căpetenii, și, niște copii vor stăpâni peste ei.”

TOSCHRIS: - O țară condusă de copii!?...Ne gândim la conducerea țării noastre de la gurile Dunării hăt departe de-a lungul ei și peste Carpați în podișul Transilvan, după două mii patru, obligată să preia deviza Emei Nicholson și a unui tânăr prim ministru de a promova tinerii, act nesimțit care a dus peste nouă ani la numirea unui ministru de finanțe, femeie, sub treizeci de ani și al cărui mentor, tot prim ministru promovat de la tineretul unui partid politic și care a spus: niciodată nu voi da un absolvent de la Howard pe orice economist de la ASE București! O sarabandă a tinerilor a urmat în țara noastră care a dus la o nouă conduită politică, aceea de a folosi sintagma formei fără fond: *să promovăm tinerii!* desigur, politicienii în vârstă aflați în umbra tuturor acțiunilor politice, aruncându-i în vârtoarea luptei sociale și politice pe cei fără experiență ca să aibă pe cine trage la răspundere; pe cine da vina în caz de dezastru. Insucces calculat, criminal, semnat de tânărul procuror, prim ministru!...Da, și pomul tânăr prinde rădăcini și se întremează, numai că școala lui rămâne aceeași, puterea, nemaidându-i voie să învețe!

VOCEA DIN ADÂNCURI: - „Oamenii se vor asupri unii pe alții, unul va apăsa pe celălalt, fiecare pe aproapele lui, tânărul va lovi pe cel bătrân, și omul de nimic, pe cel pus în cinste.”

TOSCHRIS: - Au, au, nu pot să cred că Domnul a spus asta! Nu pot să cred, dar nimic mai real ca în societatea românească, din două mii unsprezece, doisprezece înainte!...când s-a dat poruncă de la KGB-ul românesc, servind interesele fostei URSS, ca doi copii, băiețandri, să dea lovitura de stat eşuată. Roșu și galben! Icter! Boală de ficat. Deși în două mii era aș-

teptat Roșu Împărat al Chitailui să invadeze întreaga planetă, așa cum prevăzuseră bătrânii cu părul alb, încă din anii cincizeci din secolul XX.

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Fecioara rămâne însărcinată. „Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un Fiu și-I va pune numele Emanuel - *Dumnezeu e cu noi*.

TOSCHRIS: - Isaia anunță ivirea Mântuitorului și dispariția Asiriei. Copilul va bea lapte și se va întări cu miere până va ști să aleagă binele și să lepede răul. Binele este în jurul său, iar cu răul se naște. Copilul când se naște nu știe nimic, lumea nu există pentru el, apoi învață totul, învață să meargă și să vorbească, învață să simtă, învață să-l aibă pe Domnul în el și să-l lepede pe Satan.

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Idealism și materialism. Totuși, acum trăim momente pe care nu ni le-am fi dorit niciodată. „Nimeni nu cruță pe fratele său, fiecare jefuiește în dreapta, și rămâne flămând, mănâncă în stânga, și nu se satură. La urmă își mănâncă fiecare carnea brațului său: Manase mănâncă pe Efraim, Efraim, pe Manase, și amândoi împreună, pe Iuda.” Cât de rea este ura între frați!

TOSCHRIS: - Să stăm oricum și să judecăm drept. Poporul lui Israel pe întreaga lui existență a fost când acoperit de întuneric, când de strălucirea soarelui; acum se află la un capăt de drum, dar, se confirmă, se află și la un nou început. Drum ce urmează, drumul din mileniul III. Poporul acesta înzestrat cu multă tenacitate datorită acelei sămânțe cu care Domnul l-a făurit pe Israel se pare că o are și astăzi. Deși orice lucru este trecător pe pământ, Domnul este divinitate supremă și este veșnică, și reprezintă un ideal pe care timp de șapte mii de ani nu l-a negat nimeni. El nu este de discutat. El s-a înomenit, locuiește în inima mea, a ta și a lui, și este viu și oferă speranță chiar și în fața Morții! El merge alături de om după o sinuso-

idă, deasupra și dedesubt, cu limite între bine și rău. Societatea merge la fel, după sinusoidă, împreună cu natura, între aceleași limite; omul, fiecare, urmând în timp relativ și parcurgând forma unei curbe Gauss. Când nu sunt canibali, oamenii se mănâncă între ei sacrificându-și spiritul, sufletul, mâniindu-și propriul Domn. Omul este material prin trupul său și este ideal prin spirit și suflet. Deci este mai mult ideal decât material, și este normal să fie așa. ...Mâna lui Dumnezeu este mereu întinsă atenționând omul că El există, și omul trebuie să se întremeze, căci, fiindu-i în inimă, viața lui depinde de puterea proprie de încredere...Nici nu știe omul, când mâna sa poate fi mâna Domnului!...mâna spiritului și sufletului său! Stăpân aspru, după modelul Naturii (cea fără inimă comandată de creier), Domnul este și bun dacă este privit pe latura sentimentală, latura filiației... Isaia privește societatea și este primul astfel, precum o privește filosoful nenăscut, încă, în modul ei de a fi idealistă sau materialistă!...sau idealistă și materialistă! și, chiar și în mileniul III omul nu trebuie să-l scoată pe Dumnezeu din el...cu știință sau fără știință.

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Vița de vie din icoane. Ziua de apoi. „Apoi o Ramură va ieși din tulpina lui Isai și un Vlăstar din rădăcinile lui va purta roade.” Atunci săracii vor fi la mare preț, cei mulți ca nisipul mării precum și „întristații țării”. O nouă lege va fi pe pământ, o lege a dreptății! Și nu întâmplător „lupul va locui împreună cu mielul și leopardul se va culca cu iedul; puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună și le va mâna un copilăș.”

TOSCHRIS: - Când copilul va sta lângă fiară (și nu-i o minune, Romulus și Remus, chiar în timpul lui Isaia, fiind hrăniți de o lupoaică...- nu cumva este o premoniție a ivirii creștinismului? Și, mai înainte, a ivirii Romei?) și nu va păți nimic, atunci nu va mai fi zi și noapte; nu vor mai fi animale domestice iar *ziua aceea* nu va fi niciodată! Viziunile acestea stau

mai mult sub semnul simbolismului și nu au nici o legătură cu viitorul omenirii, cu venirea Domnului plin de ura răzbunării... până și cărturarii secolului IV, după Christos, nu cred în ziua aceea - de apoi - dovadă că pictarea ei pe zidurile bisericilor ortodoxe se practică în exteriorul bisericii și scopul ei este să sperie lumea care se adună...

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Piatra din capul unghiului, piatră de moară. „Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică. Voi face din neprihănire o lege, și din dreptate, o cumpănă;”

TOSCHRIS: - Piatra din capul unghiului, iată, piatră de temelie a celor care nu fug și vor face din neprihănire lege, din dreptate o cumpănă. Zeița dreptății de pe Tribunalul din orașul în care m-am născut avea un cântar în mână, care este de fapt o cumpănă! Vai, Doamne, o balanță are și Osiris în mână pe *Stella Nanai* și bastonul...Către cine înclinăm balanța? cine este cel care are dreptate? Piatra din capul unghiului este o decizie pe care călătorul o ia într-o intersecție nesemnălizată.

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Copiii care nu au părinți i-au decizii singuri. „Vai de copiii care iau hotărâri fără Mine, fac legăminte, care nu vin din Duhul Meu și îngrămădesc astfel păcat peste păcat!”

TOSCHRIS: - Egiptul era refugiul fiilor lui Israel răzvrățiți. Nu de țări aveau nevoie cuceritorii, ci de popoare care să muncească pentru ei, trebuind să întrețină statul și armata. Nu orice popoare, ci cele apte pentru muncă și stăpâne pe terenuri cu zăcăminte. Scrisul era cunoscut în sec. VII, trei sute de ani după David.

VOCEA DIN ADÂNCURI: - „În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră,” și nu în fugă, căci cei care vă vor urmări au caii mai iuți!

TOSCHRIS: - Fără liniște și odihnă, fără zâmbet și speranță un popor nu poate exista! Nimeni nu poate exista. ...În general cel ce urmărește aleargă mai repede decât victima, căci el nu are spaima asupra sa. Frica leagă picioarele, încrederea aduce zborul, fericirea așijderea. Organismul tânăr visează că zboară, organismul bătrân, uzat, visează că se împiedică, că se târăște.

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Fii atent popor la Isaia, lacrimile ți se vor usca și vei râde. Domnul te va asculta când îl vei striga. El se va îndura de tine și îți vor înverzi ogoarele, și îți vor da pâinea cea de toate zilele, iar turmele tale vor paște fericite...

TOSCHRIS: - Plată și răsplată, dar numai prin munca știută și cunoscută, care dă pâinea și vinul. Ziua aceea a echilibrării în care binele învinge răul și-l scoate de pe redută este aproape. Lumea începe să devină una a simbolului...

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Cuceritorii sunt cuceriți la rândul lor. „Vai de tine, pustiitorule, după ce vei sfârși de pustiit, vei fi pustiit și tu, după ce vei isprăvi de jefuit, vei fi jefuit și tu.” În Tine Doamne este nădejdea noastră!

TOSCHRIS: - Nimic nu depășește această credință în superioritatea care te ține în propria matcă, în viață; și care nu se vede, nu se aude, ca să nu cunoști răspunsul și să sperii la nesfârșit; să știi că există șansa! Cea de a o avea în tine. Superioritatea. Șansa, care e chiar Domnul tău din inimă. Chiar Domnul Universului. Ce poate exista fără această credință în Domnul Universului? Poate exista Arta, Știința? Energia? Orice ființă vie există prin energie! Ce minune... Atingerea dintre un plus și un minus... Domnul acesta este chiar liantul care face ca ființa vie să nu se rătăcească între afirmație și negație. Este

precum câmpul magnetic pe care nu-l poate anula nimeni...Ați găsit vreun material care să poată anula un câmp magnetic?...să nu treacă câmpul magnetic prin el? Teama de adevăr și dragostea de el construiesc și nu dărâmă!

VOCEA DIN ADÂNCURI: - „Cel neprihănit și fără vicleșug, care nu câștigă sărăcind pe alții, care nu primește și care nu dă mită, cel care nu vrea scurgere de sânge nevinovat, acela va locui în locurile înalte; lui i se va da pâine, și apa nu-i va lipsi”.

TOSCHRIS: - Asta este!...cât de clar vede și aude proorocul timpul când fiecăruia i se va da după nevoi și el nu va primi în plus!...așa, ca în anii în care mâncau mană. După Noe, după Avraam și Isaac, și Iacov, după Moise; după regii David și Solomon trebuia să se nască unul ca proorocul Isaia! Trăirea în construcția și fapta care întărește este mântuirea neamurilor. Este primul dintre filosofi, idealiști și materialști, fiindcă în gândire combină cu multă abilitate ideile și faptele, spiritul și piatra de care poți să te împiedici. Noi cei de acum din mileniul trei din era creștină nu mai avem pietre de întors, de împiedicat, legi aspre și utile; locuri înalte și stânci întărite pe care să ne-ntindem sub soare; pâine și apă!...nu mai avem căldură... Vindem căldura și lumina la suprapreț, anulând cel mai de preț drept! Oamenii au acest drept fiindcă ei se nasc fără voia lor. Oamenii se nasc ca să fie aruncați în lume, dar există părinții care îi cresc, îi spală și îmbracă, îi cresc, îi pregătesc să trăiască. Oamenii nu au timp să-și cumpere căldura și lumina dată de natură, și nici bani. ...În secolul XXI și mileniul III oamenii vor primi salarii și pensii nu după munca și meritele lor, ci după pofta inimilor rele; după algoritmi și ecuații care se nasc în laboratoarele distrugătoare de idealuri și speranțe, și aducătoare de întuneric, de moarte! Oamenii, se caută să nu mai fie legați de locurile natale din care cauză lucrurile o iau la vale odată cu cea mai mică mișcare contrară, ploaie, ninsoare, gripă aviară și pestă porcină și, vai, pestă sau gripă umană. ...

Darurile naturii, darurile proprii sunt mai prețioase decât darurile oricărui Cal Troian. Iată vâslele corăbiilor, brațele noastre, care le poartă împotriva vântului... Și chiar dacă nu avem brațe puternice, putem să ne întoarcem cu spatele și să ținem la piept, în mână, aprinsă flacăra speranței.

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - E bine cu tatăl, cu mama, să nu te cerți. „Vai de cine se ceartă cu Făcătorul său! - Un ciob dintre cioburile pământului! - Oare lutul zice el celui ce-l fătuiește: - Ce faci? Vai de cine zice tatălui său: - Pentru ce m-ai născut? și mamei sale: - Pentru ce m-ai făcut?”

TOSCHRIS: - Filiația este sacră. Părinții sunt vinovați pentru faptele copiilor lor. Ca și Natura, dacă nu chiar Domnul, de nașterea omului se face vinovată împerecherea binelui și-a răului. Dar indiferent cum este, viața-i un dar neprețuit fiindcă mai bine să trăiești, decât să nu trăiești. Mântuitorul nu s-a suferinat pe Domnul, și nici Iov, oricât de insuportabilă i-a fost suferința. Omul trebuie să se educe cu răul mai bine decât cu binele. Omul trebuie să-și pună în față răul și mai apoi să aștepte să se înfățișeze binele... Renegarea părinților nu este de origine animală, nici umană, ci de origine satanică.

PARTEA A CINCISPREZECEA

VOCEA DIN ADÂNCURI: - « IEREMIA » Necedincioasa și vicleana preacurvesc. I-a spus Domnul lui Ieremia pe vremea împăratului Iosia: „Ai văzut ce a făcut necredincioasa Israel? S-a dus pe orice munte înalt, sub orice copac verde și a curvit acolo. Și sora ei, vicleana Iuda, a fost martoră la aceasta...nu s-a temut, ci s-a dus să curvească la fel. Au preacurvit cu piatra și lemnul.” Cu dumnezei falși.

TOSCHRIS: - Preacurvia în popor, în familie, în vremea aceea nu se compara cu preacurvia în credință. Păcatul în iubirea pentru idoli, arte - fapte produse de mâna omului era mai grav decât orice alt păcat în lumea lui Israel și-a lui Iuda. Din douăsprezece neamuri au rămas doar două și numai din cauza preacurviei, necredinței.

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: -,„Fiecare nechează după nevasta aproapelui său”. „Cutreierați ulițele Ierusalimului, uitați-vă, întrebați și căutați în piețe, dacă se găsește un om, dacă este vreunul care să înfăptuiască ce este drept, care să se țină de adevăr, și voi ierta Ierusalimul”.

TOSCHRIS: - Exact ca în Sodoma și Gomora: *dacă*... Cum să cauți acul în carul cu fân, adevărul, când comunitatea a început de șase ani să fie la mâna celor care vor s-o destabilizeze și care se pricep de minune să creeze adevăr doar dintr-o parte, doar dintr-un singur punct de vedere, știindu-se, adevărul este cum îl face cancelaria sau, după cum bine se știe, și-l face omul, dacă nu ne plac guvernele, cancelariile. Debusolada, destabilizarea, o creează cei vânduți dușmanilor comunității, spionii, dar, mai ales, și e cea mai periculoasă, când o produc tinerii chemați să ia frâiele puterii în mână. O tragedie se naște când tinerii conduc fără să cunoască faptele adulților, părinților, bătrânilor - bunicilor. Se știe, faptele tinerilor nu conțin faptele (F) adulților și faptele bătrânilor. Este tabu: $F^T \neq F^A + F^B$. Este la modă să lucrăm cu formule, doar întreaga societate este acum inginerească...desigur, doar pe hârtie!...ci numai formula de calcul al pensiei în România, nu-și mai găsește de două decenii formula!...

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Acest popor este nebun de legat: „chiar când zic: -Viu este Domnul!, ei jură strâmb.”

TOSCHRIS: - Poporul nu gândește, el, numai trăiește. Credința e-n om și faptele lui sunt în afară. În Pravila de la Govora pentru păcate se bat mătăanii, și făptuitorii sunt iertați. Cât de

mult a avansat lumea!? Auzi, unde a ajuns acest popor în domeniul destrăbălării!...păi ce să mai vorbim de revoluția prin sex și crimă de care vorbește Sartre!? auzi, Revoluție! Poate involuție, căci de existat, există! Și mai auziți ce spune Domnul!? - De ce să te iert popor afurisit. Toți m-ați părăsit și ați găsit mângâiere la idoli; „Și, după ce v-am primit jurămintele, v-ați dat la preacurvie și alergați cu grămada în casa curvei! Ca niște cai bine hrăniți, care aleargă înapoi și încolo, fiecare ne-chezând după nevasta aproapelui său.”

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - „Stați în drumuri, uitați-vă și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!” Poporul nu poate alege decât calea greșită & „Arderile voastre de tot, nu-mi mai plac.”

TOSCHRIS: - Aiurea, poporul a răspuns: „Nu vrem să umblăm pe ele!” ...Năravul ușor îl primești și greu scapi de el. Modernitatea - modernul este o problemă incertă și nu știe nimeni să-i dea de cap; tradiția, desigur, este mai bună și, deși ireală, creează iluzia unui subtil joc de picioare: un pas înainte, viguros, și doi pași mai mici înapoi; acesta este sensul tradiției, dar am spus că este ireală, și nu ne interesează decât sensul, însemnul. Pași în două planuri complementare: unul al invenției și inovației - pasul făcut înainte - și cei doi ai aplicării și verificării. Animalele nu sunt capabile de astfel de raționamente, ci, doar omul. De aceea merită să trăiești ca să fi jucător pe o astfel de tablă de șah, care este însăși viața fiecăruia. Aceste două stări: aplicare-verificare există din dorința omului de a opri timpul, de a lungi firul vieții, de a juca bătuta pe loc ...și mai zice Domnul: „Am pus niște străjeri peste voi: fiți cu luare aminte la sunetul trâmbiței!” Extraordinar, iată ce răspunde poporul: „Nu vrem să fim cu luare aminte!” Asta este poporul, el vrea teatru în stradă... Așa este omul, nu vrea să știe, mai bine se îmbată sau ia droguri, mai bine se tembe-

lizează; ordinea nu-i place, în ordine există doar știința și arta tradițională cultă...și doar numai Șostakovici înalță trompeta atunci când nu se așteaptă nimeni, ci, doar ca aducere aminte și semnalizare!...așa ca să vorbim și de muzica secolului XX, incredibilă în substanță și modernitate ca în Rusia sovietică.

VOCEA DIN ADÂNCURI: - „Ce nevoie am Eu de tămâia care vine din Seba, de trestia mirositoare dintr-o țară depărtată? Arderile voastre de tot nu-Mi plac, și jertfele voastre nu-Mi sunt plăcute.”

TOSCHRIS: - Falsurile și prefăcătoriile nu plac nimănui, mai ales în această lume a credinței; a încrederii în forțele proprii. Ele creează temeri și migrene chiar și când sunt aparent nebăgate în seamă. Dar natura, divinitatea este crudă cu cei ce le folosesc: - „Iată, voi pune înaintea poporului acestuia niște pietre de poticnire, de care se vor lovi împreună părinți și fii, vecini și prieteni, și vor pieri.” Ah, nu! Nu fă asta Doamne... Aceasta este esența în directiva de instrucție publică la un popor: religia, familia și strada - vecinii și prietenii, și, în mică parte și școala! Și, chiar și în vremea Ta de glorie, mileniul I înainte de Iisus, nu vom uita că toți trebuie să muncim într-o fabrică. Dar nu în una automată, ci cu bisturiul în mână sau cu ciocanul într-o mână și cu secera în cealaltă... În nici un caz cu telefonul acesta la ureche și pe stradă vorbind singur și care exclude computerul! Altfel, de ce ne mai trebuie școală și stradă? ...Acum cei mai mulți vor să facă strada pietonală ca fetele, femeii, să-și plimbe cărucioarele cu prunci! da, și câte doi odată! dar, și pentru a opri schimbările climatice: ha, ha, ha!

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - „În vremea aceea” cu adevărat s-a pus la lucru pana mincinoasă a cărturarilor și a alchimistilor! Așa cum, mai simplu, Partidul Muncitoresc Român cu șefi de la Moscova au pus în funcțiune, în slujba lor, Uniunile de Creație în o mie nouă sute patruzeci și nouă...

TOSCHRIS: - Sosește vremea pedepsei divine și care este permanentă în realitate, și este apocaliptică și ciclică. Și care va persista și va fi „gunoi pe pământ”. Gunoiul pe care nici pământul nu-l mai primește, iar în veacurile ce urmează apare criza depozitării și eliminării acestuia...dovedind că lenea omului e mare! ...Tot ce există în jurul nostru se cheamă natură și ea se autoconduce după legea unica a naturalului. Nu-mai omul nu are această lege, el este fiu adoptat de Natură, și are un Domn unic care sălășluiește în el și, care, desigur, împreună aparțin acestui Natural. Noțiuni extrem de abstracte: cutremurul, tunetul, trăsnetul, vulcanul, energii colosale și răzlețe care se produc în baza numerelor și logicilor abstracte și... complexe! „Pana mincinoasă a cărturarilor” sună, pare la fel cu documentul din cancelarii, care nici pe departe nu exprimă adevărul, tot așa și cărturarul răspunde la ordin. Cărturarul din spațiul artistic este altceva fiindcă și artele nu sunt totuna cu muncile pentru alții și pentru propria gură. Cărturar ca Dostoevski nu va mai exista niciodată, opere ca ale lui, da! Desigur, nu numai el.

VOCEA DIN ADÂNCURI: - „Înțelepții sunt dați de rușine, sunt uimiți, sunt prinși, căci au nesocotit cuvântul dumnezeiesc.” În altă ordine de idei, „ce înțelepciune au ei?”

TOSCHRIS: - În mileniul III, de înțelepți ce sunt, nu pot izola un virus în laborator, darămite mai apoi, în om! Microscopul electronic le-a schimbat vederea, din doctori au devenit oameni de afaceri, criminali! Unde este minte multă, este și multă prostie. Înțelepciunea este clar îndreptată către conservarea, și singura adevărată, cât mai bună, a ființei omenești se spune... Observăm, dublarea unei vocale din rădăcina numelui divin, care ne arată importanța respirației în cazul ființelor create cu har divin. Și atunci, chiar și într-o pandemie certată cu legile naturii și comunității umane, pentru ce această mască care să încurce respirația? Nu ar fi fost mai bine ca fiecare să o poarte când vrea și când poate, și când se întâlnește cu o altă

mască, adică, când trebuie? Când îi sare din gură ce nu-i trebuie? De ce să fii prim ministru și să-ți pui mască când vorbești de la tribună și ești singur?...miroase a Coana Pipa lui Eugen Ionescu...

VOCEA DIN ADÂNCURI: - „De aceea, pe nevestele lor le voi da altora, și ogoarele lor, altor stăpâni. Căci de la cel mai mic până la cel mai mare, toți sunt lacomi de câștig mârșav, de la proroc până la preot, toți înșală!”

TOSCHRIS: - Doamne, nu, nu spune așa ceva, de ce l-ai făcut pe om așa?...Ce realitate, ce condiție umană, câtă nevoie de eroism civic în perioada contemporană, în mileniul III, când aceste mârșavii sunt specifice întregii societăți. Ieri mi-am condus fiul la aerogara din Sibiu să plece la Londra și să lucreze pentru pleava altei societăți, când ar fi trebuit să lucreze pentru țara în care s-a născut. Dar cum să lucreze pentru țara în care s-a născut, dacă și ea, are pleava ei, chiar mai proastă decât cea londoneză...Mi-a spus fiul meu, că oamenii ca mine, în România aceasta, sunt numiți și comparați cu Don Quijote de la Mancha. Vai de noi, care nici măcar nu mai avem mori de vânt și gloabe ca Rosinante...Și m-a comparat și cu un lup singuratic!

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - „O! de mi-ar fi capul plin cu apă, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi, aș plânge zi și noapte pe morții fiicei poporului meu! Căci toți sunt niște preacurvari și o ceată de mișei. Au limba întinsă ca un arc și aruncă minciuna; și nu prin adevăr sunt ei puternici în țară; căci merg din răutate în răutate.” Acum este momentul să te păzești de prieten, să te păzești de frate și de soră. Toți mint, se păcălesc unii pe alții și nu fac decât rău. „Trebuie să părăsim țara, căci ne-au surpat locuințele!”

TOSCHRIS: - Peste milenii, cum este acum la mine, nu le vor surpa, dar își vor construi bugetele, și-și vor crește profiturile, pe seama luminii și căldurii, și apei, necesare acestor

locuințe...Iar alții le-au îmbrăcat cu carton în mai multe straturi să nu mai piardă căldura din calorifere, dar nici să primească căldura de la soare; cu termopane și izolații de cartoane, oamenii, începând să moară din lipsă de aer. Oamenii începând să poarte rucsacuri cu butelii de oxigen! căci virusul ucigaș nu va putea fi tratat altfel... Iată ce respirație ne așteaptă: și mască pe față, și mască pe case! Nu mai spun că o locuință din aceasta este ca o cutie de chibrituri, care dacă primește foc arde până se transformă totul în scrum...Ați văzut la televizor focul acela care a cuprins, arzând instantaneu, blocul din Spania!

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Vai de voi!...am auzit că pe lângă masca de aer, de parcă nu aveți nevoie de aer, au venit și noile popoare migratoare care nu au spațiu vital, fără arme de luptă dar specialiste în terorism, că, doar, nu au ce pierde!

TOSCHRIS: - Emigrarea este o condiție în viața comunităților - emigrația o pedeapsă! Așa cum pățesc în vremea noastră din mileniul trei sirienii, care sunt tot de prin aceste locuri. Au devenit armă de luptă în mâna războinicilor din Rusia Kieveană, mai ceva ca Domnul, și care a declarat capitala moscovită: Noua Romă, din nou, după două mii de ani!...ce mai imperiu! Și toți ar fi mulțumiți ca lucrurile să rămână aici. Nu vrem sateliți, ca arici, să inspectăm microcosmosul. Pentru ei nu există arme.....

VOCEA DIN ADÂNCURI: - „Moartea s-a suit pe ferestrele noastre, a pătruns în casele noastre împărătești, a nimic pe copii pe uliță, și pe tineri, în piețe.” O moarte mult mai reală decât cea provocată de Covid nouăsprezece de la anul două mii nouăsprezece!

TOSCHRIS: - Iată ce vechime au acțiunile care se desfășoară în piețele noastre publice, cum este și aceea din zece august două mii optisprezece! autodistrugerea, rușinea unui popor care nu reacționează și acceptă conducerea falsă a unui stat care, în realitate și adevăr nu mai există, fiind de față doar purtătorii

lui de cuvânt, cu mască! Poporul trebuie condus din interiorul său și nu din capitalele altor popoare. Ne amintim, Imperiul Otoman nu s-a băgat în treburile interne și nici un alt imperiu. Acum se văd rezultatele distrugerii statului de drept, la noi, aici, care am fost pe Columnele Romei! Și care l-am adus aici pe Sfântul Andrei, cules din ruinele Ierusalimului.

*

TOSCHRIS: - Putere, înțelepciune, pricepere: acestea sunt caracteristicile omului puternic, însușirile poporului puternic. Acestea sunt chiar calea de urmat a omului, dreaptă! Acestea sunt chiar simbolurile Mercedesului într-unul singur, un semn, cercul împărțit în trei, ca botul unei feline care tace, sau ca triunghiul refăcut cu vârfurile pe cerc și esențializând centrul cercului sau punctul de intersecție al bisectoarelor... Totul ființează sub semnul unității, unității și unicității în credință, triunghiul și cercul, familia!...Doamne, cât de materială este lumea. Evaporarea, formarea norilor, ploaia care rezultă din spargerea norilor!...și cât de idealistă: arta, spiritul, divinitatea, cauza tuturor lucrurilor. Tot ce este în plus în această viață este neesențial, este ludic, și acesta creează râsul și plânsul, și este creat cu limba și cu gura, nu cu mâna. În fața stihiiilor naturii omul este prost și lipsit de cunoștințe, lipsit de apărare! Și atunci apare acest idealism popular atât de necesar: pe mine și pe cei din jurul meu răul ne ocolește! Avionul în care am decolat nu se va prăbuși cu mine în zbor! Nici pe drumul de pe malul Oltului între Europa centrală și Europa de sud est, lângă muntele Cozia, mașina în care suntem noi nu se răstoarnă și nici nu vine alta să ne lovească pe contrasens. Nu trăim în viață decât cu idealul în față și cu probabilitatea, cu norocul, cu șansa.

VOCEA DIN ADÂNCURI: - „Păstorii s-au prostit, n-au căutat pe Domnul; pentru aceea n-au propășit și li se risipesc toate turmele.”

TOSCHRIS: - Nu există mai mare prostie a omului decât aceea de a pune în comunitate conducători proști, slab pregătiți profesional și fără experiență. Râia se ia prin atingere, și deștepții și oamenii cu bani pleacă în altă parte. Bătrânii se retrag în sine. Știința se află în urma experienței și ea există în viață de când lumea!...și este nevinovată.

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - „Doamne, pentru ce propășește calea celor răi, și toți mișei trăiesc în pace?” Mișei sunt apărați, în calea lor, de politic, motiv pentru care în viitor, până la dispariția lor, va conduce partidul unic. Pluri-partitismul va fi cât de curând, istorie!

TOSCHRIS: - Omul cunoaște foarte bine răul și mai puțin binele. Răul pândește la fiecare pas iar binele trebuie descoperit și așteptat. Moartea și eternitatea sunt consecințele trecerii implacabile a timpului...Zici, numai! Dar nu vei distruge din nou pe Israel și pe Iuda... Îi vei trimite în captivitatea lui Nabucodonosor, unde le va fi interzisă întemeierea familiilor cu fiii și fiicele lui. Glasul inimii - bucuria vieții. Poarta Sărutului, sărutul de viață, viu, sărutul de moarte, mort, zâmbet și lacrimă! Părinți și copii - timpuri diferite - un pas înapoi doi înainte, mersul tinerilor fără minte! copiii nu pot șterge păcatele părinților, căci păcatele sunt fapte și timpul nu poate fi dat înapoi. Timp fără minte. Condiția de fiu este mai grea decât condiția de părinte. Pedeapsa fiilor pentru faptele rele ale părinților este o consecință a perpetuării răului mai mult decât a bine-lui...

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - „Păcatul lui Iuda este scris cu un priboi de fier, cu un vârf de diamant; este săpat pe tabla inimii lor și pe coarnele altarelor lor.”

TOSCHRIS: - Fier și diamant, alămirea în lumea antică! Tăria de caracter. Iată tehnologia diamantului! a bimetalului. În

Iuda și nu numai, sculptorii aveau dălți cu vârf de diamant. Diamantul se prinde în vârful spițului prin alămire și se poate prelucra și granitul. În lumea aceasta a secolului XX singurul care a cioplit numai în granit și a modelat cu ciocanul inoxul a fost Constantin Lucaci. Ce tărie de caracter la acest gigant artist sculptor al mileniului II... „Păcatul lui Iuda...” toate păcatele omului stau în inimă, în consecință, inima păcătuiește nu omul! Înima care-L adăpostește pe Dumnezeu! Da, și gândul - mai ales! Nu există păcate făcute din neștiință. Când se întâmplă astfel, acestea se numesc întâmplări nefericite; valabil și în Dreptul de astăzi, când, cu dublă măsură, se judecă fapta produsă cu/sau fără știință. Și Domnul locuiește în inimă și El ve-de ce ai în fundul ochilor, și nu vede ce ai în minte, din care cauză El este stăpân doar pe faptele bune. În ce privește faptele rele omul este un dumnezeu egal cu dracul și care, și el, nu poate fi exclus. Am stabilit încă de la început: omul este un cumul de minus și plus. Esența esențelor. Prima este credința identică cu puterea, și casa credinței este inima! Omul care nu crede în măreția creației nu poate construi. Gura și mâncarea sunt doar pentru ca să nu iei mai mult decât să dai. Omul trebuie să fie fericit cu strictul necesar.

*

TOSCHRIS: - Ieremia îl anunță pe Mântuitor venit pentru mântuirea seminției lui Iuda, ultima din cele douăsprezece ale lui Iacov, și, care, va transmite spiritul lui Israel mai departe în lume și în timp, nefiindu-i dat să aibă țară, ci numai o „locuință”!... „Iată vin zile, când se va ridica lui David o Odraslă neprihănită. El va împărăți, va lucra cu înțelepciune și va face dreptate și judecată în țară. În vremea Lui, Iuda va fi mântuit, și Israel va avea liniște în locuința lui!” Dar mai întâi, la fel ca în cazul lui Moise, care nu a intrat în Canaan, tot așa cei care se vor întoarce din Babilon nu vor fi aceiași ce cei mai înainte prorociți! Mii de ani poporul lui Israel va duce această pedeapsă în spinare care, se pare, nu se va termina niciodată; sau

se va termina, când din viața spirituală a neamurilor lumii va dispărea Iisus!...

*

TOSCHRIS: - Și Zedechia, și rămășițele care au mai rămas, și cei „care au fugit în Egipt vor fi loviți de sabia Mea”! Blesstemul ocolește pe cei duși în Babilon și se răsfrânge asupra celor rămași sau ascunși. De aceea refugiatul nu este tot una cu evacuatul! O parte din ei se refugiaseră în Egipt. Așa și cu basarabeni și nord bucovinenii evacuați din cele două teritorii românești în 'patruzeci și patru. Ei au fost asimilați și au primit în continuare calitatea de urmași ai lui Decebal și împăratului Traian, în timp ce, cei rămași ologi în marele război de apărarea patriei (URSS) sau intruși au desființat Basarabia și au transformat-o în R.S.S.Moldovenească și mai apoi în Republica Moldova. Românii din fosta Basarabie, rămași, puterea sovietică le-a strecurat teama în oase și i-a denaturat! Ei nu și-au mai spus români, niciodată, ci numai moldoveni! Ei și-au schimbat numele pentru o pensie mai mare de parcă pensiile s-ar fi dat de la Moscova!

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - „Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel, către toți prinșii de război pe care i-au dus din Ierusalim la Babilon: - Zidiți case și locuțiile; sădiți grădini și mâncați din roadele lor! Urmăriți binele cetății în care v-am dus în robie și rugați-vă Domnului pentru ea, pentru că fericirea voastră atârnă de fericirea ei!” Într-o nouă patrie trebuie să fii mai bun, decât în fosta patrie!

TOSCHRIS: - Vedeți de ce pe atâția basarabeni sau fii ai lui Israel îi cheamă Ieremia? Sau, iată de unde s-a inspirat Napoleon Bonaparte când le-a spus soldaților și ofițerilor săi *să se poarte frumos cu cetățenii din țările cucerite*. Sintagmă esențială pentru tot restul de timp al umanității. Este și calea fericirii, să muncești mult și bine, mulțumindu-te pe tine și pe cel care te găzduiește. Care-ți oferă aerul și apa vieții! În ciuda neascu-

tării Domnului, El le propune un nou legământ: „Voi încheia cu ei un legământ veșnic, că nu Mă voi mai întoarce de la ei, ci le voi face bine și le voi pune în inimă frica de Mine”. Teama și frica, esența re-lației cu divinitatea. Relației cu orice stăpân. El, Domnul, este cunoscutul și necunoscutul! Dar este și esența relației dintre fiu și părinte, relație plină de dragoste. Rămâne însă, pentru o mai mare supunere și silință, și credință, că nu se negociază cu cel care îți este deasupra! În tine fiind, când te adresezi Lui ridici ochii sus! Gândul îți pleacă de la infinitul mic către infinitul mare...Cu Domnul te întâlnești, atunci când peste tine vin cele mai grozave și înspăimântătoare fenomene naturale, căci omul în natură este fără apărare! Fie-vă frică de Domnul, iubiți-L, și veți deveni mai puternici...

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Supunerea salvează împărăția. Ascultă popor necuviincios cuvântul Domnului: „Cine va rămâne în cetatea aceasta va muri ucis de sabie, de foamete sau de ciumă; dar cine va ieși și se va duce la haldei va scăpa cu viață.” În gena noastră e scrisă credința că acolo unde ne simțim bine acolo este patria noastră!

TOSCHRIS: - Așa grăita Ieremia către popor, iar un slujbaș de-al împăratului Zedechia a zis: „Omul acesta ar trebui omorât! Căci înmoaie inima oamenilor de război care au mai rămas în cetatea aceasta și a întregului popor”... omul acesta orator ne este dușman a mai zis slujbașul; dar și de față cu Zedechia Ieremia a zis: - Ascultă cuvintele Celui de Sus, Zedechia: dacă te supui Babilonului „vei scăpa cu viață, și nici cetatea aceasta nu va fi arsă cu foc, iar tu vei trăi împreună cu casa ta”. Supunerea salvează omenirea ...

*

TOSCHRIS: - Ieremia, aprig războinic. Parcă-l aud spunând: - Doamne, ce anunț mi-ai dat! Tremur de plăcere să vă spun, popoare cucerite de babiloneni, da, Babilonul va fi cuce-

rit... „Bel este acoperit de rușine, Merodac este zdrobit! Idolii lui sunt acoperiți de rușine, idolii lui sunt sfârâmați!” De la miazănoapte le vine sfârșitul... Toți, animale și oameni, fug din calea pustiitorului. Așadar, poporul este ca o turmă de capre... În față merg țapii, turmă sfântă, iubită de Domnul. Și, totuși, merită mai mult decât să fie o turmă de capre, din care cauză, se vede era noastră în care animalele nu mai sunt oi și capre, ci sunt chiar oamenii. Strigă Ieremia: - Alițați-vă cu pustiitorul, „voi toți arcașii” și încercuiți Babilonul și loviți-l din toate părțile. Da, toți sunt ai Domnului, dar copiii trebuie să-și răzbune părinții, asta este legea noastră: „Răzbunați-vă pe Babilon! Faceți-i cum a făcut și el! Nimiciți-l cu desăvârșire pe cel ce seamănă și pe cel ce mânuiește secera la vremea secerișului!” Acum trebuie bătut fierul, cât este cald! Baza este în plugar și în secerător. Iar nu peste mult timp va fi în ciocănar și secerător. Nu trebuie iertat nici unul, când e vorba de patrie; aceasta este mai importantă decât pâinea. Când au ieșit din Egipt, fiii lui Israel nu au mai mâncat pâine, până nu au ajuns în Canaan, să-l cucerească, să-l locuiască, să aibă ce mânca. Babilonienii au înnebunit în adorația modernismului! Exagera-re a închinării în fața obiectelor fabricate de mâna omului. Omul și-o caută cu mâna lui... Sodoma și Gomora, Hiroșima, Kievul, antimateria, informația - idol, gripa aviară, pesta por-cină, totul la grămadă - soluția finală! și, ultimul, războiul cu viruși! În orice situație vezi mâna omului nu întotdeauna ca o prelungire a creierului! ci, mai degrabă, ca o amputare a unei părți din el...

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - „Babilonul era în mâna Domnului un potir de aur care îmbăta tot pământul; neamurile au băut din vinul lui; de aceea au fost neamurile ca într-o nebulie.” Dar acum „de glasul Lui urlă apele în ceruri; El ridică

norii de la marginile pământului, dă naștere la fulgere și ploaie și scoate vântul din cămărilor lui.”!...Ieremia, poet și filosof.

TOSCHRIS: - Stare poetică adevărată, metaforă, creată chiar de Ieremia! Rezultă iconicul naturii poetice: vânturile se iscă, culcușurile lui sunt precum comorile pământului, ascunse.

Domnul strănută, natura se scutură, mările se varsă în oceane și oceanele acoperă polii reci ai pământului, și omenirea crede că se schimbă clima, da, încălzirea globală. Fleacuri, povești de adormit copiii!...auzi, încălzirea globală din cauza țevii de eșapament! și a furnalelor... Încă puțin și nu vor mai fi nici țevi de eșapament și nici furnale...și atunci? ...Esența vieții, artele - fapte, tehnologia care nu are nicio trebuință, când se caută doar spiritul! Adorația! mai ales narcisismul. Cât de învățat ar fi, omul tot prost rămâne, dacă nu este în stare să creeze locuri de muncă, cele mai multe obișnuite, altele superioare! Fără fabrică și familie omul nu poate exista în societate. Extrem de tranșant acest prooroc care vine după Isaia: - „Înălțați un steag pe pământ! Sunați din trâmbiță printre neamuri! Pregătiți neamurile împotriva Babilonului! Vitejii Babilonului nu mai luptă, ci stau în cetățui; puterea le este sleită și au ajuns ca niște femei.” Așa este, succesiunea de zvonuri este ucigătoare. Eu știu acest lucru mai ales din anii mei de pomină: două mii doisprezece când zvonistica antioccidentală devenise năucitoare. Începusem aproape, din nou să-l pupăm pe Stalin și pe Hrusciiov. Din nou puterea spiritului!...arta destabilizării, care arată că pacea nu este posibilă decât într-o variantă globală în care să se respecte granițele și puterile locale. Cum ar spune unii: globalism, suveranism, ura!...

PARTEA A ȘAISPREZECEA

VOCEA DIN ADÂNCURI: - « PLÂNGERILE LUI IEREMIA » Prooroc și răzbuțător. „M-au auzit suspinând, dar ni-

meni nu m-a mângâiat. Toți vrăjmașii mei, când au aflat de nenorocirea mea, s-au bucurat că Tu ai adus-o; dar vei aduce, vei vesti ziua când și ei vor fi ca mine. Căci suspinele mele sunt multe, și inima îmi este bolnavă.”

TOSCHRIS: - Poporul păcătos și curvar, mincinos și prefăcut, care așteaptă totul din cer, inclusiv norocul, merită pedepsit. Ieremia îi cere Domnului să-l răzbune, să-i răzbune suferințele pe care i le-a produs poporul său. Meteahna a rămas, în religie, dovadă acatistul de pedepsire. Un demers invers celui care se spune în rugăciunea *Tatăl nostru*: „și ne iartă greșelile noastre cum și noi iertăm greșiților noștri”. Interesul poartă fesul, cum spunea și Arhiepiscopul nostru, la întronare: - Nimeni nu este aici, în fața Altarului, fără vreun interes!

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Spune Ieremia: „Iată ce mai gândesc în inima mea și iată ce mă face să mai trag nădejde: bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață.”

TOSCHRIS: - Întunericul trece și vine lumina. Dimineața se reia viața. Seara, doar cu vin și cu tării nu ne atinge decât somnul. L-am auzit pe Ieremia spunând: „Bine este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului. Este bine pentru om să poarte un jug în tinerețea lui.” Jugul Domnului. Domnul este în om și El este forța vrerii, acțiunii, vieții... El face din fiecare om un stăpân al său. Supunerea și ascultarea sunt esențiale pentru un tânăr. Tânărul trebuie forțat să știe cum se câștigă dreptul de a-și trăi ziua de mâine. Zilele, lunile, anii. Răul și binele se succed. Omul trebuie să primească răul îmbrăcat în hainele binelui și să primească binele îmbrăcat în hainele răului.

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Și a spus Ieremia: Doamne, nu uita ce am pățit, vezi în ce ocară ne-am îngropat, nu uita „că moștenirea noastră a trecut la niște străini, casele noastre la cei

din alte țări! Apa noastră o bem pe bani, și lemnele noastre trebuie să le plătim. Prigonitorii ne urmăresc cu îndârjire și, când obosim, nu ne dau odihnă. Am întins mâna spre” alții „ca să ne săturăm de pâine.”

TOSCHRIS: - Sunt consternat. Acum două mii cincisute de ani, ca și acum, în acest început de mileniu trei! La fel cu evacuații din o mie nouă sute patruzeci și patru din Basarabia și Bucovina de nord: tot ce a fost al lor a trecut la sovietici, la ucrainieni! Când prostia se generalizează dispare statul și atunci chiar așa: „apa noastră o bem pe bani și lemnele noastre le plătim”. ...Apoi, iată, această perioadă de început a mileniului III, când bugetul se construiește din vânzarea către populație a apei, căldurii, luminii și combustibilului, neexistând nicio activitate de producție industrială rentabilă care să genereze profit de unde să se adape și bugetul. Ne umple de rușine să vedem cum unii se îmbogățesc pe această cale a consumului de energie și pe mâncare. Cunoașteți altă sursă de profit în această epocă a capitalismului după socialism? Acestea sunt condițiile într-o țară stăpânită prin forță și prin spiritul răului, cu pulanul! Sigur, în atari condiții statul pare că nici nu mai există!...deși el este vinovat pentru aceste rele. El nu dă socoteală nici pentru prezent, nici pentru trecut. Justiția, la fel, prescrie judecarea faptelor civile după ce au trecut trei ani de la producerea lor. Mai mult, el - statul - spune că poporul este vinovat!...că nu a ieșit în stradă atunci când trebuia. În mileniul III guvernele se schimbă și se înjură unul pe altul...

PARTEA A ȘAPTESPREZECEA

VOCEA DIN ADÂNCURI: - « EZECHIEL » Puterea lui Dumnezeu. Ascultați-l pe Ezechiel: „Era în anul al cincilea al

robiei împăratului Ioiachin și cuvântul Domnului mi-a venit în țara haldeilor. A venit ca un snop de foc care răspândea de jur împrejur o lumină strălucitoare. În mijloc se vedeau patru făpturi vii care aveau fiecare patru fețe și patru aripi. Sub aripi, de cele patru părți aveau niște mâini de om. Toate aveau față de om; la dreapta lor, toate patru aveau față de leu; la stânga lor, toate patru aveau față de bou; iar înapoi, toate patru aveau față de vultur.”

TOSCHRIS: - Trăim din amintiri. Ne întoarcem puțin în timpul împăratului Ioiachim. Iată originea fețelor de animal din icoanele cu sfinți care au chip de animale. Originea simbolurilor de pe Basilica Sfânta Justina din Padova și nu numai, sfinți cu față de animal se găsesc și în mânăstirile din Moldova. Arătările se regăsesc și pe catapeteasma care acoperă altarul în biserica ortodoxă și cărțile le numesc heruvimi.

*

TOSCHRIS: - „Cum se strânge argintul, arama, fierul, plumbul și cositorul în cuptorul de topit și se suflă în foc ca să se topească, așa vă voi strânge și Eu în mânia și urgia Mea, vă voi pune acolo și vă voi topi” spune Domnul supărat pe fiii lui Israel. Iată, fără oxigen nu există viață și nici foc... Tehnologia topirii și turnării metalelor. Arderea și creșterea temperaturii se face cu aer!...și rezultă oțelul, fonta, bronzul, alama. Timp pre-babilonian în care „Poporul din țară se dedă la silnicie, fură, a-suprește pe cel nenorocit și pe cel lipsit, calcă în picioare pe străin împotriva oricărei dreptăți!” Toți păcătuiesc. Desfrâna-rea și idolatria sunt maxime. Asuprirea aproapelui, și așa va fi mereu. Ca să fie bogați trebuie să existe săraci! Și Iezechiel le-a spus în continuare: „Vai de păstorii tăi Israele, care se pasc pe ei înșiși! Nu trebuie păstorii să pască turma? Voi mâncați grăsimea, vă îmbrăcați cu lâna, tăiați ce e gras, dar nu pașteți oile. Nu întăriți pe cele slabe, nu vindecați pe cea bolnavă, nu legați pe cea rănită; n-aduceți înapoi pe cea rătăcită, nu căutați pe cea pierdută, ci le stăpâniți cu asuprire și cu asprime!” So-

cietatea avansată foarte dezvoltată, nu se ocupă egal de toată lumea și urmărește doar performanța tehnologiilor și colectarea TVA. Această societate va exista în viitor chiar dacă vor face legi și pentru săraci și orfani. ...Guvernarea necorespunzătoare împărștie turma. Doctrina comunistă, specifică țărilor cu democrație populară sau socialiste este încă o utopie. Până acum românul a trăit în țara lui pentru el și pentru altul, pentru export. Acum trăiește în alte țări mai mult pentru alții și mai puțin pentru el. Așa se întâmplă când guvernarea face banul străin tare, când nu plătește munca; și munca nu mai are valoare.

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Vremea se anunță frumoasă. Toți copiii lui Israel oriunde se vor afla „îi voi strânge și-i voi aduce înapoi în țara lor. Voi face din ei un singur neam în țară, pe munții lui Israel; toți vor avea un singur împărat și nu vor mai fi două neamuri, nici nu vor mai fi împărții în două împărștii”. Sugerez, totuși, că David va stăpâni peste toți!

TOSCHRIS: - Iată, Ezechiel anunță formarea poporului evreu, unul singur, pe locul pe care Domnul l-a hărăzit lui Avram, Isaac și Iacov... Popor format după robia în Babilon. Rezistența sa șaptezeci de ani, reconstrucția Ierusalimului, cetățitor din jur, a dus la renașterea acestui popor, călirea sa, și pregătirea! pentru asaltul care va urma, după Înălțarea la cer a lui Iisus. Ezechiel proorocește, dând toate indicațiile de reconstruire a Ierusalimului, pentru reconstruirea Templului. Ezechiel proorocește cum va fi împărștită Palestina între semințiile lui Iacov.

PARTEA A OPTISPREZECEA

TOSCHRIS: - « DANIEL » Domnul, judecător. După ce a asediat Ierusalimul „în al treilea an al domniei lui Ioiachim,

împăratul lui Iuda”, Nebucadnețar a cerut famenului său șef să-i aducă patru tineri „fără vreun cusur trupesc, frumoși la chip, înzestrați cu înțelepciune în orice ramură a științei, cu minte ageră și pricepere, în stare să slujească în casa împăratului și pe care să-i învețe scrierea și limba haldeilor.” Între aceștia s-au numărat Daniel, Hanania, Misael și Azaria. Daniel l-a convins pe șeful „famenilor dregători” să încalce ordinul împăratului care îi pusese la îngrășat, privind alimentația celor patru, și a cerut doar zarzavaturi și apă. După zece zile de încercare cu această alimentație, cei patru arătau bine, și căpetenia famenilor nu s-a mai speriat de dieta cerută de Daniel. De unde se vede că pe stomacul gol apa și zarzavaturile - fructele - fac minuni...tratament aplicat și pe pielea mea când eram suspectat de o gravă boală a colonului. ...„Dumnezeu a dat acestor patru tineri știință și pricepere, mai ales, însă, a făcut pe Daniel priceput în toate vedeniile și în toate visele. În toate lucrurile care cereau înțelepciune și pricepere și despre care îi întreba împăratul îi găsea de zece ori mai destoinici decât toți vrăjitorii și cititorii în stele care erau în toată împărăția lui. Așa a dus-o Daniel până în anul dintâi al împăratului Cyrus.”

*

TOSCHRIS: - Daniel predă perșilor pe babilonieni. O mare sărbătoare a avut loc în Babilon, când fiul Belșațar îi urmează lui Nebucadnețar, tatăl. Și la cheful mare cu cei „o mie de mai mari ai lui a poruncit să aducă vasele de aur și de argint pe care le luase tatăl său din Templul de la Ierusalim, ca să bea cu ele împăratul și mai marii lui, nevestele și țiitoarele lui.” Atunci s-a întâmplat o minune și o mână de om s-a coborât din înalt și a scris pe un perete din camera unde se da petrecerea: „Numărat, numărat, cântărit și împărțit.” Daniel îi traduce textul: „*Numărat* înseamnă că Dumnezeu ți-a numărat zilele domniei și i-a pus capăt”; „*Cântărit* înseamnă că ai fost cântărit în balanță și ai fost găsit ușor.” „*Împărțit*, înseamnă că împărăția ta este împărțită și dată mezilor și perșilor.”...Mezii și Perșii cuceresc

Babilonul și-l ucid pe Belșatar. La cârma noului imperiu vine Darius Medul, care are șaptezeci și doi de ani. Deci Daniel și ai săi rezistă sub trei împărați: Nebucadnețar, Belșatar și Darius.

*

TOSCHRIS: - Intrigile slujitorilor lui Darius au dus la aruncarea lui Daniel în groapa cu lei de unde el revine teafăr deoarece animalele feroase s-au comportat ca niște „blânde pisici”. Trup și suflet a fost Daniel pentru Domnul, și pentru împăratul care este unsul Domnului. El, singurul care a reușit să schimbe credința unui regat. Modelul lui Darius va fi luat de toți împărații lumii și toate popoarele vor fi întru credința lui Dumnezeu unic. Darius întocmește o scrisoare către întreaga împărăție în care poruncește: „Pacea să vă fie dată din belșug! Poruncesc ca, în toată întinderea împărăției mele, oamenii să se teamă și să se înfricoșeze de Dumnezeul lui Daniel. Căci El este Dumnezeul cel viu și El dăinuie veșnic; Împărăția Lui nu se va nimici niciodată, și stăpânirea Lui nu va avea sfârșit.” Uluitoare întâmplare, situație, care îl califică pe Daniel ca unul dintre marii reformatori ai lumii, istoriei, și căruia îi curge prin vene sângelile fiilor lui Israel. De asemenea deschide o nouă eră în istoria credinței în divinitate, posibilitatea ca El să fie adoptat de întreaga planetă. Robia babiloniană este o lecție a istoriei tuturor timpurilor care arată că un popor mic poate conduce mari popoare având o cultură superioară, specifică existenței spirituale. Dacă noi, cei de aici, care ne numim urmașii dacilor și romanilor, aveam în sânge dragostea de adevăr, cinstea și extirpăm hoția și corupția, nu am fi intrat în mileniul al III-lea în mizeria morală, cea de acum, asemănătoare cu a fiilor lui Israel dinainte de robia babiloniană... Istoria omenirii s-a schimbat de atunci, de când fiii lui Israel au fost purificați prin această grea încercare și s-au organizat pe baze noi, îndreptându-se cu viteză spre noul mileniu, creștinesc. Fiii lui Israel, un popor care a dăruit umanității modelele de viață viabile de convingere în comunitate. Robia babiloniană arată că o mare ci-

vilizație, ca a caldeenilor, nu putea exista fără spiritualitate echivalentă, cântărită cu cel mai evoluat instrument de calitate, credința în Dumnezeu cel viu și unic! Așa trebuie să fie și politica! unică, specifică statului. Zorii *zilei zilelor*, zilele marilor revoluții, se aprind odată cu robia babiloniană, asupra căreia, colosal, s-a oprit și Giuseppe Verdi în opera Nabuco.

PARTEA A NOUĂSPREZECEA

VOCEA DIN ADÂNCURI: - « OSEEA » Doi pași înainte și unul înapoi! O deviză anti leninistă, pur capitalistă, anticomunistă. „Poporul fără minte aleargă spre pieire - Poporul Meu pierde din lipsă de cunoaștere”. Lenin a avut deviza: un pas înainte, doi înapoi...Învățătorul popoarelor!

TOSCHRIS: - Când a vrut să cunoască, omul a fost alungat din Rai. Acum Osea impută omului fiu al lui Israel lipsa de cunoaștere. Când Lenin va veni la putere va spune: învățați, învățați chiar de trei ori! Poporul fără cultură aleargă spre pieire. Cultura mare este să fii producător de cultură. Cultura nu este posibilă dacă nu ai minte luminată și nu judeci, nu ai logică, și nu ai mâini îndemânatice. Timpul este cel care îți impune să cunoști adevărul, căci el se succede în viteză și nu așteaptă să îți trăiești clipa... Fapte bune și multe înseamnă să oprești timpul.

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Necazul îl caută pe Domnul. „Necredincioșii se afundă în nelegiuire, dar voi avea El pedepse pentru toți! Necredincioși, căci au născut copiii din curvie; și va fi ca un leu pentru Efraim și ca un pui de leu pentru casa lui Iuda.”

TOSCHRIS: - Necazul, da, este cel care îl caută pe Domnul, mai ales necazul fără ieșire. La necaz mare orice om îl caută și dacă nu vrea, căci, fiind în inimă, simte înainte apropierea răului.

VOCEA DIN ADÂNCURI: - „Întoarce-te Israel, înarmează-te cu cuvinte și întoarce-te la El, la Dumnezeuul tău!”

TOSCHRIS: - Osea a intuit perfect. A intuit pericolul crucii cu limba în gură și, iată, bine face, îi invită la rugăciunea prin viu grai, după modelul vorba dulce mult aduce, dar și că vorbirea este un curaj și acesta se învață. La unii devine artă. Cu Dumnezeu în suflet, nu poți să pieri fiindcă Domnul este nemuritor.

PARTEA A DOUĂZECEA

VOCEA DIN ADÂNCURI: - « IOEL » „Treceți-vă, bețivilor, și plângeți! Văitați-vă, toți cei ce beți vin, căci vi s-a luat mustul de la gură! Căci în țară a năvălit un popor puternic și fără număr, cu dinți de leu și măsele de leoaică...strângeți pe bătrâni, pe toți locuitorii țării, în casa Domnului și strigați către El”

TOSCHRIS: - Iată, în sfârșit, se face apel la bătrâni, să se trezească, să ia aminte la ce se întâmplă. Speranța timpurilor stricate este ca societatea să se întoarcă la timpul când bătrânii merg pe stradă, se plimbă și li se cere sfatul atunci când trebuie. Fiecare bătrân duce în spate o experiență reală. Dar și mai important, bătrânii ajută de cele mai multe ori pe tineri să trăiască și să spered la mai bine...Nu există tinerețe fără bătrânețe!

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - „Sfășiați-vă inimile, nu hainele, și întoarceți-vă la Domnul vostru.”

TOSCHRIS: - Domnului nu-I place turnatul de nisip în cap și nici sfășiatul de haine. Domnul dorește ca omul să sufere și să se înveselească atunci când trebuie și atât cât trebuie. Știți ce au pățit ciobanii bulgari, când au prins lupul care le-a furat o oaie? Au băut și s-au înveselit până au mâncat oile toate!

VOCEA DIN ADÂNCURI...: - „Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta, n-o face de batjocura popoarelor!”

TOSCHRIS: - Adunarea Națională a fost sfântă. Într-un fel sau altul la ea se va reveni. Poporul trebuie să muncească, el însuși să-și păzească munca, el să-și folosească, primul, roadele muncii, el să-și conducă, prin reprezentanți țara; el să o apele, cum au făcut și fiii lui Israel când s-au întors din Babilon: într-o mână să țină pușca și într-o mână să țină sapa! Mapa să fie desființată și cei care până într-o vreme au purtat-o să pună mâna pe armă și lopată. Pe seceră și ciocan. Pe ruinele provocate de prostia omenească sau inteligența satanică trebuie să înceapă reconstrucția către civilizație și modernitate. Sigur, trebuie să avem grijă ca popoarele vecine, care ne judecă sau care ne urmează, să nu zică că fiii lui Israel, fiii tuturor neamurilor, sunt niște ateii sau că nu-l au pe Domnul în ei și că umblă după alți dumnezei. Ascultă la mine Ioele: animal fără divinitate nu există. Viață fără divinitate, la fel! Tot ce mișcă are o rațiune deasupra, în locul norilor și în locul seninului albastru. Brâncuși numea această rațiune, Naturalul! iar o poetă, Marele Natural! Dumnezeu, o divinitate, care, pentru om, aproape, e natural să existe din moment ce are chipul și asemănarea omului. Furnica crede că mușuroiul și scoarța copacului sub care se ascunde este divinitatea ei!...Da Ioele, bătrânii sunt alături de copii, alături de mire și mireasă; homo ludicus este cu Domnul și permanent se joacă, se luptă cu Satana! Spre sfârșitul vieții,

tinerii harnici devin bătrâni și dacă ar dispărea bătrânețea, atunci moartea ar lovi chiar tinerețea!

*

VOCEA...: - „Au tras la sorți pentru poporul Meu; au dat un flăcău pe o curvă și au vândut fata pe vin, și l-au băut. Ce vreți voi cu Mine, Tirule și Sidonule, și toate ținuturile filistenilor? Iute, fără zăbavă, pregătiți războiul! Fiarele plugurilor voastre prefaceți-le în săbii, și cosoarele, în sulite!”

TOSCHRIS: - Fascinant. Dumnezeu este primul revoluționar al lumii și fiii lui Israel primul popor de revoluționari. Prime revoluții au făcut Avraam și Moise, dar, mai apoi aceasta este adevărata revoluție cea din timpul întoarcerii din robia babiloniană. După o mie nouă sute șaptesprezece au hotărât să transforme săbiile în pluguri. Iar în mileniul trei, invers, având ca scop moartea tuturor celor care au trecut de șaizeci și cinci de ani! Totul după nevoi, totul și toate în raport cu respectul pe care omul îl datorează divinității sale. Există și varianta „Puneți seceră” și ciocanul la vedere, „căci secerișul e copt”! și fierul încins: 1792, 1905, 1917!...

PARTEA A DOUĂZECI ȘI UNA

MOTTO: Domnul este viață, El nu există în moarte. El este ceea ce este. Domnul este putere, forță și mișcare...energie!

VOCEA DIN ADÂNCURI: - « ZAHARIA » Este fiul lui Berechia, și suntem în anul al doilea al lui Darius. „Întoarceți-vă la Mine și Mă voi întoarce și Eu la voi” este leitmotivul Domnului...

TOSCHRIS: - Realitatea este un dat, și nu este necesar să te căiești că ai greșit; important este ce vei face de acum încolo. Mai spune divinul: „Mă întorc cu îndurare către Ierusalim; Casa Mea va fi zidită iarăși în el, și funia de măsurat se va întinde asupra Ierusalimului.” Acesta a devenit capitală a lumii și este primul și singurul oraș al divinității, singurul și unicul stăpânitor al universului. Așa s-a născut idealismul în opoziție cu materialismul. Cu alte cuvinte materialismul își datorează traiful datorită idealismului.

*

TOSCHRIS: - Ierusalimul primul oraș deschis al lumii. În Ierusalim poate intra și ieși oricine, Domnul, stăpânul său va face un foc în jurul său și nu va lăsa să intre și ieși decât pe cei cu gândul curat la adresa Sa... Ierusalimul, cel mai mare club al oamenilor de bine din lume. Aici vor veni și vor pleca, după ce se vor pocăi, toți cei care sunt de acord, gândesc și făptuiesc în consens, pentru binele omenirii, iar în secolul douăzeci și unu, mileniul trei, aici vor veni toți cei care gândesc global, continental, și simt local, și văd în mondializare pasul definitiv al omenirii, înaintea expansiunii ei către alte lumi.

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - „Îngerul mi-a arătat pe marele preot Iosua stând în picioare înaintea Îngerului Domnului și pe Satana stând la dreapta lui ca să-l pârască.”

TOSCHRIS: - Zaharia, tu vezi ce văd eu? Acesta-i chiar Satana, îngerul răului. Piei Satano că noi suntem cu Domnul! Domnul a ales Ierusalimul, Domnul e cu noi! Dar Iosua este îmbrăcat cu haine murdare și totuși stă înaintea Îngerului.

VOCEA DIN ADÂNCURI: - „Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el! Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare!” ...Iată ce-ți spune Domnul, popor: „Dacă vei umbla pe căile Mele și dacă vei păzi poruncile Mele, voi aduce pe Robul Meu, Odrasla. Căci, iată, spre piatra aceas-

ta Eu însumi voi săpa ce trebuie săpat pe ea, și într-o sin-gură zi voi înlătura nelegiuirea țării acesteia.”

*

TOSCHRIS: Zaharia prevede viitorul: era omului îndumnezeit. Orice lucru, construcție, nu se va face decât prin blâzenie și credință, și nu prin forță. Cu mâna ta, omule, ai pus această temelie „și tot cu mâna ta o vei termina”. Este cineva care să disprețuiască această zi a „începuturilor slabe? Acești șapte ochi vor privi cu bucurie firul de plumb în mana ta, Zorobabel: aceștia sunt ochii Domnului care cutreieră tot pământul.” Prin aceste vorbe ai spus totul despre om și legea vieții!

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - M-am uitat din nou înspre ceruri și am văzut un hrisov enorm din care literele frumos scrise apăreau rând cu rând...

TOSCHRIS: - Iată, imaginea video. Symbolismul a ajuns atât de departe și apare încă de la începutul lumii. Se pare, chiar, că el stă la baza sfințirii și precede parabola. Ca să dialoghezi cu divinitatea trebuie să fii un om bogat în idei și nu bine instruit. Învățatul nu mai știe să facă diferența între ce-i primit și ce este al său!...ca în cazul poezilor prolifici care multiplică cuvinte fără să spună mare lucru, și care se autoplagiază, când vorbele sunt prea multe și ideile puține...

*

TOSCHRIS: - Întoarcerea în Sion din robia babiloniană este cea mai mare bucurie și victorie a fiilor lui Israel. Ierusalimul va înflori din nou, mai ceva ca înainte, și va deveni un nume care va rezista și va înflori și în mileniul trei după Iisus Christos. Fiii lui Israel rămânând fără patrie, dar răspândiți în întreaga lume, vor face primii pași spre globalizare, îndeplinind previziunile proorocilor, cât mai ales al Domnului lor.

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Și tot așa vorbește Domnul, readucând dreptatea în comunitatea poporului Său: „Iarși vor șede pe ulițele Ierusalimului bătrâni și femei în vârstă, fiecare cu toiagul în mână, din pricina marelui lor număr de zile.” Și după ce ați fost ceea ce ați fost ca un „blestem între neamuri, tot astfel vă voi mântui, și veți fi o binecuvântare”!

TOSCHRIS: - Nu vă temeți de vorbe, „ci întăriți-vă mâinile”! Faptele să vă fie călăuza în viață, și gura pe măsura faptelor, însă, cât mai mică!

VOCEA DIN ADÂNCURI: - După cum știți pe părinții voștri i-am pedepsit atunci când au făcut rău, mâniindu-Mă... Însă acum nu doresc decât să fac bine „Ierusalimului și casei lui Iuda. Fiecare să spună aproapelui său adevărul”; nimeni să nu pună răul în inimă, răul împotriva aproapelui și nici să jure strâmb.

TOSCHRIS: - Politica de bună vecinătate în comunitate este esențială! Repet: fabrica, familia și strada! sunt componentele de bază în comunitate și care ne creează educația... În nici un caz, nu trebuie să se întâmple ca la începutul mileniului III când educația a fost preluată de un Minister al Educației!...în loc să rămână la familie și stradă sau în școală.

*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - „Cereți de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară pentru toată verdeța de pe câmp. Căci terafimii vorbesc nimicuri, ghicitorii prorocesc minciuni, visele mint și mângâie cu deșertăciuni.” Cereți Domnului ceea ce trebuie să vă dea, ca să nu mai semănați cu o turmă fără păstor. Domnul să vă fie păstorul!

TOSCHRIS: - Așa este, după Solomon fiilor lui Israel le-a lipsit conducătorul. Fără meșter conducător o echipă nu poate construi nimic. Iar în viața civilă, tot așa, fără conducător, nu se poate construi nimic. Așa nu se poate coagula o comunitate. ...În acest *one man show* tratez despre o știință a Vechiului Testament care nu este identică cu o știință laică bazată pe cer-

cetare, ci ea este desprinsă din cunoașterea empirică specifică perioadei cuprinsă între timpul lui Cain și Abel, și timpul lui Iisus Christos. După El viața omului capătă altă dimensiune și ea cuprinde perioada dintre nașterea și moartea fiecăruia. Pre-dicția, arta divinației, nu există în absența experimentului - experienței, toate! ale trecutului. Clasificarea magilor, ghicitorilor se face pe baza acestei experiențe, cunoașterea cât mai fidelă a trecutului, existența unei experiențe colosale, memoria! Cu cât luăm în calcul mai multe realități (experiențe) cu atât vom avea mai multe posibilități, variante! de prefigurare a viitorului ...Coloana Infinitului (infinit nu există) nu aparține Monumentului Eroilor și aici trebuie să vedem excepționalitatea gândirii brâncușiene care era de factură daco - romană - iudaică. Doar prin Brâncuși putem, astfel, să-l aducem pe Zalmolxis lângă Christos, cum tot vor unii să zică și să facă. Întreaga operă brâncușiană este mai aproape de abstractul zalmolxian, dacic, al luminii necuprinse, și mai apoi iconic arabo ortodox, decât de iconicul roman mult mai aproape de figurativul uman din cetatea eternă! Brâncuși a fost un artist paradoxal!...nimeni mai bine, decât el, nu a creat o operă în același timp abstractă și figurativ realistă. Posibil paradoxul, dacă ne gândim că și abstractul și figurativul se regăsesc în întregime în figura geometrică!...Masa Tăcerii, Poarta Sărutului, Coloana Infinitului (!) și Sărutul. Brâncuși nu a avut nici o patrie, singura lui patrie a fost gândul!...cel care dă roată pământului. De aceea eu i-am zis artistul mai mult filosof, decât sculptor...

VOCEA DIN ADÂNCURI: - „Căci Domnul oștirilor Își cercetează turma, casa lui Iuda, și o va face, ca pe calul Său de slavă, în luptă.” „Din el va ieși Piatra din capul unghiului, din el va ieși țărșul, din el va ieși arcul de război; din el vor ieși toate căpeteniile laolaltă.”

TOSCHRIS: - După ce le ai pe toate puse la punct, bine proiectate, abia atunci te gândești la căpetenii, după cum am văzut, fiii lui Israel, având o căpetenie la cinzeci de oameni ac-

tivi. Fiind atât de riguroasă cercetarea, și pretențioasă, din aceasta vor ieși, rezulta, uneltele, condițiile perfecțiunii, existenței, limitele ei: Piatra din capul unghiului, Țărușul, Arcul de război. Criteriile! Principii iudaice preluate mai târziu de romani și de creștini. Există măsură în toate!...măsurabilul! Din acest punct de vedere Masa Tăcerii și Poarta Sărutului sunt o expresie a măsurabilului, Coloana Infinitului nu este creștină și nici iudaică; este păgână, exprimând infinitul! Poate să exprime, orice!

VOCEA DIN ADÂNCURI: - Fiii lui Israel „vor fi ca niște viteji care calcă în picioare noroiul de pe ulițe; în luptă, se vor lupta, pentru că Domnul va fi cu ei. Și El va întări casa lui Iuda și Iosif; îi va aduce înapoi...și se vor înmulți cum se înmulțeau odinioară. Vor fi risipiți printre popoare, dar ei se vor întoarce”, mereu.

TOSCHRIS: - Pentru fiii lui Israel patria este ca piatra din capul unghiului din colțul zidului, țărușul și arcul de război. Patria este acolo unde pot să iubească și să fie iubiți și acolo unde ei își au rostul lor. Și nimeni nu trebuie să uite că dintre ei s-a ridicat Mântuitorul și Apostolii săi.

*

ZAHARIA: - „Deschide-ți porțile, Libanule, ca să-ți mănânce focul cedrii! Vaită-te, chiparosule, căci cedrul a căzut, și cei falnici sunt nimiciți! Văitați-vă, stejari din Basan, căci pădurea cea nepătrunsă a fost dată jos!”

TOSCHRIS: - Pădurea apără poporul. Pădurea este un desiș de nedescris pentru cine nu o cunoaște. Fie lumină, fie noapte, pădurea este plină de viață. ...Popoarele care beau și cântă când statele lor sunt prost guvernate, care se-nveselesc când le cântă cucul a pagubă curată și ele se bucură că sunt bogate, atunci își merită soarta de a fi vâdate de alții. Ele sunt ca oile care sunt vândute fără să știe ce le așteaptă. Iar despre păstorul care își „părăsește oile” atât am a vă spune: „să cadă sabia pe brațul lui și pe ochiul lui cel drept!” Să rămână fără mâini de tot și fără

lumina ochilor! Da, așa zice Zaharia...și mai spune: - „Vai de păstorul de nimic care își părăsește oile!” Căci aceste animale blânde și frumoase și care dau atâta bogăție omului sunt semnele vii ale prezenței Domnului care are grijă și de animalul domestic, și de om, la fel. Vă dați seama ce crime vor avea loc în această lume când se vor aplica principiile globale ale *soluției finale* în masă?...da am mai vorbit, dar nu trebuie făcută diferență când este vorba de viață între blândețele outoare și oameni!

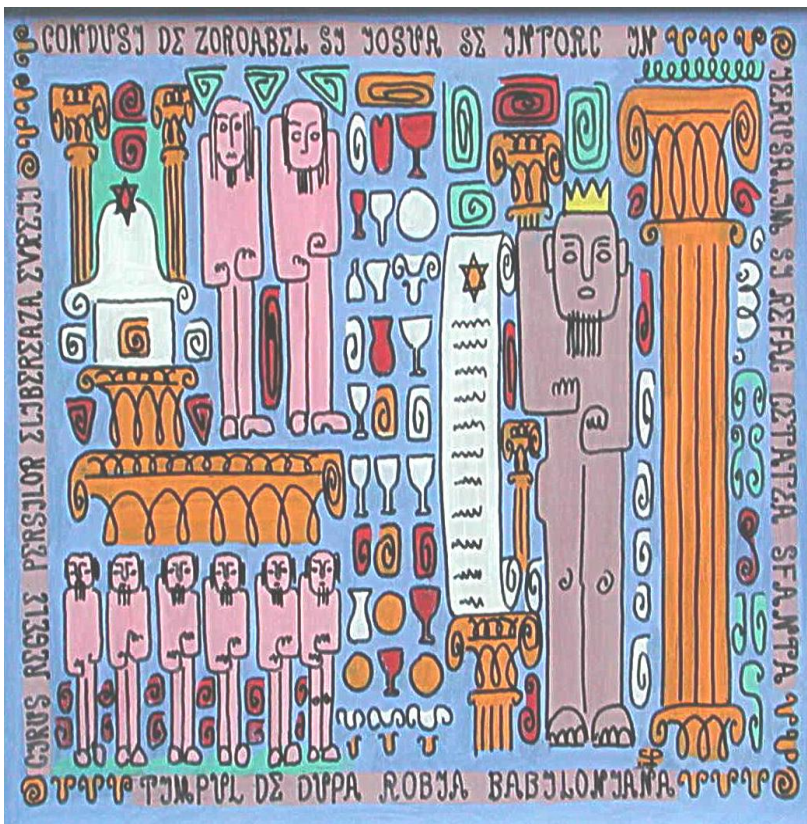
*

VOCEA DIN ADÂNCURI: - „Așa vorbește Domnul care a întins cerurile și a întemeiat pământul, și a întocmit duhul omului din el: iată, voi preface Ierusalimul într-un potir de amestecare pentru toate popoarele dimprejur și chiar pentru Iuda, la împresurarea Ierusalimului”. Și mai spune că „în ziua aceea”, Ierusalimul va fi piatra din capul unghiului pentru orice popor și orice neam care va veni împotriva Ierusalimului și va fi nimicit...

TOSCHRIS: - Când a făcut omul, Domnul i-a dat duh din duhul Său, i-a dat limbă și creier, dar mai ales mâini și degete, zece, inegale, fiindcă și treburile pe care omul le rezolvă zilnic sunt inegale, în număr mare, un infinit putem spune într-o viață; și faptele sale trebuie cu micală și meșteșug artistic înfăptuite. De piatra grea nu se atinge nimeni, ea este o probă de încercare și de obicei omul obișnuiește să se uite la ea, să o admire în neputința lui față de ea. Așa și cu Ierusalimul, după robia din Babilon, care devine nu o piatră, ci o stâncă în fața căreia, în milenii ce urmează, omenirea vine să se închine... Ierusalimul va deveni capitala mondială a religiei, Israelul va deveni capitala statelor care îl au pe Dumnezeu în inimă...Așa spun eu care mă consider fiu al lui Israel și creștin întru Domnul. Așa spunem noi care suntem ceea ce suntem și care avem divinitatea în noi, divinitatea creată după chipul și asemănarea noastră!...

Petre și Bogdan Cichirdan, *Daniel în groapa cu lei*, pictură pe sticlă, tempera, 2002

Petre Cichirdan, *Timpul de după robia babiloniană*, pictură pe sticlă, tempera, 2002

De același autor în ordinea apariției:

1. *Transfigurări*, poezii, Ed. Sus Arta, 1968 (vol. Samizdat), un exemplar.
2. *Zorlescu*, Ed. Almarom, 2005 (volum de artă), coautor.
3. *Carmine*, poezii, Ed. Conphys, 2008.
4. *Caietul gri*, poezii, Ed. Conphys, 2008.
5. *Transfigurări*, poezii, Ed. Conphys, 2008.
6. *Oglinda*, roman open, Ed. Intol Press, 2011.
7. *Secolul XXI. Un cetățean între milenii* - roman publicistic, Ed. Intol Press, 2011.
8. *Poezia, stare de veghe*, poezii, Ed. Intol Press, 2011
9. *Interferența Artelor. Critice. Arta plastică*, Ed. Intol-Press, 2011.
10. *Interferența Artelor. Critice. Literatura*, Ed. Intol-Press, 2011.
11. *Interferența Artelor. Critice. Muzica*, Ed. Intol-Press, 2011.
12. *Napoleon Bonaparte și Apocalipsa secolului XXI*, roman, Ed. Intol Press, 2014.
13. *Spiritul 21 și aforismele lui Brâncuși*, roman, Ed Intol Press, 2014.
14. *Odiseea Sărutului*, poezii, Ed Intol Press, 2014.
15. *Vulturul de la Pietrari*, roman, Ed. Intol Press, 2015.
16. *Interviul Anului. Arhim. Veniamin Micle la 75 de ani*, Ed. Praxis și Ed. Intol Press, 2015, coautor.
17. *Tiparul bisericesc la români*, roman publicistic, Ed. Praxis, 2016, coautor.
18. *Apocalipsa secolului XX. Orașul de carton*, roman epistolar, Ed. Intol Press, 2021
19. *Cartea cărților & Cartea vieții. Raiul este aici pe pământ*, roman în versete, Editura Intol Press, 2021, vol. I și vol. II
20. *Cartea cărților & Cartea vieții. Raiul este aici pe pământ*, roman în versete, Editura Intol Press, 2022, un singur volum.

21. *Raiul, după Cain. One man show*, Ed. Intol Press, Râmnicu Vâlcea, 2024.

22. *Raiul după Christos. One man show*, Ed. Intol Press, Râmnicu Vâlcea, 2024.

Simion-Petre Cichirdan

- Data nașterii: 21.02.1951, Rm. Vâlcea.
- 1962, la 11 ani, începe studiul violoncelului, la Școala de Muzică, cu Leca Morariu, apoi în particular, acasă, cu același profesor, iar după dispariția acestuia, cu Theodor Geantă; în 1962 concertează pe scena Palatului de Cultură, în două solfegii - duo pentru violoncel de G. Dinicu - în dublu cu Titel Andreianu și Constantin Dumitrașcu; violoncel 1 în orchestra simfonică a Școlii de Muzică, dirijată de Teodor Geantă și mai apoi de Eugen Ciorăscu, în 1964.
- 1962-1963 Frecventează Casa Pionierului Râmnicu Vâlcea la cercurile de Aeromodele și Teatru. Recită și cântă în corul de copii; în 1963 merge în Tabăra de la Șanțuri, regiunea Brașov, în cadrul corului de copii al Palatului Pionierilor București (actualul Palat Cotroceni).
- 1963-1970 elev la Liceul « Vasile Roaită » Râmnicu Vâlcea, Secția Sportivă-Atletism.

În perioada școlii generale și liceului studiază în particular desenul cu Emil Ștefănescu (Cercul de desen de la Palatul Culturii), și culoarea, cu Asvadurova și Tatiana Brilianova (la domiciliul lor), Tatiana, fiindu-i și profesoară de desen la liceu.

- 1965 - 1971 „Publică” desene și poezii în revistele manuscris, particulare, realizate de Constantin Poenaru (Poe). La domiciliul acestuia organizează prima expoziție de pictură și desen (1965). C. Poenaru este coleg de școală, apoi ziarist la „Orizontul” Râmnicu Vâlcea, redactor șef adj. la „Dreptul Umanitar”- București, până în 2016, jurist la Curtea Constituțională a României.
- 1965-1970 Perioada de vară, lucrează ca cioplitor de marmură în atelierul de monumente funerarii al lui Ion Oltețeanu din Rm. Vâlcea.
- 1968 Este membru fondator al Cenaclului Liceului „Vasile Roaită”, apoi fondator și președinte al nou-înființatei Societăți literar-artistice a elevilor din jud. Vâlcea (Poe, fiind primul președinte).
- 1969 Recită poezie proprie la Palatul Culturii, la întrunirea județeană a profesorilor de limba română. „Publică”, în ediție samizdat, volumul „Transfigurări”, Ed. « Sus Arta », poezie suprarealistă.

În vara anului 1969 desenează sub îndrumarea sculptorului Victor Gaga din Timișoara, pregătindu-se pentru examenul de admitere la

Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu”.

- 1970 Absolvă liceul „Vasile Roaită” cu examen de Bacalaureat.
- 1970-1971 Ucenic în atelierul din Pangrati al sculptorului Constantin Lucaci; ucenic dimineța, iar după-amiaza lucrează desen și modelaj în lut sub îndrumarea acestuia și participă la realizarea unor lucrări ale maestrului executate prin procedura modelării în ipsos, metalo-plastiei și lustruirii inoxului. Student audient la Institutul de Arte Plastice „N. Grigorescu”, București. În Atelierul lui Lucaci intră în contact cu lumea literară a Bucureștiului, acesta fiind frecventat de Nichita Stănescu, Constantin Chiriță, Romul Munteanu, Sanda și Romulus Balaban... maestrul îi asigură dormitul și mâncarea pe toată perioada la vila „Viorica” și Restaurantul „Select”. „Publică” în continuare poezie în revista (samizdat) „Balenele”, a lui C. Poenaru, de această dată în București, alături de Felix Sima, George Achim și C. Poenaru.
- 1971 Examen de admitere la Facultatea de Construcții Timișoara sesiunea de toamnă, secția subingineri. Reușește la proba de scris, dar nu se prezintă la proba de oral (din cauza unui conflict familial).
- 1971-1972 Muncitor necalificat la Secția Producția Secundară TCIND Grup Șantiere Govora, șase luni; Secretar UTC-Probleme de Cultură-TCIND.
- 1972-1977 Urmează cursurile de ingineri ale Facultății de Tehnologia Construcțiilor de Mașini din cadrul Institutului Politehnic București (Anul I și II la I.P.Timișoara). 1976-1977 se specializează în programarea Asistată a Mașinilor cu Comandă Numerică, la I.M.G. București în Grupa de Programare Asistată condusă de inginerul Tiu Dumitru: limbaj APT-RCW (Franța); Tiu Dumitru îi devine al treilea model creativ, în viață, după Modest Cichirdan (1940-2020) (frate, dirijorul Filarmonicilor din Botoșani și Craiova) și Constantin Lucaci. Diplomă de Stat, notată cu 10, în domeniul tehnologiei numerice asistată de calculator, programare în APT-RCW.
- 1977-1980 Inginer tehnolog-proiectant în cadrul Întreprinderii de Avioane Craiova. Introduce în aeronautică procesorul APT RCW (Franța) pe calculatorul de la INCREST București, prin similitudine, reușind apoi să implementeze procesorul ADAPT (SUA). Realizează primele produse în procedură asistată pe mașinile de frezat cu

comandă numerică din INCREST și de la Fabrica 444, de Avioane, din Craiova. În 1978 face a doua specializare: Coordonatori Programare Mașini Unelte cu Comandă Numerică la IMUA București. Îi apar primele lucrări de sculptură cibernetică, în care cumulează cele trei funcții: concepție, programare, tehnologie pe mașini de frezat cu comandă numerică, lucrări pe care le concepe sub forma unor teste tehnologice de fabricație a suprafețelor spațiale a pieselor de avion. Creează procesoare și post-procesoare (*Sfera, Fagure, Cum vă place, C'e una meravigliosa sistema*) în limbajele FORTRAN și ADAPT, denumite, în licență proprie, „Miniprocesoare-Postprocesoare”, și prezentate ulterior la sesiunile naționale de comunicări științifice în domeniul informaticii aplicate: Sibiu-1982, Brașov-1983 și Cluj-Napoca-1986.

- 1979 Profesor de Tehnologie la Școala de Maiștri, seral-curs intensiv de un an, din cadrul Electroputere Craiova.
- 1980-1981 Decembrie-ianuarie-februarie, inginer proiectant la CCSITMFS București, Filiala Vâlcea, după demisia de la Avioane Craiova.
- 1981-1991 Șef grupă programatori Comandă Numerică, șef de protocol, șef Oficiu de Calcul, șef Atelier Proiectare Asistată-toate servicii înființate (1981-1982) din inițiativă și prin efort propriu; șef Atelier Proiectare Tehnologică-Tehnolog șef, Inginer Șef-Pregătirea Fabricației, director interimar (1991).
- 1982 Debutează la sesiunile naționale de comunicări științifice și se dedică activității de inventică.
- 1983-1984 Profesor cu ora la Școala nr.4 din Râmnicu Vâlcea
- 1983 Este primit, la cerere, în PCR, dar nu ocupă nici o funcție politică, nici măcar de membru în Biroul Organizației de Bază-Proiectare până la desființarea PCR și înființarea FSN. Participă la alegerile pentru Senat din partea Partidului Tinerilor Revoluționari din Sfântul Gheorghe (1992), iar în 1996, atras în PAC, candidează pentru Consiliul Local din partea acestui partid. Se autosuspendă după fuziunea cu PNL, neintrând în Consiliul Județean.
- 1986 Două premii naționale la Cluj-Napoca și București, pentru lucrările: „Sculptura cibernetică” și „Metode de proiectare asistată și prelucrare pe mașini cu comandă numerică” (Sesiunea Națională de Comunicări Tehnico-Științifice în domeniul Informaticii, Cluj Na-

poca, 27-28 noiembrie 1986), respectiv, pentru “Cercetare științifică tehnologică” (CC-UTC București, 1986).

După această dată, revista Flacăra și cele editate de Agerpres, internaționale: „Roumanien Today”, „Heute” etc, Radioul central, publică materiale, interviuri, despre activitatea sa în domeniul producției industriale și al pasiunilor artistice.

- 1989 Schimbă destinația sumei de 2 000 000 lei, prime, pentru activitatea de inventică, donând-o Revoluției Române.

- Lucrează sculptură - în lemn, după amiaza, în boxa locuinței, reprezentând tineri schilodiți la Revoluție.

- 1990 Membru Fondator al Societății Inventatorilor din România și debutează ca publicist la ziarele „7 Zile”, „Experiment”, „Alternativa”, apărând în continuare în diverse alte publicații. Se remarcă prin articolul „Impas OPM” (« 7 Zile », februarie 1990) în care sugerează obligativitatea unui nou mod de organizare a producției și a muncii.

- Înființează Întreprinderea Mică INTOL-proiectare asistată de calculator.

- Expoziție de sculptură la vila de protocol, din Bujoreni Râmnicu Vâlcea, cu ocazia înființării „Centrului internațional de studii muzicale” condus de fizicianul Dorel Constantinescu și avându-i directori onorifici pe Modest Cichirdan și Luciano Lanfranchi.

- Delegat la Paris (iunie) și Frankfurt am Main (septembrie) din partea fabricii unde lucrează-Hervil Râmnicu Vâlcea. Spre Paris zboară în același compartiment de avion cu elita intelectualității românești din București, protejată fiind față de atacurile din timpul Mineriadei din iunie 1990.

- 1992 Director tehnic la SC Filmar SRL Râmnicu Vâlcea, unde creează o unitate de producție de mecanică fină și contribuie la înființarea postului TV „Vâlcea Unu” (dându-i și numele) cu care a colaborat până în 2018.

- Devine expert tehnic judiciar în Tehnologia Construcțiilor de Mașini.

- 1993 Înființează, după Legea 31, SC INTOL SRL, cu același profil ca al Întreprinderii Mici, în plus: expertize tehnice, inventică și producție artistică, și care cuprinde Editura Intol-Press, fiind asociat unic, și în care funcționează și astăzi.

- Membru al Societății Ziariștilor, Asociației Ziariștilor din România și al International Organization of Journalists.

- Deține mai multe licențe proprii în semaforizarea mobilă, inventează becul cu leduri (luminatul rece) atât la iluminatul semafoarelor cât și la semnalizarea auto. În 1994 a câștigat o licitație internațională pentru semaforizarea reabilitării podului de la Barajul Hidrocentralei Râmnicu Vâlcea (nord), de pe Olt. Contractează întreaga activitate de semaforizare în lucrările de reabilitare a DN 7 a firmei FAT-Roma, apoi se extinde la nivel național. Trei premii consecutive în Topul anual al firmelor-membre ale Camerei de Comerț și Industrie Vâlcea; produce piese auto, instalații de semaforizare mobile, bărci cu pedale, schele metalice; avizează la nivel național programele de trafic în reabilitarea drumurilor naționale, zonele semaforizate - drum în lucru. Semaforizează orașul Petroșani (1996), aplicând mai multe licențe proprii, înscrise la OSIM; semaforizează două intersecții din orașul Râmnicu Vâlcea, înainte de Eclipsă (1998), aplicând principiile: *fabricat pentru prima dată în România*, executarea lucrărilor de infrastructură fără oprirea circulației rutiere, interschimbabilitatea cablajului electric, construcția modulară... Participă cu exponate „made fabricat în România” la trei expoziții internaționale: Voineasa, Căciulata, Bistrița Năsăud (1995-1997). Expoziții de invenție la Hervex - Căciulata, 2009-2011.

- 1998 Expoziție personală de sculptură la Muzeul Județean Vâlcea.
- 1999 Câștigă concursul (AFDPR filiala Vâlcea) inițiat în vederea conceperii și execuției monumentului închinat „Foștilor Deținuți Politici” (marmură și bronz) pe care îl termină în 2004 (a avut trei Certificate de Urbanism, trei locații), iar în 2009 acesta a fost montat și dezvelit la Ocnița, orașul Oc. Mari, din inițiativa și responsabilitatea primăriei din localitate (loc unde a funcționat celebra închisoare, care s-a scufundat în anii '65). În 2005 - realizează restaurarea monumentului închinat eroilor din primul război mondial din comuna Pietrari, județul Vâlcea (refăcând și montând, din aluminiu, vulturul dispărut-original din teracotă).

- 2000 Infarct miocardic; implementarea de stenduri pe aortele inimii la Spitalul „Pădurea verde” din Timișoara; interdicție activitate; pensionat pe caz de boală. Constată cu stupeoare, că în cartea de muncă, între 1993 și 2000, i s-a scris în dreptul funcției, « patron »!

- 2002, 2003 Expoziții personale sculptură, pictură în Craiova (Sala Radio), Râmnicu Vâlcea (Muzeul Județean), Târgu Jiu (Muzeul Județean și Sala UAP), Cluj Napoca (Muzeul Național de Artă și Sala „Polul Culturii” - Librăria Eminescu...)
  - 2003 Publicist la cotidianul „Info Puls” și „Publicitatea 1” Rm. Vâlcea; din 2004, și redactor la Info Puls. Membru al Forumului Cultural al Râmnicului, Consiliul Director, prin cedarea și oferirea locului de către Constantin Zorlescu, care s-a retras.
  - 2004 Inițiază împreună cu Dragoș Comănescu, revista electronică „GlobalArtFusion - Interferența Artelor”, cu adresa www.globalartfusion.com.
  - 2005 Publică, la Editura „Almarom”, cartea „Zorlescu” (în colaborare cu Mihai Sporiș).
  - 2006 Redactor-șef la Revista de cultură „Povestea Vorbei” a Societății Culturale „Anton Pann”. Director adjunct la revista culturală „Forum V” (primul număr, după care demisionează). Împreună cu Gheorghe Dumitrașcu editează și tipărește Revista „Forum 5 (6,7, 8,9,10), anuală, și revista „Seniorii”, bianuală, din 2008.
- Înființează Asociația Culturală a Oamenilor de Știință și Artă „Ecostar 21”, care are ca obiectiv produsul, creația artistică și tehnologică în spirit ecologic, în secolul 21, sprijinirea artiștilor independenți prin atragerea de fonduri publice conf. Legii 186 din 2003.
- 2008 Director, fondator, publicația lunară „CULTURA vâlceană”.
Publică volumele de poezie „Transfigurări”, „Caietul Gri”, „Carmine”, Editura Conphys.
- Este numit vicepreședinte la Forumul Cultural al Râmnicului și vicepreședinte la Societatea Culturală Anton Pann, conducând « Cenaclul Artelor » din cadrul acestei Societăți.
- Este membru al noii Uniunii a Ziariștilor Profesioniști din România, cu atestat internațional.
- 2009 Ianuarie, își depune candidatura pentru Uniunea Scriitorilor din România, Filiala Craiova, când, i se comunică, din start, că ar fi mai nimerit pentru Uniunea Artiștilor Plastici...
  - 2011 Tipărește volumele de proză „Oglinda” - roman open, „Secolul XXI. Un cetățean între milenii” - roman publicistic, volumul de poezie: „Poezia, stare de veghe”, și volumele: „Interferența Artelor. Critice. Arta plastică”, „Interferența Artelor.

Critice. Literatura”, „Interferența Artelor. Critice. Muzica”, toate, Editura Intol-Press!

- 2012 Creează și conduce revista on line, cotidian cultural scris și video, „Cultura Ars Mundi”, continuator al Global Art Fusion - Interferența Artelor (împreună cu Dragoș Comănescu și Bogdan Cichirdan).
- 2013 Publică on line romanele « Napoleon Bonaparte și Apocalipsa secolului XXI », « Spiritul 21 și aforismele lui Brâncuși » și volumul de poezii « Odiseea Sărutului » pe revista on line « Cultura Ars Mundi ». Le tipărește în 2014. Publică la *cotidianul.ro*.
- 2015 Publică « Vulturul de la Pietrari » Editura Intol Press și « Interviuul Anului. Arhim. Veniamin Micle la 75 de ani », Editura Praxis și Editura Intol Press.
- 2016 Premiul UZPR-2015 pentru « Revistele de cultură ale Râmnicului »

Publică împreună cu Arhim. Veniamin Micle « Tiparul bisericesc la români », Ed. Praxis, Râmnicu Vâlcea, 2016. Lansează cartea la Cernăuți - Ucraina, noiembrie 2016 - Centrul Bucovinean de Artă pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Românești Cernăuți.

Înființează și conduce Cenaclul « Interferența Artelor 21 » al Liceului « Constantin Brâncoveanu » din Horezu (împreună cu Ligia Nicolescu).

- 2017 Aprilie 02, citește poemul « Doamne al tău valah și ...basarab » din volumul « Poezia stare de veghe », Ed. Intol Press, 2011, pe scena Palatului Academic din Cernăuți în spectacolul de comemorare a victimelor de la Fântâna Albă.

21 noiembrie, primește trofeul « Omul anului 2017 » în cadrul galei « Zilele Culturii Tradiționale Românești la Cernăuți »

- 2018 Câștigă Trofeul „Lira Litoralului” - secțiunea grafică și caricatură și îl recâștigă în 2019 și 2021.
- 2020 Câștigă Trofeul „Brâncoveniana” pentru poezie, Potlogi, septembrie.
- 2021 - Editează și tipărește romanul epistolar „Apocalipsa secolului XX. Orașul de carton”.

Editează și tipărește romanul în versete „Cartea cărților & Cartea vieții. Raiul este aici pe pământ”.

- De-a lungul carierei este autorul a peste o sută de invenții, inovații și produse noi - unicate.
- Căsătorit cu Leontina Cichirdan, având doi copii: Simona și Bogdan.

NOTE CRITICE - REFERINȚE (selecțiuni)

*** „Linia apare în prima zi a creației, atunci când se separă întunericul de lumină.”

Petre Cichirdan, Motto, 2002, (Program sală Expoziție personală: „Vechiul și Noul Testament”- pictură pe sticlă și lemn - Muzeul Național de Artă Cluj Napoca, 2002)

*** „Tânărul Cichirdan citește o poezie de idei cristalizate intitulată *Nesomn*. Este urmată apoi de *La paradă* în care ideile se perindă prin fața noastră chiar ca la paradă...*Contabilă la poarta lucrurilor închise*, *Poem*, *Domnule Mag*...Poezie modernă, vers modern, artă cu o mare măiestrie mânăuită de poet”.

George Achim, *Proces Verbal* - Cenaclul Liceului, 1968.

*** „Lui Petrică în amintirea zilelor petrecute la atelier și omagiu, examenului luat”

Constantin Lucaci, sculptor, Autograf, 1977, pe albumul „Constantin Lucaci”, Editura Meridiane, 1977

*** „Pare atât de simplu că simt aici o intuiție de mare artist și de mare specialist: programarea pe calculator permite deschideri imaginative artistice care n-ar fi putut fi transpuse niciodată în realitate, fără ajutorul acestuia. (...) Poetul Petre Cichirdan își visează întâi poemele sale în desen, le transpune pe calculator, iar inginerul, ajută poetul să-și exprime visul în realitatea unei noi forme de artă.”

Ioan Iacob, publicist, FLACĂRA, 1986

*** „Am lucrat într-o fabrică de avioane unde se prelucrează piese cu geometrie neregulată. Am inventat programe cu ajutorul cărora tratam piesele pe care le executam, ca pe niște lucrări de artă.”

Petre Cichirdan, FLACĂRA, 1986

*** „Petre Cichirdan is a man of strong will. He's done all sorts of things in his life and, contrary to what is said that versatility is superficiality, he had the knack of everything.”

Anda Olteanu - ROMANIAN TODAY, 1987

*** „Petre Cichirdan armonizează și filarmonizează totul - dacă se poate spune așa - el fiind întotdeauna cu un pas înaintea tuturor”.

Felix Sima - INFO PULS, 2002

*** „Domnului Petre Cichirdan, cu respect colegial”

Petru Jecza, Timișoara, Autograf, 2002,
pe albumul JECZA 100 FORME 1963-1993.

*** „Pentru autorul expoziției, pictura este arta de a medita, de a trăi intens, iar sculptura este arta de a filozofa. (...) *Carmina Burana* este, în viziunea personală a artistului vâlcean Petre Cichirdan, o lucrare dedicată stării bucolice.”

Adina Andrițoiu - TIMPUL, 2003, Tg. Jiu

*** „În linii curgătoare, precum unda unui râu, ne-a transportat și pe noi, privitorii săi, acolo, aproape de cer, unde, se pare, muzica devine un limbaj ușor de descifrat.”

George Achim - MONITORUL DE VÂLCEA, 2001

*** „Marele compozitor Claude Debussy a preconizat, cu îndreptățire, că muzica începe acolo unde cuvântul devine neputincios. Românul Petre Cichirdan a dat picturii sale aceeași percepție și puțință insolită de a da cuvântului înveșmântarea coloristică menită să-l recreeze, forma picturală, acțiunea plastică.”

Alexandru Firescu - Revista RAȚIUNEA, 2003

*** „Aparent simple, lucrările sale trădează o complexitate imaginară fără limite.”

Iuri Duță, VIAȚA VÂLCII, 1998

*** „Lucrările lui Petre Cichirdan îmbină simbolurile universale cu austeritatea icoanelor autentice, reușind să fie de o surprinzătoare actualitate artistică.”

Nicolae Turcan, ZIARUL CLUJEANULUI, 2003

*** „Șocul privitorilor la primul contact cu picturile lui Petre Cichirdan constă în prospețimea demersului plastic, dublat de lipsa oricărui convenționalism specific picturii bisericești.”

Constantin Poenaru, OCHEAN, 2002

*** „...Petre Cichirdan, a cărui viziune tinde spre civilizația de astăzi a audiovizualului, sintetică și sinestezică, revelându-ne, într-un efort cu adevărat șocant, noutăți ale unei estetici a postmodernismului.”

Constantin Zărnescu, ADEVĂRUL DE CLUJ, 2003

*** „...Este, pentru mine, odihnitor și îmbucurător să-mi dau seama că un savant iubește în termeni artistici. Ne iubește pe noi, iubește viața și ne îndeamnă să nu uităm că în spatele eternelor numere și ecuații există ceva mai presus de noi - VIAȚA !”

Alexandra Rus, critic de artă, 2003

(Expoziția personală de la POLUL CULTURII CLUJENE)

*** „Convins (...) că *în viață totul este artă*, cum spunea Leonardo da Vinci, a ales calea ingineriei de mașini, care l-a învățat rigurozitatea desenului tehnic, dar i-a dat și libertatea de a fi el însuși în fața șevaletului sau a lemnului de sculptat. Poet, ziarist, pictor, sculptor, cronicar muzical și inventator, inginerul Petre Cichirdan ilustrează cât se poate de convingător figura omului renascentist căruia *nimic din ce-i omenesc nu-i este străin*”.

Constantin Poenaru, INFO PULS, 2006

*** „Tânărul Petre Cichirdan a scris și publicat, disparat, trăind sub vremuri (între 1967-1970), poeme stranii (suprerealiste), într-un volum, recuperat astăzi, TRANSEFIGURĂRI, care-l restituie și reinclud pe creator între generația '65 a lui Nichita Stănescu și Marin Sorescu și generația '70, de la N.Prelipceanu, Gabriel Chifu, Florea Miu, Felix Sima, valoroși reprezentanți, a căror creație, în datele ei esențiale, s-a reîntors spre perenele idealuri și tentații ale artei și culturii noastre, dintre cele două războaie mondiale, obstaculate, decenii întregi, de o dogmă și ideologie alienantă, străină spiritului românesc.

Formația i-a fost într-atât de înrâuritoare, încât creatorul proteic-complex, de mai târziu, Petre Cichirdan, fervent admirator al modernității, va resuscita cu obstinație viața ritmului (ideea clasică, augustiniană, în opera De Musica - pierdută printre curente veacului tocmai scurs, al XX-lea), tonul artistic (sonanța), intervalurile (pauzele, golurile și tăcerile); precum și sensurile Ideii, mereu deschise, diferite, tainice; iar în ceea ce privește limbajul artistic - libertatea și visul de a înnoi expresia.”

Constantin Zărnescu, *Info Puls*, anul X, nr. 1768,
10 dec. 2008, pag 5.

*** „Fiecare din cele 3 părți din *Carmines* scrisă de Petre Cichirdan transmit un puternic fior lăuntric, produs de o vibrație autentic artistică a unui spirit sensibil”.

Constantin Rîpă, compozitor, revista
„ORAȘUL”, Cluj Napoca, Anul III, nr. 12, pag 56, 2008.

*** „Doar un artist total ar fi avut curajul să-și tipărească poemele așa cum au fost elaborate în urmă cu treizeci și opt de ani, cu multele influențe din poezii la modă atunci, lecturați fie de nevoie (bibliografie școlară), fie din nevoia de hrană sufletească. Întâlnim în poemele sale ba dimensiuni ludice (Dimov, Mazilescu), ba lirism cerebral (Blaga, Arghezi), ba epicizare voită, un fel de rețetă de minare a clasicului, cum cerea postmodernismul (iată, că în „Academia” de la Coana Anica se puneau și „pietre de temelie”), ba dicteul liric bazat pe relația ordine-dezordine (Nichita, Sorescu), toate

încorporate cu știință, cu menirea de a-i păstra autorului identitatea ideală”

George Achim, 2008, revista SEMN, nr. 12, pag. 3

*** „Poeziile tânărului poet liceean, Petre Cichirdan, sunt un manifest al libertății în fața ucigătorilor de metaforă. Starea poetică se revelează - determinată de epoca revoluției adevărilor interzise - printr-o inocență impusă de talentul motiv al emulului barbilian.

Ideea poetică trimite la imagini. Imaginea înscrisului unei generații încarcerată în întrebări fără răspuns. Volumul *Transfigurări* (Editura Intol Press, 2008, o reeditare a volumului manuscris, 1968 - Editura fantomă SUS ARTA) transfigurează generația de liceeni ai Râmnicului, într-o epocă în care întunericul devenea călăuză pentru mulți creatori”.

Leon Dură, scriitor, Prefață la vol. *Transfigurări*, 2008

*** „El este un om liber, afirmat pe cont propriu, în afara profiturii curent oficial...El și-a câștigat poziția prin strigarea cu voce tare în piața publică, a tuturor crezurilor sale, cu dragoste pentru valorile referențiale ale cercului cel mare al românilor, dar în respectul artei universale, cu aceiași adresabilitate, și cercului nostru.”

Mihai Sporiș, publicist, „Simion Petre Cichirdan, vârstele mărturisirii”, februarie 2009, Info Puls.

*** „S-a spus că mai întâi trebuie să trăim, apoi să filozofăm, dar în cazul lui Petre Cichirdan meditația contemplativă ocupă primul loc. Simbolul roții, expus pe coperta volumului « Carmine » (Editura Intol Press, Râmnicu Vâlcea), ne transportă direct în lumea infinitului mic sublunar, dominat de necesitatea morții și de agitația vieții.”

Alexandru Brichiș, publicist, 2010, Muntenia Expres, nr.6, (17), pag.14

*** „Ciclul de poeme intitulat « Caietul gri » (Editura Intol Press, Râmnicu-Vâlcea) se constituie într-un adevărat labirint de gânduri. Poetul Petre Cichirdan pornește de la originile arhetipale și caută să urce până la stele. Investigația misterului se constituie pe

două planuri, unul extern, obiectiv, cosmic, și altul subiectiv, interior, care sondează inconștientul și fantasmale sale”.

Alexandru Brichiuși, publicist, 2010,
Muntenia Express, nr.7 (18), pag.5

*** „Un poet experimentalist, cu experiență în domeniul poeziei și al artei, este Petre Cichirdan în volumul « Transfigurări », Editura Intol Press, Rm. Vâlcea”

Florin Al. Țene, scriitor, 2010, Povestea
vorbei, An IV, nr 3 (40) pag. 3

*** « Din punctul meu de vedere, „nota nr. 4” este de 10 („Note” din „Secolul XXI. Un cetățean între milenii”. Am regăsit acolo adevăruri pe care le-am simțit, fără să le împărtășesc nimă-nui. Vă felicit pentru această „semaforizare” a adevărului, sau a realității. Mult succes în continuare! »

Adrian Șuiu, editor, *Un alt vâlcean,
cetățean între milenii*, 27 08 11

*** „Petre Cichirdan a observat, încă din anii studenției, că, pierzându-și sau ignorându-și ritmul interior, orice creație riscă să devină informă, să-și nege forța și verticalitatea. Poeziei mai ales, el îi va păstra și cultiva rezonanțele și vibrațiile lăuntrice, fluxul, cântul antic-*metri* (versurile), opunându-se, în răspăr cu vremurile, ca poemul să se transforme-n simplu text, rece și uscat, interpretabil, sec!”

Constantin Zărnescu, *Trei cărți de poezie
semnate de Petre Cichirdan*,
Curierul de Râmnic, 19 ianuarie 2010

*** „...Și țin în mână „Oglinda”, care alături de „Secolul XXI. Un cetățean între milenii” sunt ultimele apariții editoriale ale lui Petre Cichirdan și vedetele momentului de care mai devreme v-am povestit. Citești și tremuri puțin, căci Oglinda cuprinde o lume pe care scriitorul o strânge într-un mănunchi de adevăruri de multe ori sesizate de tine, dar cărora niciodată n-ai știut să le dai formă; cuprinde un crez și un pumn de iluzii;”

Adina Dumitrescu, revista „Seniorii” nr. 4, 2011

*** « pe frunte sub munte/ cute gânduri rânduri/ pune punte po-
etul/ artist trist strigă/ intriga cetății în ceață/ să mă vindece/ de
urâtul din lume/ p cichirdan taie/ ceața cu dalta/ o risipește cu
penelul/ o colorează cu durerile vremii/ tulburi sunt toate/ la vreme
de noapte/ iscă vorbe pe hartie/ poezie/ stare de veghe/ legată în
zeghe... »

Mihai Sporiș, 2011, *Povestea Vorbei*, pag. 6, nr.3 anul V,
fragm. «Altfel de Cronică» la vol. «Poezia stare de veghe »

*** „Pe piața spirituală vâlceană se află o carte de referință
pentru cultura românească: « Oglinda », de Petre Cichirdan. Este
certificatul de atestare al polivalentului autor care de câțiva ani
domină artele vâlcene.”

Costea Marinoiu, 2011, *Povestea Vorbei*,
Anul V, nr. 2, cronică la „Oglinda”.

*** „Multiplele și frumoasele sale realizări în diverse domenii
de activitate se datoresc aleselor sale calități și perseverența cu care a
urmărit realizarea lor. Cartea „Oglinda” scrisă de distinsul inginer
Petre Cichirdan este bogată în informații, în meditații, dar este și un
exemplu de muncă, de studii și perseverență în îndeplinirea scopu-
rilor, idealurilor pe care fiecare dintre noi și le propune.”

Gh. Mămularu, 2011, *Povestea vorbeii*, Anul V, nr. 3.

*** „Trăinicia artei, valorile estetice și artistice, toate te fac să
trăiești momente deosebite, să te consideri cu adevărat fericit. Acesta
este mesajul ce ni-l transmit cele două cărți (poezie și me-
morialistică) ale lui Petre Cichirdan: „Poezia, starea de veghe” și
„Secolul XXI - un cetățean între milenii” (apărute la Editura Intol
Press, Râmnicu Vâlcea 2011)”.

Costea Marinoiu, 2011, *CULTURA vâlceană*,
nr 60-61, pag 7.

*** „Dacă cineva este atât de inimos să muncească lună de lună
la două reviste culturale care adună în paginile lor toate evenimen-
tele culturale importante din județul Vâlcea, și nu numai, acesta nu
poate fi decât Petre Simion Cichirdan, inginer, scriitor, poet, publi-

cist, sculptor, pictor, editor, un mare meloman, și, în primul rând, un sincer și entuziast martor și diplomat al fenomenului cultural local și global. Existența lui Petre Cichirdan nu mai poate să se desfășoare decât în planul sintezelor veritabile. Am putea să-l definim ca un fel de „Da Vinci” local și zonal (am mai spus-o, valabil pentru Oltenia de Nord) ”.

Lucian Marin, «Curierul de Râmnic», 22 oct 2010

*** „Poezia, stare de veghe”: „un șirag de mărgăritare”. Felicitări!

Arhim. Veniamin Micle, email, 20 08 11

*** „Felicitări pentru admirabila ilustrare a textului”.

Arhim. Veniamin Micle, CULTURA *vâlceană*,
Noiembrie, 2011

*** „Felicitări pentru impresionanta activitate pe care o desfășurați. Toată admirația!”

Arhim. Venianin Micle, e-mail, 06.03.12

*** „Îți mulțumesc, prietene! Ești un adevărat Pamfil Șeicaru al zilelor noastre. « Cultura Vâlceană », ce cu dăruire o înnobilezi și meșterești (în sens arghegian) număr de număr, este o revistă (așa o consider eu), deși are format de ziar, ca o constelație astrală din Galaxia artei, culturii și științei vâlcene, având o statornică iluminare și țel, acela decretat de Nicolae Iorga prin maxima: « un popor fără steag de cultură, e o gloată, nu o oaste ». Felicitări Petre Cichirdan pentru efortul tău material, dar mai ales intelectual ce-l depui pentru înfăptuirea acestei reviste, mai ales că revista ta nu are nici un cuvânt de reclamă și ajutor material.”

Ștefan I. Stăiculescu, brâncușiolog, e-mail, 15 iul. 2012

*** « Avem, de fapt, o „trilogie” critică, trei volume publicate la Editura INTOL-PRESS, Râmnicu Vâlcea, în 2011, de Petre Cichirdan. Un volum este dedicat literaturii, unul artei plastice, iar al treilea, muzicii - corespunzând preocupărilor multidimensionale ale autorului, scriitor (proză, poezie, eseistică), artist plastic (grafician,

pictor - inclusiv pictură pe sticlă, sculptor - inclusiv „sculptură cibernetică”; a se vedea, de exemplu, „Cronica 2009” a CIC, luna septembrie), preocupat de muzică (studii de violoncel), informatician, inventator, unul dintre animatorii vieții culturale din Râmnicu Vâlcea... »

Gheorghe PĂUN, acad. (ARGEȘ EXPRES, nr 3175-Mierc., 4 apr. 2012, și „Cărți și autori”, Ed. Tiparg, 2012, p.198)

*** „Bună seara Domnule Cichirdan. Din moment ce mi-ați făcut cinstea să-mi trimiteți comentariul Dumneavoastră privitor la cartea Domnului Constantin Zărnescu (« Țara lui Urmuz » n.n) îmi permit să fac câteva remarci pe care vă rog să le priviți cu înțelegere. Nu am darul scrisului dar, zic eu, de multe ori intuiția m-a ajutat. Aveți un stil, clar, propriu, de neconfundat. Reușiți să aduceți un omagiu simultan celor doi OAMENI ce nu poate stârni gelozia nici unuia, nici altuia. O performanță. Am avut pentru prima oară plăcerea de a citi fraze foarte lungi care nu plictisesc, ci ca un vârtej te țin treaz, în stare de veghe permanentă. Constituind în același timp o sursă de informații de multe ori surprinzătoare în asociațiile dintre diverse domenii. Vă avertizez ca nu am obiceiul să practic pomăduiala. Poate cu timpul dovezile vor veni. Vă doresc o seară plăcută și să auzim de bine.”

Alexandru Trifu, pictor, Geneva, e-mail, 04 07 14

*** „Vulturul se integrează f. bine în ansamblu. El are o privire circulară ceea ce-i dă metaforic vorbind o libertate de spirit. Mă interesează însă și cine a făcut monumentul, în cinstea cărui eveniment, de cine a fost profanat și în ce an. Am impresia că soldatul nu este o sculptură proastă chiar de loc, atâta cât pot să-mi dau seama din fotografie. Pe curând Maestre, nu-i așa?”

Alexandru Trifu, pictor, Geneva, e-mail, 24 03 15

*** „Mulțumesc Domnule Cichirdan pentru imaginea sculpturii dumneavoastră (Monumentul AFDPR-Ocnița n.n). Îmi permit să vă felicit. Personajul dumneavoastră îmi place în concepția lui mai mult decât toate reprezentările lui Cristos de până acum din Istoria Artei, căci toți cei în cinstea cărora ați creat sculptura au fost și vor rămâne OMUL în destinul lui creștinesc. Dar nu orișice om ci cel ce-și duce

CRUCEA cu demnitate, cu mândrie și nu cu îngâmfare căci numai așa merită să fie trăită VIAȚA. Crucea dumneavoastră...pierde materialitatea metamorfozându-se în SPIRIT.”

Alexandru Trifu, Today at 6:35 PM, 12 06 14, Geneva

*** „Este cel mai frumos monument din România ridicat în memoria foștilor deținuți politici.”

Tudor Nedelcea, scriitor, cuvânt în deschiderea Festivalului Național „Vasile Militaru”, 8 iulie 2014, Ocnele Mari.

*** „Domnule Cichirdan, ca în totdeauna îmi face o plăcere deosebită să vă citesc și nu voi scăpa ocazia să dialoghez cu Dumneavoastră. Imaginile trimise mă duc cu gândul la un Paradis poate pierdut. Cel în care la începuturile noastre credeam că vom intra, al inocenței, al Florii de piatră, Edelweis, zâne și Feți Frumoși. Mă refer la desenele Dumneavoastră, la poezia Dumneavoastră, la prietenul Dumneavoastră. În sculptura imaginată reprezentând pe Cristos (TOSCRIS-Ocnele Mari, 1968 n.n) eu văd altceva decât o figură. Văd universul în perfecțiunea sa, cerul, căruia, Dumneavoastră, ca și Icar, îi bateți la ușa misterioasă, invitând Omul să descopere Divinul. Ovalul cu a sa forma dreptunghiulară ce în imaginarul meu reprezintă poarta Cerului cu a sa încuietorie... Mare îndrăzneală, suferința așteptându-ne, ea fiind aceea care ne oferă șansa de a-l descoperii pe Dumnezeu.”

Alexandru Trifu, 30 iulie 2014, Today 1:05 PM, Geneva

*** „....Apreciez de asemeni rolul ingrât totuși, ce vi l-ați asumat cu brio, de a semăna pe brazda românească ceea ce este autentic și nu impostură.”

Alexandru Trifu, pictor, Geneva (Aug 2, 2014)

*** „Mulțumiri. Unde puneți condeiul, dați viață. Se aprobă varianta aceasta. Doamne ajută,

Arhim. Veniamin Micle (Aug 30 at 6:57, PM, 2014. PM, 2014. Ref Interviu cu V. Micle.)

*** „Vă mulțumesc foarte mult, pentru că ați scris, pentru cum ați scris, pentru că mi-ați spus, ...sunteți minunat, mulțumesc!”

Ioana Lupașcu, pianist (e.mail, 10 01 15)

*** „Desenelor tale tehnice le-ar sta foarte bine în ramă. Aș fi curios ce ar zice niște copii dacă ar intra într-o expoziție cu astfel de desene, mai precis, dacă și-ar pune în primul rând problema ce reprezintă. Mi-a plăcut chestia cu sunt cineva. Restul articolelor vreau să-mi dau timp a le citi pe îndelete.”

Alexandru Trifu, Geneva (e mail, 14 01 15)

*** „Nu mi-am dezlipit ochii de pe cartea ta (*Vulturul de la Pietrari* n.n). BRAVO. Am început să citesc, să citesc, să citesc ca un însetat în plin deșert, nemaisăturându-mă de apa limpede și rece ce-mi potolea jăratecul din suflet cu gândul la netrebnicia comunistă ce încă mai continuă, la impostura așa zișilor dizidenți. Cinste ție și în felul acesta cinstești poporul român, având curajul să arăți adevărata față a poporului român schimonosită în continuare de culți...ce se afișează cu nerușinare dând interviuri și scriind...cărți subvenționate cu banii furați de complicii lor, autodecretându-se reprezentanții spiritualității românești. Printre ei Pleșu, Liiceanu și Patapievici. Consider cartea ta o dată în memoria poporului român. Limba folosită este cea apreciată de Herta Müller, cea făcută a fi înțeleasă imediat. Ce nu spune dânsa sau poate subînțelege, înțelege de cei cu inima...Este o carte ce o voi reciti pe îndelete și care în mod sigur de câte ori tristețea mă va invada o voi relua în mâini ca alinare. Apropo de vultur, el are o privire circulară ceea ce-i dă metaforic vorbind o libertate de spirit. Pagina 86, corect este Ribben-trop. Te îmbrățișez cu drag și pe curând. Alexandru.”

Alexandru Trifu, Geneva, e mail 24 03 15.

*** „Această carte de înțelepciune contemporană structurând INTERVIUL ANULUI 2015 – VENIAMIN MICLE LA 75 DE ANI, este una dintre cele mai importante și valoroase, cu caracter post-revoluționar, în înnoitul efort de reîntoarcere a societății românești la valorile creștine, gândită de un sfânt părinte creștin-ecumenic, fost cursant, mulți ani, al Universității Catolice din Strassbourg; și care, nota bene, a ieșit în afara României, în 1968, cu o bursă, oferită de Guvernul Franței, după vizita istorică a Președintelui Charles de

Gaule, la București. Perioadă a unei încurajatoare deschideri, în care nu se mai semnav *angajamente, colaborări* ș.a.

Volumul, structurat, cu încrâncenată îndrăzneală, de dl Petre Cichirdan, e o operă superioară de publicistică, dialog *dramaturgic*, reportaj și istorie contemporană, cu totul remarcabil, aparținând unui scriitor complet, manager de reviste, surprinzând o teribilă actualitate. ”

Constantin Zărnescu, *Cultura vâlceană*, nr. 116-2015

*** „Navigând pe netul românesc iată că m-am aflat pe pagina dvs...www. culturaarsmundi. ro. Nu mă pot abține sa nu zic ca sunt plăcut surprins de calitatea articolelor de pe aceasta pagină și vă urez cât mai mult succes!”

Ora Exacta, decembrie 15, 2015 la 9:12 am
[edit] Comentarii recente www.CulturaArsMundi.ro

*** „Stimate Domnule Cichirdan! va scriu ca să vă mulțumesc foarte călduros atât din partea mea cât și a dirijorului Theo Wolters pentru cuvintele atât de frumoase și sensibile cu care ați descris serile muzicale la care am luat parte. Domnul Wolters, căruia i-am tradus la telefon articolul Dvs. a fost foarte impresionat de pasiunea Dvs. pentru muzica clasică și de modul în care încurajați arta și artiștii cu cronicile Dvs minunate. Astfel încât și cei mai puțin norocoși care nu pot lua parte la evenimentele muzicale să poată simți puțin din atmosfera acestor concerte. De asemenea pentru noi interpreții amintirile muzicale rămân astfel și prin descrierile Dvs. literar-artistice. Domnul Wolters vă transmite mulțumirile sale deosebite pentru comentariile Dvs competente și sensibile!”

Luiza Borac, pianist, Nov 22 at 6:36 PM, 2014

*** „Intelectual de valoare incontestabilă, apărător al istoriei și tradițiilor spirituale românești, Petre Cichirdan, editorul revistelor culturale ale Râmnicului, slujește o singură cauză: pe cea a culturii și literaturii. Evidența este probată și de semnăturile prestigioase ale unor jurnaliști, scriitori, academicieni, ale unor valoroși profesori universitari și cercetători înzestrați, toate acestea împreună încercând să le scoată de sub spectrul provincialismului, și înzestrându-le cu o

aură națională. Într-o perioadă în care totul este supus influenței nefaste a politicului, revistele culturale vâlcene au reușit să nu fie subordonate niciunei ideologii, doctrine sau grupări politice.”

Benone Neagoe, fragment din prezentarea acordării premiului UZPR pe 2015, 16 03 16, Sala ARCUB din București, și site UZPR 04 04 16.

*** „Petre Cichirdan rămâne, prin urmare, pe lângă prozator, publicist, reporter (literar, însă și audio-vizual prin cunoscuta, deja, contribuție a sa numită *Cultura Ars Mundi*), un poet - vizionar, însemnat, dinamic, care cultivă *Patria profundă*, însă și elevata *Interferență a Artelor*, într-o epocă dificilă, postrevoluționară și postmodernă.”

Constantin Zărnescu, articol „Petre Cichirdan și *Odiseea sărutului*”, *Cultura* nr 120, martie 2016.

*** „**Revista *Cultura Vâlceană* - valoare în cultura națională română.** Fiind în al nouălea an de activitate creativă, revista *Cultura vâlceană* (revistă de analiză și informație culturală) este un conținut plin de valori ce corespunde necesităților sociale. Conținutul revistei cuprinde întreaga varietate de fenomene sociale ce se intersectează respectuos cu sistemul de instruire și educație națională care dezvoltă generația în creștere; cu dezbateri a unor probleme de interes public atât la nivel național, cât și regional; cu relatări privind descrierea istoriei și a tradițiilor naționale ce vizează existența poporului...”

Galina Martea, „*Ultima oră*”, 07 august 2016

*** „Din fericire, domnia sa practică acel gen de ziaristică intelectuală, de gazetărie culturală și rafinată, perfecționată la noi de Ion Minulescu, Tudor Arghezi și Camil Petrescu. Cartea domnului Petre Cichirdan se constituie astfel într-un demers original și incitant în lumea brâncușiologiei, meritând a fi citită mai ales pentru a constata diferențele între o mentalitate filosofică, arhaică, amprentată de sacralitate, cum este cea a lui Brâncuși, și una modernă, puternic desacralizată, orientată spre știință, materialism și rațiune”.

Sorin Lory Buliga: *O carte-replică la aforismele lui Brâncuși* „Spiritul 21 și aforismele lui Brâncuși” Ed. Intol Press, Râmnicu

Vâlcea, 2013, *Cultura vâlceană* nr 127 oct. 2016; *Gorjanul*, 10.10.16; *Curtea de la Argeș*, februarie 2017.

*** „Interviul anului. Arhim. Veniamin Micle. Un monah la 70 de ani” Ed. Intol Press și Ed. Praxis, Râmnicu Vâlcea 2015... „Este o carte ce n-ar trebui să lipsească din nici o bibliotecă publică, teologică mai ales, dar nici din cele ale iubitorilor de cultură și istorie națională, indiferent din ce colț al țării.”

Constantin Cubleşan: „Pagini de istorie a monahismului (Interviu cu Arhim. Veniamin Micle, de Petre Cichirdan)”, Povestea vorbii 21, nr 3, 2017.

*** « Ce bucurie matinală mi-ați dăruit, dle Director, prin trimiterea „Culturii Vâlcene” pe oct. 2019 și înserarea în aceasta a articolului Domniei Voastre dedicat cărții subsemnatului, acestuia din urmă, dar și „neamului mare Dură” cum cu multă inspirație ați găsit respectiva „sintagmă”. Vă mulțumesc cordial și cu multă amicitie și prețuire și să vă mărturisesc, totodată, că prin cele scrise v-am descoperit și ca un adevărat istoric român, și nu doar ca renumit și consacrat scriitor și jurnalist de până acum. Vă îmbrățișez, cu recunoștință și prețuire, și mă rog Domnului și Mântuitorului nostru să vă dăruiască sănătate și ani mulți.» **Ioan Dură, Bruxelles, 01.11.19**

APRECIERI

*** REF. Reviste

Mulțumim pentru urări și pentru frumosul efort pe care îl faceți zi de zi cu aceste minunate reviste! Sărbători cu liniște și lumină în suflet!

Adina Andrițoiu, Centrul Brâncuși din Tg Jiu, 16 aprilie 2014

*** Reviste și Monumentul de la Ocnele Mari

Vă mulțumesc din inimă, Maestre Petre Cichirdan! Mi-ați făcut o surpriză frumousă! Minunată revista! Minunate articole! Am aflat multe lucruri interesante. Calde urări de sănătate și numai bine de la Londra, în drum spre ..acasă! Impresionant monumentul de la

Ocnele Mari - unde marele poet Vasile Militaru a respirat pentru ultima oară! A fost poetul copilăriei mele și al vieții mele.

*Cu stimă, Alexandru Cetățeanu din...
Amărăști! Canada (20 11 15, e-mail)*

*** CULTURA vâlceană și Forum vâlcean

Cele două reviste vâlcene au o calitate remarcabilă!

Corneliu Zeană, scriitor, București (15 febr 2021)

*** *Stimate domnule Petre Cichirdan,*

Am vizitat site-ul dumneavoastră și mi-a plăcut. Vă felicit. Mi-ar face plăcere să colaborăm și pe viitor. Acuma lucrez la o carte intitulată „Prăbușirea mitului Securității”.

Cu respect, Corvin Lupu (08 03 2018, e-mail)

***REF. CULTURA *Ars Mundi*: „Concert de Paște, concert...”

Your article is bookmark-worthy. I really want to read this again. It's compelling reading with a lot of well-made points that I can relate to and grasp. Thanks for the effort you put in-to this.

(Articolul dvs. Este remarcabil. Chiar vreau să-l citesc pe îndelete. Este convingător, cu o mulțime de puncte bine făcute la care mă pot raporta... Vă mulțumim pentru efortul pe care l-ați depus. Trad. noastră) (Comentariu la articolul "CONCERT DE PAȘTE, CONCERT EXTRAORDINAR!" de pe www.culturaarsmundi.ro Autor: **Curt Nardecchia Dublin** (Email: Schilke@yahoo.com URL: <http://curtnardecchia.tk/>)

*** REF. CULTURA *Ars Mundi*: „Magnific ... Francesco...”

Thanks so much for the blog article. Much thanks again. Fantastic. (Mulțumesc foarte mult pentru articol. Mulțumesc din nou. Fantastic.) (Comentariu la articolul "MAGNIFIC - COLOSAL FRANCESCO IONAȘCU ÎN CONCERTUL NR.1 PENTRU VI-OARĂ ȘI ORCHESTRĂ DE DIMITRI ȘOSTAKOVICI!" de pe www.culturaarsmundi.ro Autor: **Curt Nardecchia Dublin** (Email: Becton@yahoo.com URL: <http://curtnardecchia.tk/>)

***CULTURA vâlceană, CULTURA *Ars Mundi* - iunie 2013

Impresionant și impresionat!

Buna ziua D-le Cichirdan, vă scriu acest e-mail după ce v-am citit articolele de pe internet și din ziarul Cultura Vâlceană pe care mi l-

ați dat după concertul de final al stagiunii filarmonicii vâlcene. Mă numesc Radu Noaghiu, am dirijat filarmonica vâlceană în ultimul concert din stagiunea aceasta și vroiam să vă felicit cu privire la ținuta și conținutul ziarului și paginii de internet culturaarsmundi.ro pe care o concepeți. Radu Noaghiu, dirijor, USA (Monday, June 24, 2013 12:12 PM)

*** Vă mulțumesc! Am fost onorat de prezența dumneavoastră la acest eveniment și doresc să vă transmit aprecierea mea deosebită cu sincere felicitări pentru realizările dumneavoastră excepționale în domeniul culturii pe care sper să am și alte ocazii de a le cunoaște mai bine . Va urez multă sănătate și numai bine!

Cristian Ciomu, arhitect, cristianciomu@yahoo.com
(Zilele Constantin Brâncuși la Craiova Ed. IV, 2016)

*** Vă mulțumesc mult, domnule Petrescu. Este foarte frumos articolul despre Alexandru, argumentat și bine documentat, dl. Cichirdan fiind un fin cunoscător al fenomenului muzical. Vă rog, dacă aveți ocazia, să-i mulțumiți din partea mea pentru generozitate și să-i transmiteți toate gândurile bune. M-aș bucura să-l pot cunoaște cândva. Cu stimă, I. Munteanu (scriitor, Craiova, ref. artic despre concertul lui Alexandru Munteanu la Filarmonică din mai 2013 publicat în Cultura vâlceană - mesaj transmis de "petrescu eugen"<petrescu1959@yahoo.com>, Friday, May 17, 2013 8:01 AM

*** Felicitări pentru siteul profesionist!

Dan Zamfirache (danzamfirache1@gmail.com, despre
www.culturaarsmundi.ro, Jul 5 at 9:31 PM, 2017

*** Domnule Cichirdan va felicit din tot sufletul pentru ideile din articolul dumneavoastra din editia din 28.11. 2006 a ziarului INFO PULS. Este momentul ca oamenii de valoare să pună la colț postura ridicată la nivel de politică de stat. În toate domeniile, tinerii promovați sunt, aproape fără excepție, nonvalori, chiar dacă îți îndeasă sub priviri teancuri de diplome de pe care nu s-a uscat cerneala. ... Tupeul nu le este depășit decât de infantilismul în gândire. În schimb cei care trudes în lumea cărților și laboratoarelor sunt nevoiți să ia calea pribegiei. Mă bucur sincer că nu au dispărut din orașul nostru oamenii de valoare, care în același timp au curaj și

atitudine. Cu stima **Daniel GHERGHINA Administrator BD SH Rm. Vâlcea**, Tel: 805.262 Mobil: 0745.046.564, Fax:0250.746.980, Tue Nov 28 11:24:43 2006, Daniel.Gherghina@hidroelectrica.ro

*** REF. CULTURA vâlceană, ianuarie, 2013

Maestre,

*Prin bunăvoința unui prieten comun am intrat în posesia formatului electronic al revistei "Cultura vâlceană" (nr. 81, dec. 2012). Mulțumesc pentru aprecieri. La rândul meu, trebuie să precizez faptul că de la un număr la altul revista capătă o valoare tot mai mare. Ar trebui felicitată redacția, dar știind al cui este meritul vă felicit pe d-voastră maestre, Petre Cichirdan și pe Bogdan Cichirdan - cel ce se dovedește a fi un profesionist, un adevărat artist în machetare, grafică etc., dar care, din păcate, este ținut în umbra unor nume care nu au nici cea mai mică contribuție la realizarea acestei opere publicistice. În concluzie, "Cultura vâlceană" este o revistă a familiei Cichirdan (aici incluzând și pe Simona Maria Kiss), o publicație de înaltă ținută editorială. Felicitări! **Eugen Petrescu** (Thu Jan 17 09:23:06 2013, petrescu eugen <petrescu1959@yahoo.com>*

***REF. CULTURA vâlceană, mai, 2016

Mulțumiri și felicitări pentru acest număr, domnul Cichirdan. {Am fost plecat în Africa la niște prezentări științifice, de aceea răspund abia acum - și m-am întors ast-noapte.}

Florentin « (Florentin Smarandache@gmail.com

To:Cichirdan Petre, Jun 6 at 4:19 AM, 2016)

***REF. Articol Info Puls, 2004, *Concert Francesca Canali*

Gentilissimo Sig.Cichirdan,

La ringrazio molto per la sua gentilezza nello spedirmi e nello scrivere un' articolo sul mio concerto a Rm Vâlcea. Spero che ci saranno altre occasioni per rivederci...Grazie e tanti auguri per tutto!

Francesca Canali Italia ("Francesca Canali"
francesca.canali@hotmail.com to "Cichirdan Petre"
pcichirdan@email.ro Re: article Tue Jun 22, 2004)

*** Re: Povestea vorbii 21 Nr 1/2021

Bună ziua, ... plăcerea de a vă citi rămâne intactă. I-am arătat articolul lui Aurel și a fost foarte încântat, a spus că ați făcut o "analiză pertinentă" și vă mulțumește. Mailul lui este: aureliugoci@yahoo.com

Banu Gabriela <gabrielabanu2002@yahoo.com>
(Fri, Mar 26 at 10:32 AM, 2021)

*** Re: CULTURA vâlceană nr 171 oct. 2020

Stimate domn, am văzut articolul și sunt onorată. M-ați "ghicit" foarte bine! Mulțumesc foarte mult pentru recenzie.

Banu Gabriela, scriitor, București (Fri, Dec 4 at 12:47 PM, 2020)

***REF. Povestea vorbii 21 și CULTURA vâlceană

« Va sunt recunoscător pentru excelenta cronica la Peisaje mișcate. Nu meritam atâta onoare. De asemenea și pentru recentul articol din remarcabila dumneavoastră revista de cultura. Cu caldă prietenie,» **George Coandă, scriitor.** (Mon, Mar 22 at 9:27 AM, 2021)

*** *Vă mulțumesc mult, domnule Cichirdan, pentru aprecieri și pentru cuvintele frumoase la adresa mea! Felicitări pentru revistă și mult succes în continuare!*

Ilie Gorjan - scriitor USR (Today at 3:54 PM, 30 11 16)

*** *Vă mulțumesc mult pentru publicarea cronicii lui Călugărițoiu referitoare la cartea mea și pentru aprecierile dumneavoastră cu privire la carte! Felicitări pentru întreg conținutul revistei! Multă sănătate!* **Ilie Gorjan, poet, USR** (Sat, Aug 8 at 5:53 PM 2020)

*** Re: CULTURA vâlceană Nr 170

Calde felicitări pentru toate! Revista conține materiale valoroase și de bun simț. Cu urări de bine, IAPop (**Ioan-Aurel Pop**)
Președinte Academia Română (Oct 4 at 11:58 AM, 2020)

*** Ref. CULTURA vâlceană

Buna ziua, domnule Petre Cichirdan, Director al revistei "Cultura vâlceană". Atașat vă trimit textul meu spre publicare în numărul următor al revistei, mult prețuită, "Cultura vâlceană". Cu mulțumiri cordiale anticipate și Domnul să vă țină sănătos.

Părintele Ioan, Olanda (Ion Dura) (Jul 6 at 10:54 AM, 2017)

*** Ref: CULTURA și Povestea vorbii 21

Dragă dle Cichirdan, vă scriu, cu bucurie, pentru trimiterea revistelor pdf, pentru care vă mulțumesc, cordial, și vă felicit pentru preocuparea și osteneala dv. de a le ține la un nivel atât de ridicat în ceea ce privește conținutul lor. Cu aceeași amicitie,

Părintele Ioan, Olanda (Mar 5 at 3:19 AM 2019)

*** Ref: Revista Forum vâlcean

Cât privește nr. pe martie 2020 al „Forumului vâlcean” am citit cu mult interes și folos articolul dv. „Valahia si Moldova...” și vă felicit. Și vin și cu o mărturisire - cerință - rugămintă: Nu lăsați să fie dată uitării de către autoritățile locale, îndeosebi, propunerea dv. de dublare și electrificare a căii ferate Curtea de Argeș, Râmnicu Vâlcea, Sibiu. Și a nu fi uitată propunerea dv. și a deveni o realitate mă gândesc că ar fi bine să acționați astfel:...

Părintele Ioan, Olanda (<ion.dura@msn.com>

Tue, Mar 17 at 1:53 PM 2020)

*** REF. [Cultura Ars Mundi] Articol „BUCURIA IERNII”, LA FILARMONICA VÂLCEANĂ, CU IOANA MARIA LUPAȘCU ȘI FLORIN TOTAN

Vă mulțumesc tare tare mult. Sunteți o minune...

Ioana Maria Lupașcu-pianist (Oct 19 at 5:36 PM, 2016)

*** REF. Revista Cultura Ars Mundi

STIMATE DOMNULE CICHIRDAN,

Vă mulțumesc de două ori: una pentru urarea de Anul Nou și nume; a doua pentru explicația tehnicii scrisului publicistic. Să fiu sincer, nu știam. Eee, asta înseamnă adevărata prietenie, așa cum spuneți și dumneavoastră. Mi-am însușit critica. Vă mulțumesc încă o dată și vă sunt recunoscător pentru multe lucruri făcute pentru mine...Cu deosebită considerație și alese sentimente de prețuire, Nelu Părăianu, Roșiile. P.S. Interesantă propunerea cu revista Cultura Ars Mundi. Am văzut-o pe Internet. Am găsit și celelalte reviste acolo și le-am citit din copertă în copertă. Felicitări!

(Ion I Părăianu, scriitor-SSR, Vâlcea, Jan 6 at 9:07 PM, 2014)

*** Revista „CULTURA vâlceană”/aprilie 2014

*Ai dreptate. Cred că e cel mai bun număr pe care l-a scos.
Într-adevăr, merită felicitări. Să-i țină Cel-de-Sus nărvul!*

Ion Soare, scriitor-USR (răspuns la o apreciere
marca Marian Pătrașcu, data: 14 mai 2014, 00:45)

*** REF CULTURA vâlceană/iunie 2016

*În măsura în care este posibil, mi-aș dori să achiziționez două
exemplare din respectivul număr: unul pentru mine și un al doilea
pentru biblioteca instituției la care lucrez, care colecționează ma-
teriale în/despre esperanto/esperantiști din întreaga lume. Desigur,
sunt dispus să plătesc cele două exemplare și cheltuielile de expe-
diție către Olanda. Vă rog să mă informați dacă dorința mea poate
fi îndeplinită și dacă da, în ce condiții. Sincere gânduri bune (și un
week end frumos)!*

Ionel Oneț, Rotterdam, Olanda, (Ionel
<beronet@gmail.com>, Jan 27 at 1:20 PM, 2017)

*** Ref. CULTURA vâlceană/decembrie 2015

Stimate Doamnă Cichirdan,

*Mi-a făcut plăcere revederea noastră de vineri, 22 ianuarie a.c., cu
ocazia aniversării celor 26 de ani ai „Curierului de Vâlcea”. Mul-
țumesc, cu aceasta ocazie, și pentru exemplarele din revista „Cul-
tura vâlceană”, pe care mi le-ați înmânat, unde am citit cu plăcere
relatarea de la evenimentul din luna decembrie a anului trecut, res-
pectiv lansarea cărții doamnei Ana Andreescu, „Minunata Aventu-
ră”.*

Lilian Zamfiroiu - Ministru (Jan 25 at 4:22 PM, 2016)

*** REF. Revista CULTURA vâlceană/ iulie, 2021

*FELICITĂRI pentru toată activitatea culturală desfășurată în
inima Țării și în redactarea revistei CULTURA vâlceană! Cu pre-
țuire, Livia Ciupercă, USR Filiala Iași (<liviaciuperca2008@
yahoo.com>, Fri, Jul 16 at 7:11 AM)*

*** Ref. CULTURA vâlceană/ aprilie, 2012

*Am citit cu multă plăcere ultimul număr din „Cultura Vâlcea-
nă” și consider că revista ta este una din cele mai importante publi-
cații din România actuală. Mult succes în continuare la publicarea
revistei voastre. Cu drag,*

Gigi și Ludmila Dumitrescu, Canada (Sunday, April 15, 2012 11:05 AM <mila_george_du@yahoo.com>)

*** Ref. CULTURA și Povestea vorbii 21/ noiembrie 2020

La Râmnicu Vâlcea și orbii au lecturat Povestea vorbii 21. Păi, da, unde CULTURA este se află de-o așa Poveste...

Marian Ilie, scriitor (<potlogaru@yahoo.com>
Wed, Nov 4 at 10:50 PM, 2020)

***Ref. culturaarsmundi.ro14/05/1.pdf și CULTURA Nr 147/ mai, 2014

Accesați și citiți, n-o să vă pară rău, este un număr excelent, felicitări Petrică Cichirdan!

Marian Pătrașcu - UZPR (Today at 12:17 AM, 2014)

*** *Cum am intrat în casă, am căutat revista și am citit articolul tău. Îți mulțumesc mult, mult pentru cuvintele frumoase puse în pagină, despre mine și carte. Ai simțit exact ce am vrut eu când am scris-o. Acum sunt liniștită când știu că nu este un rebut. Îți mulțumesc din nou. Cu prețuirea pe care o meriți din plin...*

Marinela Capșa, UZPR (Today at 12:50 PM, 09 sept. 2014)

***Ref. CULTURA *Ars Mundi*, 18 februarie 2014, Articol CONCERT SURPRIZĂ LA FILARMONICĂ

... Vă mulțumesc foarte mult pentru tot. După Vâlcea am avut un concert foarte bun la București la Filarmonică cu Prokofiev, Simfonia a 7- a. Săptămîna viitoare dirijez aici la Cape Town Musorgsky/Ravel „Tablourile”. Numai bine și sănătate. Cu drag,

Matei Corvin, dirijor, Africa de Sud (01 03 14)

*** Ref. Povestea vorbii 21 nr 3/2021, CULTURA *Ars Mundi*, Iulie 2021

„...Ei bine, darul nostru cel prezent/ E un crâmpei, la modul recurent -/ Confratele Petrică Cichirdan/ Purtându-ne pe urmele lui Pann/ Iar nobilul demers cât de profund i-i/ Veți înțelege citind și *Ars mundi*/ Ca supliment la magica revistă/ Veți fi convinși că încă mai există/ În țara asta, scumpa Românie/ Pentru cultură bună

temelie...” **Marian Ilie, scriitor** (<maria nilie60@ gmail.com> 15 juillet 2021 14:57)

*** *Fericitul bazin de cultură, religios și plin de dogoarea sufletului românesc, PLAIUL VÂLCEAN, se menține mereu în frunte, nu degeaba bat și eu norii în zbor, anual din Canada, spre într-acolo, Cu stimă, **Melania Rusu Caragioiu, Canada** (melania rusu <mel_rus@hotmail.com> Fri, Jul 16 at 2:26 , 2021)*

*** Ref. Comentarii din Cotidianul (Interviu din 09 11 2013)

- *Un om dintr-o bucată, cu gândire sănătoasă, credeam ca nu mai avem prin România! Să-ți dea Dumnezeu sănătate, Petre Cichirdan!!! (ion uk 17:42:20, 09 Nov 2013)*

- *Excepțională analiză! Dle Cichirdan, ești un geniu verbal, domnule. Expresivitatea și plasticitatea exprimării întrece limba multora dintre cei care se pretind scriitori. E drept, aici are un merit și reporterul, cunoscut pentru stilul inconfundabil cu care scrie de mulți ani în presa română. Pe scurt, am înțeles și eu, în fine, de unde vin multe dintre relele societății românești. Felicitari, Cotidianul *editat* , pentru gazduirea acestui interviu de zile mari!*

(**Ion Romanul** 15:38:38, 09 Nov 2013)

*** Ref. CULTURA vâlceană-martie/ 2012

*Dragul meu frate, ți-am citit cu mare interes această publicație; m-a impresionat consistența și dimensiunea ambitusului actului de cultură din zona Rm Vâlciei pe care-l imortalizezi în paginile acestei publicații, „cu adevărat de cultură”, și care demonstrează că Rm Vâlcea are o viață culturală efervescentă demnă de luat în seamă și datorită ție și colaboratorilor tăi pe care îi felicit! Obiectivul tău este atins; degeaba ai viață culturală în oraș dacă ea nu este susținută și imortalizată prin scris, în presă. Te felicit, sunt mândru de tine și activitatea pe care o desfășori cu mult har, spre beneficiul vâlcenilor și nu numai. Sunt sigur că cei ce ajung la această publicație de spirit, vă admiră și vă sunt recunoscători pentru efortul vostru. Cu drag și multă, multă prețuire, **Modest Cichirdan, dirijor.** ("Modest Cichirdan" <modest cichirdan @yaho o.com> Saturday, April 14, 2012 8:14 PM)*

*** Ref. CULTURA vâlceană, decembrie 2013

*Mulțumesc mult pentru cronica și scuze pentru întârzierea răspunsului. În ce fel ați dori să colaborăm? Numai bine, **Natalia Colotelo-Pancec, dirijor, Spania** (10 12 13, Dec 9 at 10:26 PM)*

***REF. „Interferența Artelor. Critice. Muzica” și revistele culturale
Egr. dott. Petre, é stato un vero piacere conoscerLa, ma soprattutto sapere che Lei ha il mio stesso pensiero su Verdi e sulla veracità Mediterranea di questo artista Bussetano.

*La ringrazio ulteriormente per avermi donato quel volume di suoi articoli, lo terrò come cosa preziosa a ricordo del bellissimo concerto realizzato il 21 gennaio in filarmonica. Aspetto di leggere i suoi articoli sulle riviste Culturali da Lei così ben curate. Con stima e rispetto, **Orazio BARONELLO, dirijor, Italia** (Thursday, January 24, 2013 1:44 PM, "ora.baro@tis cali.it" <ora.baro@tiscal-
li.it>*

(Traducere: Egr. dr. Petre, a fost o adevărată plăcere să te cunosc, dar mai ales pentru că ai aceleași gânduri ca mine despre Verdi și despre veridicitatea mediteraneeană a acestui artist bussetan. Apoi îți mulțumesc pentru volumul cu articole pe care mi l-ai dăruit cu ocazia concertului din 21 ianuarie de la Filarmonică. Abia aștept să citesc articolele tale din revistele culturale atât de bine îngrijite de tine...)

*** REF. CULTURA vâlceană, martie, 2015

*Gentile Petre,
grazie per le belle parole. Le emozioni che hanno rapito e assalito la Tua degna persona, sono state uguali a quelle che ho avuto io nel dirigere questo meravigliosa Messa di Haydn.*

*Complimenti alla scelta e a tutti Voi che avete creduto in questo bel progetto. Con grande stima e riguardo **Orazio Baronello, dirijor, Italia** (18-03-2015 la 1:58 pm)*

(Traducere: Emoțiile și trăirile, sentimentele, care te-au marcat pe tine când ai scris articolul au fost aceleași pe care le-am avut eu când am condus această minunată Liturghie de Haydn...)

*** REF. CULTURA vâlceană/ martie/ 2016

Mulțumesc pentru articol și pertinentele aprecieri. Felicitări pentru revistă! Cu stimă,

Paul I. Popescu, sculptor, Craiova (12:53 AM, 05 03 16)

*** CULTURA vâlceană, ianuarie, 2018

Felicitări pentru articolul semnat și pentru ținuta intelectuală ridicată a revistei! **Radu Dusceac**, profesor Colegiul Lahovari Rm Vâlcea, (<radu.dusceac@gmail.com> Jan 30 at 1:51 PM, 2018)

*** CULTURA vâlceană, 09.2013 și Pov. vorbii 21, 3/2021

Dragă domnule Cichirdan,

Vă mulțumesc din toată inima și din partea soției mele Liliana pentru tot ce ați editat despre Emil Ștefanescu și pentru interviu. ... Am imprimat în culori cele doua reviste, și pe a doua o să o arăt Lilianei sâmbata viitoare. Cu prietenie și cu drag,

Roberto Scagno, prof. univ. Torino (10 oct. 2013)

*** CULTURA vâlceană, iulie 2013: Concert extraordinar la Râmnicu Vâlcea - Ioana Lupașcu și Florin Totan

Bună ziua domnul Cichirdan,

Vă mulțumesc din suflet pentru acest articol.

E foarte foarte frumos. Mă scuzați, dar abea am vazut acest email, fiindcă a intrat direct la spam. Mă bucur ca a fost apreciat efortul meu, al lui Ioana și al lui Florin. Eu mai mult pictez și scriu cărți, de când m-am lăsat de balet. Cu compoziția e mai rar, dar iubesc muzica foarte mult, și e foarte natural pentru mine. În ultimul timp am început să fac din ce în ce mai mult cu muzica. Mai ales ca Ioana e o persoană foarte specială, cu un talent extrem de mare.

*Am compus cateva chestii special dedicate pentru ea. "Anna Karenina" fiind una din piese. O sa fie ceva foarte special. Ați avut un public foarte bun în Râmnicu Vâlcea, care a apreciat forma aceasta de artă. Asta mă bucură pe mine, fiindcă câteodată mi-e frică că o să pierdem artele clasice. Eu mă preocup numai cu arte în diferite moduri, și simt că lumea se îndepărtează, și noi trebuie să le aducem aminte cât sunt de frumoase. În Vâlcea exact asta s-a întâmplat. Bravo!!!! Am scris în Românește, dar eu am plecat din România în 1978, la 10 ani. Asa că mă scuzați dacă nu mă exprim așa de bine. Din nou, vă mulțumesc. Cu stimă, **Sergiu Pobereznic**. **Anglia** (<s.pobereznic@gmail.com>, Tuesday, September 10, 2013 10:25 AM) (www.sergiupobereznic.com)*

*** REF: CULTURA vâlceană nr 165 aprilie 2020

*Un articol impecabil care mă emoționează! Felicitări pentru tot ce realizați! O să trimit și către Diana și Gabriel, vă mulțumesc și în numele lor! Cu respect! **Simona Elena Tacu, pictor** (<tacuisimona@gmail.com> Fri, May 8 at 11:17 AM, 2020)*

*** Ref. Cronica de teatru - Teatrul Evreiesc de Stat

*Vă mulțumim pentru cronica spectacolului **FRAU HESS ȘI GRĂDINILE EI**. Ne bucurăm ca v-a plăcut. Avem plăcerea să vă invităm și la spectacolele noastre din București, oricând veți fi aici. Cu deosebită considerație, **Edith Negulici, secretar literar Teatrul Evreiesc de Stat** (Today at 8:41 AM, 20 11 2015)*

*** Ref. Cronica de teatru - Teatrul Național din Craiova

*Vă mulțumim pentru că ne-ați trimis gândurile dumneavoastră și ne bucurăm că spectacolul nostru vi le-a provocat. Vă așteptăm oricând cu plăcere la spectacolele noastre, la Craiova și vă înformăm că pe data de 5 decembrie a.c. vom avea două premiere, una la sala mică, la ora 17, cu piesa «Sfârșit», dramatizare de Oana Hodade, după proza lui Florin Lăzărescu și una la sala mare, la ora 19, cu piesa Pescarusul de Cehov, în regia lui Yannis Paraskevopoulos (Grecia). Cu stimă, **Mircea Corneșteanu, Director General Teatrul Național Craiova** (Today at 3:27 PM, 21 11 15)*

*** Ref. CULTURA *Ars Mundi*

*Felicitări! Am văzut în „CULTURA Ars mundi”. Sunteți monumental. Spre a veni în sprijinul realizării Istoriei Tiparului, am intrat și eu în șfung. Vă mai trimit 2 părți, urmând și altele, dacă intenționați să publicați în fiecare din cele trei reviste, să nu fim în criză de material. Doamne ajută! **Arhim. Veniamin Micle - Mănăstirea Bistrița - Vâlcea** (Today at 5:20 PM, 5 02 16)*

*** Ref. CULTURA vâlceană, iunie, 2013

*Dragă Simion - Petre,
Ce nume de Apostol pentru literatura română vâlceană și națională. Cu siguranță sunteți un trimis, un sol, venit de undeva din înalturi. Și asta o spun, nu pentru că ați publicat cronica mea literară și fotografiile cărților și revistelor tipărite la tipografia editurii mele „Gens Latina”, nu pentru că eu sunt directorul general al unei reviste lunare de cultură care, iată, în pofida tuturor vicisitudinilor*

timpului va împlini 80 de ani, nu, ci pentru simplu fapt că de mult nu am mai citit, o revistă atât de bine asortată și așezată între tradiție și modernism, ca și „Gând Românesc.” Vă felicit din toată inima și asta aș fi făcut-o chiar dacă nu ați fi publicat nimic scris de mine. Am citit revista dvs cu câțiva ani în urmă, de atunci până acum, observ o maturizare aproape completă. Poate sta alături de alte reviste din țară. Vă felicit din toată inima și vă doresc o viață cât mai lungă. Abia acum am descoperit adevărata cultură care se face la Râmnicu Vâlcea prin publicații le dvs și ale scriitorului Ioan Barbu.

Daily SMS Collection.. (WordPress <wordpress@WordPress> Dec 22 at 12:04 AM), Ref. CULTURA *Ars Mundi: Hello friends, pleasant paragraph and pleasant arguments commented here, I am actually enjoying by these.*

(Google traduction: Bună ziua prieteni, articole plăcute și bine argumentate comentate aici, mă bucur să văd toate acestea.)

*** REF. CULTURA *vâlceană*, iulie, 2015

Dragă Domnule Petre Cichirdan,

Am primit revista „Cultura Vâlceană” și am citit cu plăcere și mult interes materiale realmente valoroase, demne a figura în orice publicație culturală de mare circuit. Vă mulțumesc din suflet pentru recenzia „Lythiadei” și reportajul „Memorialului Pr.D. Bălașa”, o adevărată oglindă „venețiană” a întâlnirii de suflet din 30 iulie (V-aș cere permisiunea de a o reproduce în „Portal-MĂIASTRA”, nr. 4/2015, care va apărea de Sfintele Sărbători de Crăciun. Constat, iarăși, că aveți la Vâlcea o viață culturală intensă și vă felicit pentru strădania de a oferi, prin coloanele publicației Dvs., o imagine atotcuprinzătoare a acestor evenimente. Sper să ne vedem în toamna aceasta la o „Brâncușiană” târgușiană.

Vă doresc mult bine, multă sănătate și împlinirea a toate cele dorite. Cu prietenie și deosebită prețuire,

Zenovie Cârlușea, scriitor, Tg.-Jiu (Sep 2 at 5:26 PM, 2015)

*** Scrisul Românesc, ian. 2017

Coautorul volumului TIPARUL BISERICESC LA ROMÂNI este directorul energetic al revistelor vâlcene „Povestea Vorbei”,

„Forum” și „Cultura vâlceană”, publicând 14 fragmente din această carte în paginile acestor periodice. Fost sculptor „cu programare numerică” la Fabrica de Avioane Craiova, publicist, prozator, artist plastic – dl. Petre Cichirdan este interesat, în întrebările sale, și de soarta viitoare a „Galaxiei Gutenberg”: „Va pune capăt calculatorul erei tiparului?, va înghiți tiparul?”

Volumul poate fi, astfel, citit ca un roman în dialoguri, asemeni „Dialogurilor cu Leuco”, de Cezare Pavese.

Constantin Zărnescu, scriitor, USR, Cluj Napoca; Scrisul Românesc nr.1 (161) ian. 2017 „Tiparul bisericesc la români”

*** REF. CULTURA ARS MUNDI, 17 mai 2021

Felicitări!, Domnule Petre Cichirdan, pentru cronică! În sfârșit, citesc opiniile unui cronicar adevărat, bun cunoscător al repertoriului, și istoriei, muzicii simfonice, la un nivel superior și universal valabil. Păcat că: instituțiile de cultură ale statului român și alte structuri administrative, locale, care sunt înființate, tocmai pentru a susține și a organiza (uneori, destul de rar, și, mai ales, în ultimul timp!), diverse activități culturale, nu au înțeles, încă, cu ce se ocupă revistele publicate de ani de zile de Petre Cichirdan. El salvează, atât cât se mai poate salva astăzi memoria culturală a Râmnicului. Un astfel de demers onorabil, ar trebui finanțat și susțin, total, de Statul Român și, implicit, de toate instituțiile locale care au acest rol, nobil, de a administra cultura. Oare, de atâția ani, ce îi împiedică să o și facă, să devină o realitate, nu doar o mediocră formalitate, nu doar o veșnică propagandă ieftină, etc.??? Punct!

Lucian Ion Marin, publicist, May 17, 2021, comentariu la articolul publicat pe Cultura Ars Mundi: „Faure și Mozart la Filarmonica din Râmnicu Vâlcea”

*** REF. CULTURA ARS MUNDI, 3 ianuarie 2021

Citesc această cronică și constat că ne-am situat pe lungimi de undă extrem de apropiate, autorul și comentatorul. Ca să scrii o asemenea cronică trebuie să ai sufletul deschis, trebuie să lași la o parte formulările cerebrale și să simți ceea ce citești Cu Sufletul. Felicitări, domnule Cickirdan. Dacă subliniezi că avem nevoie de o

asemenea poezie, rostesc și eu că avem nevoie de asemenea comentatori. Mulțumesc.

Adrian Munteanu, poet, Brașov (Comentariu la articolul «Adrian Munteanu: „Paingul orb”»

*** REF. ARENA LITERARĂ, Anul VI, nr 23/2021

Autorul știe tot despre Râmnicu Vâlcea, și se documentează încă, fiind chiar mai mult decât un istoric și un enciclopedist al spațiului identitar. D. Petre Cichirdan este îndrăgostit și pasionat de Râmnicu Vâlcea așa cum a fost posedat de București, în urmă cu câteva decenii prozatorul Petru Popescu înainte de a se pierde în imensitatea Statelor Unite ale Americii. Nu numai harta diversifică rezoluția, caracterul, ci și diversele medii sociale generate de comunitățile umane. D. Cichirdan scrie cursiv, elaborează firesc ca toți cei care performează automatismele cotidiene ale scrisului. Și știe să mânuiască un număr impresionant de personaje dintr-o foarte diversificată tipologie prin care realizează o credibilă reprezentare morală a contemporaneității.

Alexandru Goci, scriitor și critic literar: « *Istoria și enciclopedia unui oraș. Petre Cichirdan – Apocalipsa după 2000: orașul de carton* (roman epistolar), Ed. Intol-Press, Râmnicu Vâlcea, 2021»

*** REF. OBSERVATORUL Toronto, 27 mai 2021

Iată de ce romanul „Orașul de carton” al domnului Cichirdan este un roman mare și profund, pentru că dincolo de epistolele minunate alese și dincolo de bucățile de puzzle minunate scrise de el, vezi proiectate pe cerul istorie noastre Marile Adevăruri.

Dar dacă romanul are acest Titlu care te trimite la substanța, la rădăcina lumii pe care o construiește, se numește „Orașul de carton”, romanul este în realitate un „Oraș de piatră”. Adică un roman alcătuit cu știință, cu instinct bun, bine scris, având temelia de piatră, substanță bogată, frumusețe estetică, făcut ca să dureze, pentru că el chiar este un Burg de piatră, medieval și modern totodată. După lectura cărții noi afirmăm franc, dacă domnul Petre Cichirdan mai dă două trei romane ca acesta, el rămâne acolo sus, lângă Marin Preda și Eugen Barbu.

Ștefan Dumitrescu, scriitor, membru USR: « Petre Cichirdan; „Orasul de carton" (Cronică de întâmpinare) »

***REF. CULTURA ARS MUNDI, 14 02 21

Felicitări atât autorului articolului cât și Domnului Cichirdan pentru întreaga creație artistică dar și pentru atitudinea civică demnă și pentru personalitatea sa puternică cu care formează caractere. Drumul consolidat de dânsul în publicistica vâlceană este un drum nemuritor.

Dinica Cristian Ovidiu, poet, membru UZPR, February 14, 2021, comentariu la articolul lui Ștefan Dumitrescu « Petre Cichirdan; „Orasul de carton" (Cronică de întâmpinare) »

*** REF. CULTURA ARS MUNDI, 06 aprilie 2022

Romanul „Cartea cărții și cartea vieții raiul este aici pe pământ”, Noua Biblie umană, se scrie de la sine din Dialogul dintre personajul principal al cărții, Toschris (personajul nostru central din opera sculpturală, Toschris), și Biblie, versetele Biblice, personajele versetelor biblice care sunt al Doilea personaj central.

Ne-am aplecat studiindu-l, din punct de vedere psihologic, asupra personajului Toschris. Și aici autorul realizează o inovație, o sinteză de proporții, profundă și vastă în același timp. Toschris este de fapt creatorul din spatele Creatorului, sau din adâncul Lui. Este Prometeu, este Sfera, este Oul, este Orfeu, este Cercetătorul care a contribuit de-a lungul istoriei la progresul Omului. Este autorul, adică omul zilelor noastre, al mileniului III. Este ochi, Creier și Gură în același timp. Ei bine, acest Personaj foarte complex, profund, care reprezintă Omul, Specia umană intră pe parcursul istoriei în dialog (și-n monolog) cu versete Bibliei. Și va vorbi cu ele (vorbind în același timp și cu sine) toată cartea, recreând o nouă Biblie, născută din trecerea prin sufletul și conștiința autorului.

Ștefan Dumitrescu, scriitor-membru USR: „CARTEA CĂRȚILOR & CARTEA VIEȚII. RAIUL ESTE AICI PE PĂMÂNT (roman in versete)”

*** REF. NAȚIUNEA, 21 febr. 2021

Tehnica autorului e proustiană, fiindcă autorul este un visător consecvent, asta o dovedește și ultimul text din această carte, care își inventează calitativ orașul și societatea visată. Citind cartea scriitorului Petre Cichirdan mi-am adus aminte de „stropul de înțelepciune” al filozofului și scriitorului elvețian Frederic - Henri Amiel care spunea: „Să avem de partea noastră adevărul, iată secretul elocinței și al virtuții, iată autoritatea morală. E cea mai înaltă maximă a artei și a vieții”. Lucruri, fapte și idei ce se potrivesc ca o mânășă acestei cărți iar autorului precum „mantaua” lui Gogol.

Al Florin Țene, scriitor: « *Romanul epistolar al scriitorului Petre Cichirdan formă de a oglindi realitatea unui oraș de „Carton”* »

*** REF. ANTARES, nr.279-280-281/ iulie-august-septembrie, Anul,XIII,p.7.

„Apocalipsa după 2000. Orașul de carton” este un roman doar în intenția lui Petre Cichirdan, definindu-se, în realitate, mai mult ca „memoriu”, un document de conștiință, adresat autorităților/factorilor de decizie și conștiinței publice, având ca scop salvarea orașului Râmnicu Vâlcea și a culturii din această parte de țară. Este lupta lui Petre Cichirdan pentru istoria culturii locale. Dincolo de excesul de informație, fastidioasă, uneori, irelevantă adesea, cartea reține prin patosul autorului, încredințat de importanța demersului cultural, prin care se scrie istoria unui loc, demers care-l înveșnicește.

Ana Dobre, critic literar: *Pledoarie pentru istoria culturală locală*, Antares, nr.279-280-281/ iulie-august-septembrie, Anul XXIII, p.7.

*** Scrisul Românesc, nr 3 (123) martie 2022

Arborescent, stufos, baroc, cu titlul „Raiul este aici, pe pământ. Cartea vieții & Cartea Cărților”, se structurează, etajat, „din versete”, în chip dinamic și prolix. Romancierul preia, precum perpetuare a unor „reguli”, „porunci”, „precepte”, tot ceea ce au produs, civilizațiile, în istoria universală. Iată-l, cel dintâi, pe Isaia: „El (Dumnezeu) va hotărî, între un mare număr de popoare, ca săbiile (oștirilor) lor să se transforme în cosoare!”... Iar brazda, spune cu nădejde și bucurie, un mare

poet român, fost călugăr, Tudor Arghezi: „brazda să se transforme-n călimară!...”

Constantin Zărnescu, scriitor USR, Cluj Napoca - din articolul „Un roman vizionar: Raiul este aici pe pământ”

*** CULTURA ARS MUNDI, 27 febr. 2021

Cartea ta, ca o spovedanie sinceră, este cuceritoare! Ea te respiră prin toate filele. Oricâte măști ți-ai pune și ne-ai pune, celor din dialogul cu tine, nu te poți ascunde. Ai aflat desigur că scoaterea din ascundere, după cum spunea Heidegger, înseamnă ființare, adică spirit viu al adevărului... Mulțumiri pentru darul tău, Petre!

Mihai Sporiș, publicist, membru UZPR, fragment din articolul „Metamorforizarea orașului...”

*** CULTURA ARS MUNDI, 12 ian. 2022

Atâtea revoluții (schimbări de sensuri), de dumnezei/religii (idoli/toteme!), damnări și reabilitări, distrugerii și reconstrucții, imperii înfloritoare și ruine, porunci și legi drepte, dar și blesteme, trădări, adevăruri cosmetizate, și minciuni corecte politic, și câte experiențe remarcabile nu își oferă sinteza... descifrării setului de parametri, pentru evaluarea prezentului. Cu ochii minții pe trecut, vede ușor derapajele prezentului. O face pentru că are instrumentele omului de știință, are experiența făptuitorului ce trudește, și știe să prețuiască munca, este chiar el lovit de legile proaste ale întretimpului (care favorizează impostura, condamnă cunoașterea, uzurpă elitele autentice, favorizează lichelismul politic!). Constată o lume în dezechilibru, între din ce mai puținii inițiați autentici, și o masă din ce în ce mai mare-a celor ignoranți, manipulată și terorizată prin frica pentru ziua de mâine. Autorul devine, fără inhibiție, purtător de cuvânt asupra celor constatate și înțelese și ni le pune la dispoziție să ne lămurim, punându-ne în situația propriei evaluări.

Mihai Sporiș, publicist, membru UZPR, fragment din articolul „TOSCHRIS ne recitește ... Cartea Vieții”

CUPRINS

Cuvântul autorului/	5
Partea întâi/	7
Partea a doua/	55
Partea a treia/	79
Partea a patra/	93
Partea a cincea/	96
Partea a șasea/	107
Partea a șaptea/	111
Partea a opta/	120
Partea a noua/	122
Partea a zecea/	125
Partea a unsprezecea/	129
Partea a douăsprezecea/	133
Partea a treisprezecea/	137
Partea a paisprezecea/	140
Partea a cincisprezecea/	149
Partea a șaisprezecea/	162
Partea a șaptesprezecea/	164
Partea a optisprezecea/	166
Partea a nouăsprezecea/	169
Partea a douăzecea/	170
Partea a douăzeci și una/	172
De același autor/	181
Simion-Petre Cichirdan/	183
Note critice - Referințe/	190

